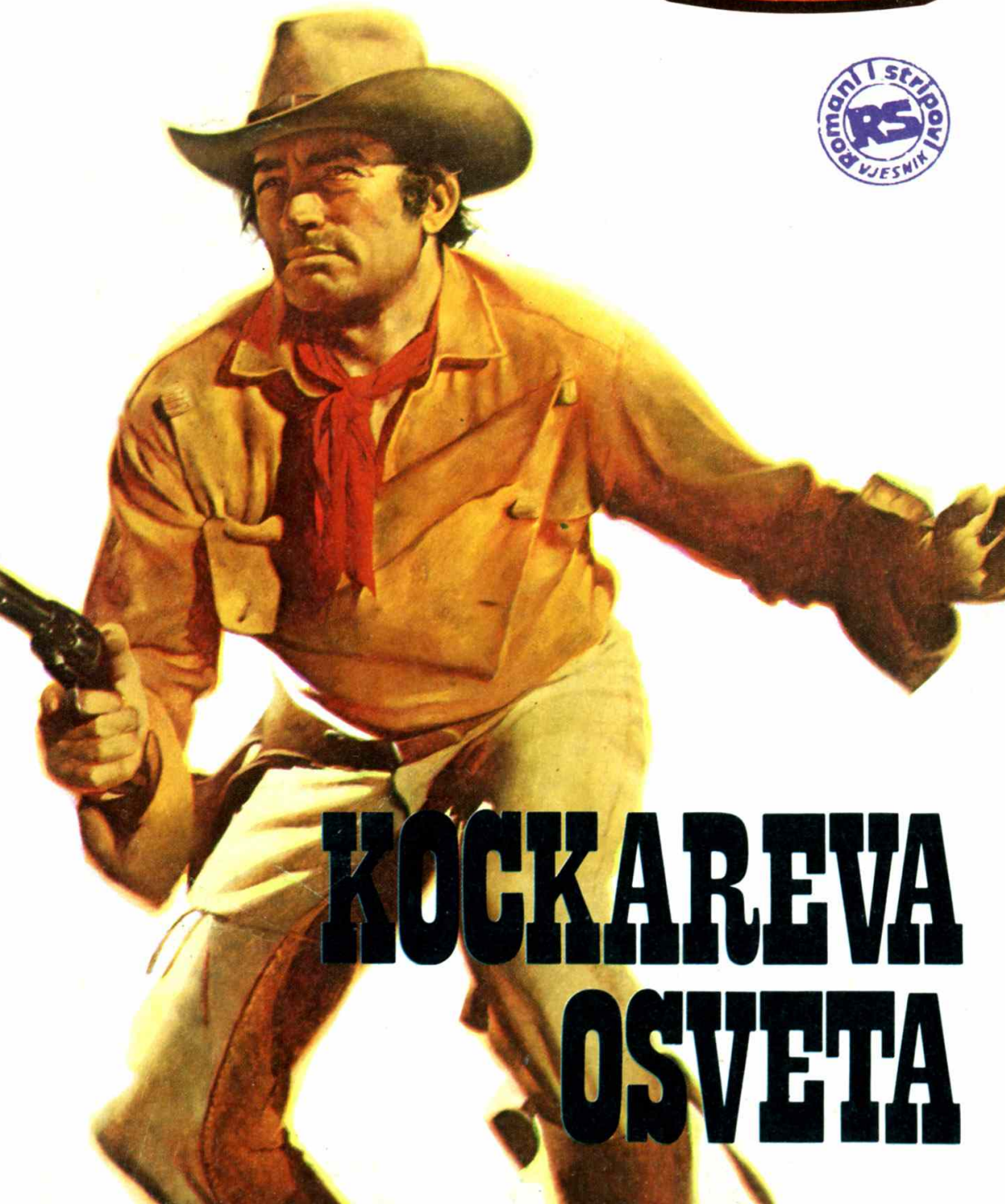

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 10 d. BROJ 346

Spencer Knight:

KOCKAREVA OSVETA

Spencer Knight: KOCKAREVA OSVETA

Naslov originala: REVENGE OF THE GAMBLER

Copyright: Manor Books, New York

Recenzija: Ida Biard, novinski kritičar

Prijed: Marijan Krmpotić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

•Laso• – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije •Vjesnik• n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG •Vjesnik•, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1980

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR •Vjesnik SSRNH• s oznakom za •Laso•.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za •Vjesnik•.

EKONOMSKA PROPAGANDA: •Vjesnik• Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6. I/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Šerifa Johna Blacka prikliještala su uza zid u Breakerovu salunu tri krupna radnika iz talionice. Činilo se da je Blacku odzvonilo.

Jedan je držao malen revolver u ruci. Ta trojica bijahu obični radnici koji su po cijeli dan crncili uz visoku peć u talionici. Nisu bili revolveraši. Htjeli su samo pretući šerifa. A njemu nije bilo ni nakraj pameti da im priušti to zadovoljstvo.

Ostali gosti koji se obično skupe petkom na večer u Breakerovu salunu, povukli su se u suprotan kut saluna. Bili su to radnici iz talionice u podnožju gore, rudari iz rudnika u planini i poneki kauboj s rančeva u dolini.

Svi su oni uživali u tom prizoru i u srcu likovali što će šerif napokon dobiti batina. Kad bi John Black nekoga uhvatio u šake nije mu opraštao. Strogo je pazio na red i mir u gradu i počesto kažnjavao izgrednike lišavajući ih katkad najobičnijih zadovoljstava.

Crump Beaker, vlasnik saluna, stajao je iza šanka zajedno sa svojim konobarom. Kad ga je John sa strepnjom u očima pogledao, krčmar je nehajno slegnuo ramenima.

— Ostavi revolver i pokaži koliko

si jak bez njega — izazivao ga je radnik s malim revolverom u žuljevitoj ruci.

John se nije mogao suprotstaviti uperenom revolveru. Njegov je bio u koricama. Prsti su mu se ukočili oko drška. Uz kiseo osmijeh, digao je ruku s revolvera.

Pet se godina pribojavao da će ga jednoga dana netko tako stjerati u škripac. Netko kome je negdje nekada stao na žulj. Iz njega se mogao izvući žive glave samo ako se kloni pucnjave. Ti su ljudi bili naprasiti, ali nisu bili ubojice. Dvojicu su kod kuće čekale žene i djeca. Oni, zacijelo, nisu željeli njegovu smrt. Željeli su samo da mu vrate milo za drago, da ga ponize kako je on njih znao često poniziti.

Harding je bio grad sa željezarnom i talionicom. Ljudi koji su u njima radili bijahu vrlo sirovi, pravi grubijani. Njihova divljačka izživljavanja i pustopašna zadovoljstva učinili su od grada razvratnu jazbinu, pravi pakao za pristojan svijet. Uprava željezare i gradsko vijeće pozvali su Johna Blacka da uvede red i zakon u Harding.

Pošto je pregledao grad uzduž i poprijeko, Black je prihvatio posao uz jedan uvjet: gradska je uprava

morala izglasati zakon da nitko osim čuvara reda ne smije naoružan izaći na ulicu poslije zalaska sunca. John je tu naredbu nemilosrdno provodio; pucao je u trojicu izgređenika i prebio dvojicu prekršitelja zakona već u prvom tjednu svog šerifovanja. Uskoro je svima bilo jasno da s njim nema šale.

I tako je u gradu Harding pristojan i čestit svijet mogao ponovo živjeti u miru i bez bojazni za svoju obitelj. A oni koji su voljeli veseo i lagodan život i pustopašno se zabavljati, zamrzili su Johna i uzeli ga na zub. I zato su te večeri uživali u njegovu skorom porazu.

Kad je preuzeo dužnost gradskog šerifa u Hardingu, John je znao da će se zamjeriti takvim ljudima. Znao je, također, da će ga jednog dana, bez obzira koliko oprezan bio, dohvatiti u trenutku nepažnje da mu vrata šilo za ognjilo. I dok je stajao prilijepljen uza zid saluna, znao je da je kucnuo taj trenutak obračuna.

Bio je neoprezan. Odviše je mislio na jednu mladu ženu, i svatko sa zdravim očima u glavi mogao je to zapaziti. Stoga su ga ta trojica, na kraju i uhvatila u zamku.

Vratio se u ured s domjenka kod Irene Goodfellow i pošao u obilazak grada. Čuo je pucanj iz Breake-rova saluna. Potrčao je niz ulicu s ostalim znatizeljnicima. Svi su nagnuli na vrata i prozore da vide što se događa u salunu.

Da se ne bi morao laktovima probijati kroz mnoštvo, zaobišao je kuću i pošao prema ulazu u salun s dvorišne strane. Ušao je kroz stražnja vrata koja je vlasnik saluna uvijek ostavljao otključana za goste koji nisu željeli da ih se vidi kako ulaze ili izlaze iz saluna. U četiri tiha koraka došao je do vrata što su se otvarala u salun.

Izvukao je revolver i odškrinuo vrata. Iza polomljenih stolova i stolica neki je krupan momak držao uperen revolver u kockara kojega je Breaker, vlasnik saluna, doveo iz Denvera. Rukav kockareva kaputića visio je otrgnut, pa su svi mogli vidjeti korice skrivena revolvera ispod njegova pazuha. Kockar je vjerojatno htio potegnuti revolver na nekog boljeg i bržeg revolveraša od sebe.

John odahne i počne spuštati revolver u korice kad je zakoračio preko praga u salun. I to bijaše njegova kobna greška.

Vrata su se zalupila za njim i čuo je zasun koji ih je zaključao. Upao je u klopku i tada mu je sinulo da je u neobranu grožđu.

Prije nego što je dospio ponovo povući revolver, stajao je ispred cijevi malog revolvera u žuljevitoj ruci.

Zamor u salunu odjednom je zamuknuo.

Kad je John stavio svoj revolver natrag u korice i čovjek sa žuljevitim rukama odbacio je svoj revolver koji se otklizao preko poda i udario o dno šanka.

— Zar nikoga nećete pozvati u pomoć? — zajedljivo ih je upitao John Black.

— Javilo se mnogo dobrovoljaca, ali nismo ih sve mogli dovesti. Čini mi se, šerife, da baš nisi vrlo omiljen u ovom gradu — odgovorio mu je najkrupniji cerekajući se posprdno, a zatim se obratio ostalim gostima u salunu:

— A vi, da se u ovo niste miješali! I prije nego što se čovjek mogao ponovo okrenuti prema njemu, John skoči i udari ga desnom nogom u koljeno. Čim je od boli pokleknuo, John ga dočeka šakom

pod bradu. Zastenjaio je i izvalio se na pod.

John je naglo zamahnuo ulijevo. Udario je drugog napadača šakom u grlo. Čovjek razrogači oči hvatajući zrak otvorenim ustima. John ga još jednom udari šakom u želudac. Čim se napadač svinuo, John ga zvizne koljenom pod bradu. Ovaj se trgnuo unatrag, udario glavom u zid i polagano spuznuo uza zid na pod.

I treći je napadač napokon uskočio u tučnjavu. Dvije snažne ruke dohvatile su Johna – jedna oko vrata a druga za zapešće desne ruke. Zapucketale se kosti pod pritiskom snažnih mišića.

Gotovo bez daha, John polagano okrene napadača prema zidu. Jednom se nogom upro snažno o pod a drugu sapleo među noge protivniku. Napadač je izgubio ravnotežu i snažno udario o zid. Udarac je zatresao zid i obojicu omamio. Da bi ponovo uhvatio ravnotežu, napadač je ispustio Johna iz ruku. John skoči u stranu i udari protivnika šakom u glavu. Ovaj izgubi svijest i skljkoka se na prljavi pod saluna.

John brže-bolje izvuče revolver i odstupi korak u stranu tako da je držao na nišanu trojicu napadača i ostale goste u salunu.

– Nadam se da vas je ovo naučilo pameti.

Ostali su ga gosti promatrali s nelagodom u očima. Umjesto da uživaju u šerifovu porazu, trojica njegovih napadača ležala su poraženi na prljavu podu saluna.

Šerif se polagano osvrnuo oko sebe. Ljudi su poniknuli očima i gledali u pod da ne susretnu njegov pogled.

– Pozovite doktora Andersa! – naredio je hladno krčmaru Crumpu Breakeru pa se zatim obratio

ostalima: – A vi, razlaz! Kući! Salun se zatvara!

– Ne smiješ mi to učiniti. Petkom na večer imam najveći promet – pobunio se Breaker.

– Imao bi još veći da su me ovi momci prebili, zar ne? – podrugljivo mu je dobio John Black.

– Slušaj, šerife, nemoj zamjeriti, ali nisam ti mogao pomoći. Uostalom, ti ne dopuštaš da držim oružje pod šankom – izvlačio se krotko krčmar.

– Znao si da je taj kartaš naoružan, nije li tako?

– Nisam, časna riječ! – branio se krčmar.

– Lažeš, a to je dovoljno da te istjeram iz grada, Breakeru! – podsjetio ga je John Black i dodao ne obazirući se na krčmareva zaklinjanja: – I budi sretan što si tako olako prošao! Utržak jedne večeri nije ništa prema izgonu iz grada – opomenuo je John vlasnika saluna pa se ponovo osvrnuo oko sebe.

Dixon Caldwell, Johnov prvi pomoćnik, i doktor Anders gurali su se kroz gomilu. Doktor je kleknuo uz ranjenike i pregledao ih.

Dvojica Johnovih napadača još su bila pri svijesti, premda ošamućeni. Najgore je prošao napadač kojeg je John udario šakom u grlo. Njega je doktor Anders dao prenijeti u svoju ambulantu, a drugu dvojicu je Dixon sproveo u gradski zatvor.

Kockar se iz petnih zila trudio da prode naopaženo. Izdala ga je ipak njegova upadljiva pojava. Bio je odjeven u savršeno skrojeno crno odijelo, bijelu kao snijeg košulju, oštro izglačane hlače, zategnute u sjajno ulaštene polučizme. Tu je skladnu pojavu nagrdivao samo otrgnuti rukav kaputića.

John se predobro sjećao dana kada je taj kicoš stigao u Harding pri-

je nekoliko tjedana, premda se na nj nije posebno osvrtao. Smatrao ga je drugorazrednim kockarem kojeg je Breaker doveo u Harding iz Denvera da oživi kartanje u svome salunu.

Kockar se ogledao okolo sebe da vidi promatra li ga tko, a zatim se sagnuo da pokupi mali revolver s poda pod šankom.

– Ostavi ga! – tiho mu je i strogo zapovjedio John.

– To je moj revolver – gotovo ustrašeno će kockar.

– Zar zaista? Dovoljno si dugo u ovom gradu i znaš da ne smiješ nositi oružje poslije zalaska sunca. A večeras si vidio i zašto! Nosi se u zatvor i kaži mom pomoćniku da te strpa u samicu! – odbrusio mu je srdito John promatrajući ga hladnim pogledom.

– A zašto, šerife?

– Rekao sam ti zašto! Htio si podići taj revolver i ustrijeliti me s leđa – odvrati mu John i stavi ruku na držak svog revolvera.

Polagano i nevoljko Howard se uspravio.

– Nisam vas htio ubiti, šerife. Htio sam samo uzeti svoj revolver – ispričavao se kockar Howard.

– A tko mi to jamči, Howarde? Trojica nevinih ljudi nastradala su večeras zbog tebe. Ti si za njih odgovoran jer si bio naoružan poslije zalaska sunca. Sutra ću te ja osobno strpati na vlak i otpremiti odavde, jer ne želim da mi se po gradu šetaju protuhe kao što si ti!

Nick Howard zadrhta od stida i poniženja. Požalio je što nije imao hrabrosti da hitro pograbi revolver s poda i ubije šerifa. Nitko mu to ne bi zamjerio.

– Još ćemo se mi susresti, šerife – promrmljao je prijetecim glasom.

– Dvojim, Howarde, prevelika si ti kukavica za to!

– A moje stvari u hotelu?

– Poslat ću nekoga po njih – odvratio mu je nehajno šerif.

Nick se još jednom osvrnuo po salunu. Svi su ga gosti posprdno gledali, kao da uživaju u njegovu poniženju. Lice mu se zažarilo od srdžbe. Sporim je koracima krenuo prema vratima saluna.

Neki debeljko zakrčio mu je put.

– Mrzim kukavice koje nose skriven revolver – predbacio mu je debeljko u brk.

Svi su gosti u salunu prasnuli u grohotan smijeh.

Howard se progurao na ulicu i sporim korakom pošao prema gradskom zatvoru. Znao je da će se cijelom krajinom uskoro proširiti glas o njegovu kukavičluku i poniženju.

John Black ga je javno osramotio. A nije morao! Najgore od svega, šerif uopće nije ni pomislio da bi nekoga morao poslati s njim da ga sprovede u gradski zatvor! Black je znao da je Howard toliko zastrašen da će bez prigovora učiniti ono što mu se naredi.

Howard se okrenuo prema salunu i promuklim glasom promućao:

– Proklet da si, Black! Osvetit ću ti se za ovo, bilo kada i bilo gdje! Osramotit ću te kao što si i ti mene osramotio!

II

– To ovako više ne može, doktore!

– Kako to ovako? – zapitao je doktor Anders Johna dok je točio viski u tri čaše.

– Pa, noćas sam gotovo nastradao jer neprekidno mislim na tu djevojku umjesto na svoj posao.

– Misliš, valjda, na Amandu? A

što ti je učinila? – upita ga doktor dok je pružao času Dixonu. Drugu je stavio na stol ispred Johna Blacka.

– A, zašto me to pitate? Pa svi to znaju! – ozlojedeno mu je odvratio John.

– Ja valjda ne znam, kad te pitam.

– John misli da ga Amanda vara s našim učiteljem kako bi ga učinila ljubomornim – objasnio mu je Dixon.

– Sa starim Aliceom Piesferom!? Pobogu, sigurno se šalite, momci! Što taj još može što bi nekog mladića moglo učiniti ljubomornim!? – začudio se doktor Anders i posprdno nasmiješio.

– Ne s njim, doktore! Ovih ste dana prezaposleni, pa sigurno niste čuli da smo dobili novog učitelja. Mladog momka, slobodnog i naočitog, koji voli glazbu. Amanda ga uvijek poziva na domjenke kod Irene. Pjevaju zajedno u duetu.

– I bilo je krajnje vrijeme! – dodao je mirno doktor.

– Zar da Amanda raspali ljubomoru u Johna?

– Ne, da gradsko vijeće zaposli još jednog učitelja! Alice je stari jarać i djeca uz njega mogu samo zamrziti knjigu. A nije loše da i Johna učini malo ljubomornim – kazao je doktor pa se zagledao u Johna koji je ogorčeno buljio kroz prozor na ulicu.

– Možda će se napokon odlučiti – nastavio je doktor – i da je za-prosti, ako za to nije prekasno!

– Vi znate da Amanda neće poći za mene dok sam šerif. Već sam je dva puta zaprosio – progundao je John.

– Koliko se sjećam, ona je rekla da neće šerifa za muža, a ne tebe – podsjetio ga je doktor.

– Ma... da, ali ako me voli, to joj ne bi smjelo smetati.

– Ideš mi na živce svojom neodlučnošću! Budeš li predugo čekao i cvilio, sigurno će se udati za onog raspjevanog učitelja. Kako reče da se ono zove?

– Ted Mason – uskočio je Dixon.

– Doktore, ja sam mislio da ste mi prijatelj!

– Jesam, John, jesam, ali moraš se jednom odlučiti. Ili ostani naš šerif do kraja života, ili daj ostavku i zaprosi ponovo Amandu.

John se zabuljio u doktora kao da ga prvi put vidi.

– Imate pravo, doktore! Zapravo, više me ništa ne veže za ovaj grad. Dat ću ostavku, oženit ću se i otići bez imalo tuge u srcu.

– Ne smiješ me ostaviti samog, John! – zavapio je iznenada Dixon kojega je do tog trenutka završavao taj razgovor.

John ni sa čime nije pokazao da ga je čuo. Dixon je skočio sa stolca i uhvatio ga za ramena.

– Hej, John! Ovaj te grad treba. Ja te trebam!

John je ustao i pogledao dvojicu svojih prijatelja. Prošli su zajedno mnogo gorkih časova i dobro su se poznavali.

Doktor Anders došao je živjeti u Harding samo dva tjedna poslije Johna i odmah su se sprijateljili. Dixon se priženio u grad. Oženio se starijom kćeri gradonačelnika i ostao živjeti u Hardingu. Bio je Johnov prvi pomoćnik.

Dade li John ostavku, Dixon će biti gradski šerif.

– Moraš me razumjeti, Dixone! I ja moram jednoga dana osnovati obitelj i podići svoj dom. Ovdje za mene više nema života. Osvjedočio si se i sam večeras. Nisam odveć

omiljen u gradu. Ali svijet je velik. Otići ću odavde.

– A što ako Amanda odbije da pode s tobom? – ubode ga doktor Anders u najosjetljivije mjesto.

– Onda ću se opiti kao svinja i otići. Dozlogrdilo mi da budem plaćeni revolveraš gradske uprave. Uštedio sam nešto novca, a imam i komad zemlje istočno odavde. Bit ću svoj čovjek. Sagradit ću tamo dom – bez obzira hoće li Amanda poći sa mnom ili ne! Ja ovdje više nemam što tražiti. Ako me dotle ne ustrijeli neki pijanac, dobit ću tako i tako otkaz kad ostarim i više ne budem mogao održavati red i zakon u gradu, jer ću biti svima na ruglo – izjadao se John, zašutio pa poslije odulje šutnje dodao:

– Ali radije bih da i ona pode sa mnom!

– A kada misliš otići? – upitao ga zaplašenim glasom Dixon.

– Potkraj mjeseca. Imaš još devet dana da preuzmeš poslove u svoje ruke. Znam – nastavio je John kad je Dixon već otvorio usta da prosvjeduje – nemaš baš mnogo vremena, Dix, ali meni ovdje pomalo gori tlo pod nogama – iskreno je priznao John čim je donio neopozivu odluku.

– Ostani barem do isplate radnika u zlatnicima. Bojim se da ja tom zadatku još nisam dorastao – priznao je Dixon bez imalo skanjivanja.

John Black je odlučno potresao glavom.

– Ne, Dixe, ja želim otići odavde živ i zdrav.

– A kamo ti se odjednom tako žuri? Nikada mi nisi spomenuo da si kupio neku zemlju – zanimalo je doktora.

– Kad sam se lani vraćao s puterom iz Nebraske, prolazio sam krajem južno od rijeke Republican,

kojih desetak milja od Kolorada. Jeftino sam dobio jedan zapušteni ranč. Odnedavno tim krajem prolazi i željeznica, a uz postaju je i maleno trgovište.

– Zašto nam to nikada nisi spomenuo? Čini mi se da se ti već dugo spremaš da nas ostaviš?

– Uvijek sam želio da imam svoj krov nad glavom. Možda me je na to natjerala i pomisao na Amandu.

– Misliš li da će poći s tobom?

– Ne znam. Već danima razmišljam samo o tome. Stoga sam i posao zanemario. Misli su mi zbrkane. Vidjeli ste i sami večeras što se čovjeku dogodi kad ne misli dovoljno na ono što radi.

– E pa, sretno, John! – nazdravio mu je doktor i podigao čašu.

– Amanda je i zaslužila takvog čovjeka kao što si ti – dodao je Dixon.

– Hvala vam, prijatelji – rekao je John, iskapio čašu, pograbio šerir i pošao prema vratima.

– Idem da je ponovo isprosim.

– Kamo si navro, čovječe!? Pa prošla je ponoć! – upozorio ga doktor Anders.

– Ionako neću moći oka sklopiti dok ne čujem njezin odgovor – odvratio mu je John i tiho zatvorio vrata za sobom.

Doktor i Dixon nijemo su se pogledali i ostali sjediti i pijuckati u tišini.

– Hoće li Amanda pristati? Što vi mislite, doktore? – prvi se napokon oglasio Dixon.

– Ja mislim da hoće.

III

Dom za neudate djevojke u Hardingu je držala Irena Goodfellow. Nalazio se u visokoj zidnici koju je Ireni ostavio njezin pokojni muž, zajedno s dugovima, u otmjenoj, sjevernoj četvrti grada. Poslije smrti

muža, da bi otplatila dugove i imala od čega živjeti, Irena je u kući uređila vrlo udoban i ugledan dom za neudate djevojke.

John je nervozno tapkao po tamnom trijemu, pošto je pozvonio nekoliko puta na vratima kuće.

Vrata mu je otvorila osobno Irena Goodfellow, odjevena u dugu kućnu haljinu koju je ogrnula preko čipkaste spavačice. Naborala je sumnjičavo čelo čim je osjetila kako iz Johna bazdi vonj ustajala višija.

– Johne Black, vi ste pijani! Zašto budite poštteni svijet usred noći?

– neljubazno ga je dočekala Irena.

– Irena, molim vas, nemojte se ljutiti! Moram odmah razgovarati s Amandom. Važno je – krotko će John Black.

– Za vas ili za nju?

– Za oboje!

– Pričekajte onda, pozvat ću je!

– Hvala, Ireno! Hvala vam što me ne ispitujete!

– A zašto bih? Amanda će mi ionako sve reći čim otidete!

Sjeo je na divan u salonu i strpljivo čekao. Ugodan ugodaj Irenina salona podsjetio ga na prvi susret s Amandom.

Sišla je s podnevna vlaka iz Denvera. Crnokosa, prelijepa djevojka. Moglo joj je biti najviše dvadeset i pet godina. Onako stasitu i punašnu, gledao ju je zadivljenim očima. Nasmiješila mu se plaho. Prišao joj je i prstima dotaknuo šešir.

– Smijem li vam pomoći?

Odmjerila ga je znatiželjnim pogledom svojih zelenih očiju i ponovo mu se nasmiješila, pa rekla svojim zvučnim glasom:

– Hvala, šerife. Vrlo ste ljubazni. Očekivala sam da će me netko dočekati, ali čini mi se da su me zaboravili.

– Gdje ćete odsjesti?

– Kod gospode Goodfellow. Kažite mu, to je pristojno mjesto, zar ne?

Laknulo mu je kad je to čuo. Ako će stanovati kod Irene, onda je to zacijelo poštena djevojka.

– O da, Irenin dom za neudate djevojke vrlo je ugledna ustanova u našem gradu!

– Molim vas, nadite mi nekoga tko će me tamo odvesti.

– Odmah ću ga pozvati – ponudio se brže-bolje John pa pozvao kočiju.

– Jake, molim te odvezi gospodicu do Irene. Jake, ovo je gospodica...

– Amanda Carson, činovnica u knjigovodstvu Željezare Harding – dodala je brzo djevojka dok se penjala u kočiju.

John ju je iskrcao iz kočije ispred Irenine kuće i dok se vraćao u kočiju, čuo je Irenin glas iza sebe:

– Čini mi se, Amanda, da si očarala našeg šerifa...

Na žalost, više nije mogao čuti Amandin odgovor.

Udvarao joj je nekoliko mjeseci. Kad mu je pokazala da voli njegovo društvo, njegov se život izmijenio.

Zaprosio ju je. Nije ga odbila, no rekla mu je da se ne želi udati za čuvara zakona.

Tada je u grad stigao novi učitelj, Ted Mason – mladi i naočit momak. Mason je često odlazio s Amandom na domjenke gdje su pjevali u duetu. Doduše, Amanda je na te domjenke uvijek pozivala i Johna, ali kad bi god John bio spriječen, pratio ju je Ted Mason. U posljednje je vrijeme bila sve manje razočarana kada John nije mogao doći.

I dok je sjedio na divanu, znao je da će se njegov život za koji čas potpuno izmijeniti.

Skočio je na noge čim ju je ugledao.

– Oprosti, Amanda, znam da je kasno, ali nisam mogao izdržati...
– počeo je nespreno John.

– Što se dogodilo, John? Čula sam da si imao neprilika u salunu. Jesi li možda ranjen? – upitala ga zabrinuto i sjela.

– Upao sam u klopku, ali nisam došao da o tome razgovaramo, Amanda! Zapravo, došao sam da ti kažem kako dajem ostavku, da sam kupio imanje i da bih želio da mi budeš ženom i da zajedno živimo na našem ranču – rekao joj je u jednom dahu i nježno je primio za ruku.

– Ti i ja, John!? – upitala ga tiho, kao da ne vjeruje svojim ušima.

– Da, Amanda, ti i ja! Želio bih da se udaš za mene i da zajedno provedemo ostatak života.

– I ja to želim, John! Ne bih te mogla pustiti da odeš bez mene – priznala mu je iskreno Amanda.

– A Ted Mason?

– Zaboga, John, kako si to uopće mogao i pomisliti!? S njim sam samo pjevala u duetu.

Ustao je bez riječi. Ustala je i Amanda. Privukao ju je k sebi i zagrlio.

– Poljubi me, John – šapnula mu je u uho.

Pokorno ju je poslušao i poljubio. U tom je trenutku u salon ušla i Irena Goodfellow. Izljubila ih je oboje kad je čula vesele vijesti.

– Predugo ste oklijevali. Znala sam od prvog dana da se volite. To sada moramo proslaviti. Kažite mi kada ćete se vjenčati.

Amanda je prasnula u grohotan smijeh.

– Nisi nam dala vremena da se dogovorimo!

– Ja ću se razriješiti dužnosti

potkraj mjeseca – rekao im je John.

– A ja ću otići iz Željezare čim na moje mjesto stigne novi knjigovoda iz Denvera. Najviše za dva tjedna!

– Ne mogu vam reći koliko se radujem vašem vjenčanju – iskreno će Irena.

IV

John je bio vrlo uzbuđen, pa nije mogao spavati. Ustao je idućeg jutra ranije nego obično uživajući u ranom jutarnjem zraku i ugodaju.

Na uglu ulice Mill gotovo se sudario s Janice Stalker, mladom gradonačelnikovom kćeri. Iako je djevojčica imala tek trinaest godina, bila je prerazvijena za svoju dob a po crtama lica vidjelo se da će se razviti u pravu ljepoticu. Janice je još živjela s ocem i vodila mu kućanstvo poslije udaje njezine starije sestre za Dixona. Stari Stalker bio je već dugo udovac.

– Čula sam da ste se zaručili, šerife. Čestitam!

– Hvala, Janice. Reci ću Amandi.

– Otac mi je rekao da ćete nas uskoro ostaviti.

– Da, Janice. Živjet ćemo na mom ranču koji sam nedavno kupio u Nebraski. A što ti je još rekao tvoj otac?

– Da vas želi vidjeti u jedanaest sati. Ima sastanak s gospodinom Wellsom u banci, a prije toga želio bi s vama porazgovarati. Čini mi se da tati baš nije drago što odlazite iz Hardinga. Zašto ne ostanete? Ranč možete kupiti i ovdje.

– Vrijeme je da i ja imam svoj dom i svoju obitelj, Janice, a to bi mi ovdje bilo teško. Ljudi me baš previše ne vole, a i Dixon mora napredovati u službi.

– Imate pravo, ali meni je svejedno žao što odlazite. A kada ćete se

vjenčati? Smijem li i ja doći na pir?

– Svakako, Janice! Pozvat ću te!

– Tata kaže da se ženite za dva tjedna.

– Da, Janice.

– Pir će biti kod Irene Goodfellow, zar ne?

– Da. A sada otidi k ocu i reci mu da ću doći u jedanaest. Poslije toga moram otpratiti jednog zatvorenika na podnevni vlak.

– Sigurno onog kockara iz Breakerova saluna. Smijem li i ja doći na kolodvor da to vidim?

– Ne, ne smiješ! Ali ako imaš vremena dodi danas poslije podne da mi pomogneš počistiti ured.

– Smijem li dovesti i Beth?

Beth Wells bijaše, kako je to tvrdila Janice, njezina najbolja prijateljica. Bila je kći bankara Wellsa.

– Dakako. A sada trkom za poslom!

Andy je bio Johnov drugi pomoćnik. On je već godinama dežurao uglavnom po danu, kada je u gradu najmanje izgređa. Njega je u službu uzeo još Johnov prethodnik, i bez Andyja šerifov se ured u Hardingu više nije mogao ni zamisliti.

– Čuo sam da nas napuštate, šerife. Nedostajat ćete mi.

– I ti meni, Andy – odvratio mu je zatečeno John, jer je stari Andy bio šutljivo i poprilično zatvoreno čeljade.

– Mislio sam da ćete danas uzeti slobodan dan da sebi kupite pristojno odijelo.

– Ima za to još vremena, Andy! Idem na sastanak s gradonačelnikom u jedanaest, a zatim moram sprovesti kockara na podnevni vlak.

– Kladim se da se gradonačelnik napravio u gaće od straha kad je čuo da nas ostavljate, jer kad vi odete – jedini čuvari reda i zakona

u gradu bit ćemo ja i njegov zet Dixon, a on vam nije ravan.

– Budeš li mu pri ruci kao što si meni bio, siguran sam da će Dixon biti bolji šerif od mene – odvratio mu je John koji je sumnjao da će Dixon moći sam održavati red i zakon u Hardingu.

– Znate, onaj kockar neprestano nešto prigovara. Leži i neprekidno bunca. Ne znam što mu je. Čini mi se da je šenuo.

John ude u hodnik zatvora. Howard je nervozno šetkao gore-dolje po svojoj čeliji. Okrenuo se i zastao čim je čuo Johnove korake.

– Gdje ste do sada? Želim s vama razgovarati!

– Kaži ti meni što te to muči, ljeptane!

– Morate mi nabaviti novi kaput, šerife. Ja ne mogu poći na put ovako odjeven. Ljudi će pomisliti da mi više nije važna moja vanjština – kazao mu je kockar mašući otrgnutim rukavom svog kaputa pred šerifovim nosom.

– Sumnjam da će to itko zapaziti – odvratio mu je suho John.

– Meni je moj izgled vrlo važan, šerife. Vi ste me osramotili. Poplivali ste moj ugled, ostavite mi barem izgled!

Johna je malčice iznenadio taj izljev iskrenosti.

– Budite spremni oko jedanaest sati. Zaustavit ćemo se načas ispred vašeg hotela da pokupite svoje stvari.

– To je već bolje šerife! Ne morate s ljudima postupati kao sa smećem!

Uzdignutih obrva, John je trenutak gledao u kockara bez riječi, a potom ga ostavio vrteći glavom.

– Razmisli dobro što radiš, John! Još koji mjesec mnogo bi značio

za Dixona, da se snade u poslu, a i za budućnost ovoga grada.

Simon Stalker sjedio je za svojim pisaćim stolom sučelice Johnu Blacku. Staroga više mori briga za grad negoli za Dixona, pomislio je John.

– Dixon će biti vrstan šerif, Simone – uvjeravao je John gradonačelnika.

– Poznam ja njega bolje od tebe, John! Zet mi je, ali još se ne može mjeriti s tobom. Ne smiješ otići dok Dixon ne stekne ugled vrsna šerifa. Duguješ to njemu, a i gradu! Udvostručit ćemo ti plaću ostaneš li u gradu još barem šest mjeseci – ponudio mu je gradonačelnik.

John ga je začudeno pogledao i odmahnuo glavom.

– Ni govora, Simone! Ti znaš da se Dixon može proslaviti samo ako ja odem iz grada. A ti bi, zapravo, želio da ja ostanem u gradu dok radnici ne dobiju svoje plaće u zlatnicima, zar ne?

Simon Stalker se iskreno nasmiješio.

– Morao sam pokušati, John. Ti j sam znaš koliko je ta isplata važna za naš grad i za Željezaru. Više od trideset tisuća dolara u zlatnicima bit će isplaćeno radnicima kako bi vlasnici Željezare Harding pokazali svijetu koliko su bogati i važni u našoj zajednici. A ti znaš kolika bi sramota pala na grad da nam netko ukrade taj novac ispred nosa!

– Dixon će ih spriječiti, Simone. Uostalom, već četiri godine ni jedan razbojnik nije prismrdio u banku – tješio ga je John.

– Jer su znali da ti čuvaš grad. Nisam ja baš toliko glup da to ne znam. Znam ja predobro što ti značiš za sve nas! Stoga te i hoću nagovoriti da ostaneš ovdje.

John Black je ponovo odrečno i odlučno odmahnuo glavom.

– Ništa od toga, Simone! Našao sam napokon ženu koju volim i koja je voljna da sa mnom provede ostatak života na mom ranču. Nitko više ne može utjecati na mene da promijenim tu svoju odluku.

– Nisam ni mislio da će mi to uspjeti, ali morao sam pokušati da umirim savjest. Nadam će da ćeš mi dopustiti da platim vino za tvoj pir. To je najmanje što ti mogu ponuditi da ti se odužim za sve ono što si učinio za moj grad.

John se nasmiješio gradonačelniku. Ustao je i zagledao se Simonu Stalkeru u oči.

– Možete i više, ako hoćete! Vi znate da Amanda nema nikoga od rodbine. Mi bismo voljeli da joj budete vjenčani kum i da je pratite. To bi za nas bila velika čast.

I Simone je ustao. Blaženi osmijeh ozario mu je lice.

– Dakako, John, vrlo rado! Ja bih bio ponosan da je mogu nazvati svojom kćeri. Ti si doista pravi srećković, John Black!

Nick Howard je zastao na otvorenoj platformi putničkog vagona vlaka za Rio Grande i zagledao se ljutitim pogledom u Johna koji je stajao ispred vagona.

– Još ćemo se mi vidjeti, šerife! Hoćemo, bogami, dajem vam časnu riječ!

John slegne ramenima i okrene glavu na drugu stranu. Pošto se kockar presvukao u čisto rublje i novi kaput, malo se smirio. Stoga se činilo da važe svaku riječ koju je izustio, pa je to još više dalo težinu njegovoj prijetnji.

– Pričekajte pa ćete vidjeti! Tko drugome jamu kopa, sam u nju pada! Kad čovjeka jednom poniziš i li-

šiš ga ponosa i časti, znaj da se on neće začati ni najgoreg samo da ih ponovo zadobije. Čuo sam da se žene, šerife, i da ćete otići iz Hardinga. Ni to vas neće spasiti! Naći ću vas ja i osvetiti vam se, pa makar morao ići i na kraj svijeta!

Prometnik je mahnuo zastavicom i vlak je polagano krenuo iz stanice. John je gledao za vlakom dok mu i posljednji vagon nije nestao iz vida, a zatim se vratio u svoj ured. Uskoro je zaboravio sve Howardo-ve prijetnje. Opsjedale su ga ugodnije misli.

Nick je ostao stajati na platformi vagona mrko gledajući Johna sve dok vlak nije zamaknuo iza zavoja koji je sakrio grad od njegova pogleda. Mržnja mu je prožimala srce a krv mu zažarila obraze.

V

Nick Howard je stajao s rukama u džepovima i piljio kroz prozor na mračnu ulicu, kat niže od njegove jeftine sobe u jednom od najozloglašenijih konacišta na Market Streetu u Denveru. To je bilo sve što je vidio u posljednja tri dana otkako se tamo preselio iz American Housea.

Kao što je strepio, priča o njegovu poniženju doputovala je s njim u Rio Grande i njegovi su tobožnji prijatelji uživali u njoj izvrgavajući ga ruglu. Uskoro mu se činilo da ga svi ismijavaju.

Na sreću, još mu je ostao poneki vjeran prijatelj, među kojima je bio i svodnik – vlasnik te ozloglašene jazbine, koji ga je primio k sebi na stan.

Tri dana već nije izišao iz svoje sobe. Ocvjetale i olinjale konobarice iz obližnje gostionice, koje su mu donosile jelo, rado su mu pružale i druge usluge. Prije mjesec dana ga-

dilo bi mu se da ih i pipne, ali u novonastaloj situaciji svaku je žensku nježnost primao sa zahvalnošću.

Vrijeme je uglavnom provodio u vježbanju s revolverom kalibra 44, koji je kupio čim je stigao u Denver.

Tiho šuškanje ispred vrata sobe odvratilo ga je od prozora. Tajnoviti dostavljač gurnuo je bijelu omotnicu ispod vrata njegove sobe. Pričekao je trenutak a zatim se sagnuo i pokupio je s poda. Poruka je jednostavno glasila: U GRADSKOM KUPALIŠTU – JEDAN U JUTRO.

Nije bila potpisana.

Zamišljen, sjeo je na rub kreveta. Živci su mu bili napeti kao struna od iznenadna straha. Legao je na prljave pokrivače i kad se malo smirio, izvadio je sat iz džepa.

Dvadeset do jedan.

Ako nije htio zakasniti, valjalo mu je poći. Gradsko kupalište bilo je nasuprot hotelu »Windsor«. U nj su zalazili samo najbogatiji građani. Nije to bilo mjesto za njega!

Ali izbora nije imao. Poruku mu je, zacijelo poslao neznamac kojega je sreo za kartaskim stolom kad su onomad zajedno na kartama operušali neke gizdeline koji su se razbacivali novcem koji su zaradili njihovi tatice. Poslije je čuo da taj neznamac okuplja družine za osebuje razbojničke pothvate. Bude li mu voljan pomoći, skupit će mu družinu koja mu je bila potrebna za izvršenje njegova plana.

Duboko je uzdahnuo i skočio s kreveta. Poravnao je i očetkao odijelo pa tiho kliznuo kroz vrata te niz hodnik na ulicu.

Kad je vrataru kupališta rekao svoje ime, ovaj ga je uveo u posebnu prostoriju gdje je pozamašan cr-

nac masirao neznanca kojega je sreo za kartaškim stolom.

Neznanac ga je pustio da čeka dok maser nije završio svoj posao. Napokon je crncu dao znak rukom da izade, sjeo i zagledao se u Nicka.

– Mislim da vam dugujem pro-tuuslugu. Kažite mi, ali ukratko, što želite od mene.

Napetih živaca, Nick se nakašlje, pročisti grlo i obližne suhe usnice.

– Želim se osvetiti, a za to su mi potrebni vrsni ljudi.

– Za dobre novce možete ih naći na svakom uglu. Zašto mene s time gnjavite?

– Ja svoga protivnika ne želim jednostavno smaknuti. Želim ga najprije poniziti.

– I sada hoćete da vam ja nadem čovjeka koji ima hrabrosti da to učini umjesto vas? – posprdno će neznanac.

Nick se zarumenio od srama.

– Ne radi se o hrabrosti, nego o novcu! Stoga sam i mislio da će vas moj plan zanimati. Ja za sebe želim samo Johna Blacka!

– Gradskog šerifa iz Hardinga? Čuo sam za vaš vrlo neugodan susret sa šerifom. Kažite mi najprije sve o novcu, a poslije ćemo razgovarati o Blacku!

– Svake godine u rujnu – počeo je Howard – Željezara u Hardingu isplaćuje radnike u zlatnicima od dvadeset dolara. Žele se pohvaliti koliko su moćni i važni za gospodarski procvat grada. Cijela svota iznosi oko trideset tisuća dolara.

– Kako to da se dosad još nitko nije polakomio da ih opljačka?

– Svi se boje šerifa Johna Blacka.

– A vi ga se ne bojite?

– Oženio se i odselio iz grada. Čovjek koji je došao na njegovo mjesto nije mu ni sluga. Ja sam

smislio plan kako se novac može opljačkati bez imalo opasnosti.

– Kažite mi taj vaš plan – ponuka ga neznanac.

– Kazat ću vam ga ako ćete mi pomoći da se osvetim Johnu Blacku.

– Ne mogu vam to obećati prije nego što čujem vaš plan – ogradio se neznanac.

– A tko mi jamči da me nećete izigrati kad vam ga otkrijem?

– To je rizik s kojim ste morali računati, gospodine Howarde.

Iz očaja Nick se osvrnuo po sobi da dobije na vremenu. Napokon je shvatio da nema izbora, pa je neznanac iznio svoj plan o pljački novca iz banke u Hardingu, izloživši se tako milosti ili nemilosti svog sugovornika.

– Dobro ste to smislili. Isplatit ću vam vaš dio plijena – rekao mu je suho neznanac i ponovo se izvalio na ležaj.

– Čekajte, a moja osveta? – pobunio se Howard.

– Ja vas osobno više ne trebam – odbrusio mu je čovjek s ležaja.

Howard skoči i pogradi čovjeka za vrat.

– Kako se usuđujete? Ja sam smislio taj plan! Ja ga osobno moram izvesti, inače ću vas udaviti!

Kao na neki tajni znak, crnac je utrčao u sobu i odgurnuo Howarda u stranu pograbivši ga za ruke.

– Gospodine Howarde – proci-jedio je neznanac piskavim glasom dok je prstima trljao prignječeni vrat – ovaj će vam crnac slomiti vrat ako mu to naredim. Kažite mi sada dobar razlog zašto da mu to ne zapovijedim.

– Jer, ne izvedem li ja osobno tu pljačku, nije mi više stalo do života

– odlučno mu je odgovorio Nick Howard.

– Znači li to da u vašem planu ima još nešto što mi niste otkrili?

Nick je nekoliko trenutaka pozornom promatrao neznanca na ležaju prije nego što je ponovo prozborio:

– Da, ima još nešto! Moram poniziti Johna Blacka, kao što je i on mene – priznao je Howard.

– A kako ga to mislite poniziti?

– Neće se moći oduprijeti želji da pomogne svom nekadašnjem prvom pomoćniku, a to će ga dovesti ravno u moje šake.

– A što ću ja za to dobiti?

– Moj dio plijena. Ja se želim samo osvetiti.

Čovjek je dugo pažljivo proučavao Howarda, a onda dao znak crncu da ga pusti.

– Dajete mi izvanrednu priliku da se dočepam poveće svote novaca na lak način, Howarde, stoga ću i ja vama pomoći da se osvetite tom šerifu. A kako ćete to izvesti? – upitao ga neznancem čim je crnac izišao iz sobe.

Nick mu je objasnio do u tančine svoj plan. Završio je glasom punim krvožedne želje za osvetom:

– Moram ga osramotiti onako kako je on mene!

– Dobro! Dobro ste to smislili! U vas je bistra glava. Ostanete li živi, nadam se da ćemo još surađivati na obostranu korist. Naći ću vam potrebne i prekaljene ljude, ali ne zaboravite da i oni imaju svojih mana.

– Ne smiju samo pokleknuti pred Blackom.

Crnac je ponovo ušao u sobu.

– Daj gospodinu Howardu sto dolara za sitne troškove i otprati ga do njegove sobe – naredio je neznancem crncu pa se ponovo obratio Howardu: – Čim skupim ljude, ja ću vam javiti gdje je zborna mjesto. Budite u sobi svaki dan do de-

set sati na večer. Ako do deset ne dobijete moju poruku, možete izići i zabaviti se. I čuvajte se! Ne bi mi bilo drago da taj posao moram obaviti bez vas.

VI

John je zadovoljno dremuckao s glavom u Amandinu krilu. Uživao je u toplom danu kasnog ljeta. Amanda je potihom pjevušila neki napjev koji je već negdje čuo, ali se nikako nije mogao sjetiti gdje. Sjedila je naslonjena na deblo drveta široke krošnje. Knjigu koju je čitala odložila je na Johnova prsa.

Proveli su mirno poslijepodne u brdima iznad Hardinga, daleko od gradske vreve, i uživali u prirodi, tišini i samoći. Otkad su najavili svoje vjenčanje, rijetko im je kada uspijevalo da budu koji trenutak nasamo.

Amanda mu je napokon sama predložila da odu zajedno u prirodu izvan grada i provedu koji sat nasamo. Čim su stigli na gorski proplanak, pojeli su ručak što su ga sa sobom donijeli, sjeli u hladovinu i pričali. Johnu se činilo da još nikada u svom životu nije doživio nešto ljepše.

Odjednom su osjetili da je zahladnjelo jer je veliki oblak zaklonio sunce. John je otvorio oči i zagledao se u nebo. Oblaci su se gomilali iznad vrhova vrljetnih gora šireći se brzo nad dolinom.

– Jesi li ponijela kišobran?

– Zašto? – upitala ga je iznenađeno i podigla pogled prema suncu.

– Uskoro će pljusak. Diži se, idemo! Ne bih želio da pokisneš i da se prehladiš prije vjenčanja – rekao joj je i ustao.

– Glupost! Čelična sam zdravlja, ali ako se ti bojiš pokisnuti, poći ću s tobom – odvratila mu je Amanda uza smiješak.

Pokupila je i spremila stvari dok je John upregao konje u kočiju. Zaupehio je svjež povjetarac i uznemirio konje.

Prve kapi kiše zabubnjale su po platnenom krovu kočije čim su se spustili u dolinu. Ubrzo ih je zapljusnula jaka kiša. Amanda se stisnula uz Johna da joj bude toplije. On je zaustavio kočiju pod stablom široke krošnje.

Oluja je prošla brzo kao što je i došla. Nastavili su put prema gradu pod sitnom kišicom rosuljom. Uskoro su se oblaci raspucali i sunce je ponovo zasjalo kroz pukotine oblaka i obasjalo zemlju.

Premda je kiša jenjavala, Amanda je i dalje ostala stisnuta uz Johna sve dok nisu stigli u Mill Street. Kad mu se izvila iz zagrljaja, opet je zapjevušila onaj napjev koji John nije mogao prepoznati.

Rastali su se ispred Irenine kuće. John je odvezao kočiju u gradsku konjušarnicu, gdje je dobro istimario konje i osušio kola.

Pokupio je stvari iz kočije i odnio ih k Ireni. Kad je otvorio vrata kuće, začuo je Amandu kako svira na klaviru u salonu. Prebirala je po tipkama onaj isti napjev koji je neprekidno pjevušila toga poslijepodneva na izletu i pri povratku kući.

– Sigurno ste se lijepo zabavili – rekla je Irena koja ga je dočekala na vratima, pa dodala:

– Amanda pjevuši ili svira taj napjev samo kad je sretna. Hajde, udite, pozdravite je!

Kad je otvorio vrata salona, Amanda je ustala i posla mu u susret.

– Johnne, presretna sam što smo danas cijeli dan bili zajedno.

Zagrlio ju je i poljubio.

– Odsviraj mi još jednom taj napjev, molim te – šapnuo joj je u uho.

– Svida ti se, zar ne? To je kompozicija Louisa Moreaua Gottschalka, prvog velikog američkog skladatelja. Odsvirat ću ti je i na bendžu ako hoćeš!

Uto se Irena pojavila na vratima salona. Donijela je čaše i vrč pun hladne limunade. Natočila im je čaše.

– Ostanite s nama, Irena! – pozvao ju je John kad se ona okrenula da ode.

– Ne želim vam smetati – odgovorila je i tiho zatvorila vrata za sobom.

– Irena je vrlo obazriva i pažljiva – napomenula je Amanda.

– Hoće li ti biti teško da je ostaviš?

– Možda, ali dobit ću zato tebe u zamjenu, zar ne? – upitala ga je a oči su joj zaiskrile.

U tom je trenutku bio svjestan da bi za nju sve žrtvovao samo da je učini sretnom. Dosjetio se također što će joj kupiti za vjenčani dar.

VII

Nick je potjerao konja u tamni i gusti gaj u podnožju brijega prema napuštenoj staji, gdje je trebalo da se prvi put sastane sa svojom razbojničkom družinom koju je za nj skupio neznana iz Gradskog kupališta u Denveru.

Sve je bilo mirno i tiho. Kuća što je stajala u dvorištu nasuprot staji bijaše još samo hrpa ruševina.

Zavezao je konja za stablo i prišuljao se do staje što je tiše mogao. Velika ulazna vrata bijahu zakračunana iznutra. Kad ih je prodrmao, sablasno su zaškripala. Ustuknuo je korak.

Osjetio je na ledima hladnu cijev revolvera.

Ukočio se od straha. Osvrnuo se preko ramena da vidi tko ga je za-

robio. Cijev mu se zarila još dublje među rebra.

– Kako se zovete? – upitao ga je dječaćki glas.

– Nick Howard – promućao je. Glas mu je prepukao od straha. Po-
bojao se da možda šerif iz Hardin-
ga nije zarobio nekog iz njegove
družine i tako doznao sve o pripre-
mama za pljačku banke.

– Uđite na sporedna vrata – za-
povjedio mu je glas iza njega.

Oklijevao je trenutak, a zatim
ipak pošao prema vratima. U staji
na sredini poda gorjela je svjetiljka.
Pet je konja bilo zavezano uz jaslje
u polutami na dnu staje.

– Uzmite svjetiljku i podignite je
da vam mogu vidjeti lice – naredio
mu je glas iz tame iza vrata.

Nick se sagnuo i oprezno podi-
gao svjetiljku. Okrenuo ju malo u
stranu. Htio je da zraka svjetlosti
padne na čovjeka iza vrata. Svjet-
lost je obasjala vrata, ali tamo više
nije bilo nikoga. A nije čuo ni korak
iza sebe! To ga je još više uplašilo,
jer je sa svjetiljkom u ruci bio izvr-
sna meta.

Opazio je sjenu u polumraku iz-
među konja.

– Spustite svjetiljku, gospodine
Howarde! Što su vam rekli tko će
vas ovdje čekati s konjima?

– Čovjek po imenu Willow.

Gipka je sjena spremila revolver
u korice i istupila na svjetlost iz po-
lutame.

– Žao mi je, gospodine Howarde,
što vam nisam mogao prirediti sr-
dačniji doček, ali oprez je majka
mudrosti. Neki su se nepoznati lju-
di vrzli noćas okolo gaja, pa sam
morao biti oprezan – rekao je mla-
dić i pružio mu ruku.

– Ja sam Willow. Brinut ću se za
konje dok mi ne kažete da se gu-
bim.

Nick je tek tada opazio da pred

njim stoji dječak od najviše petna-
est godina, mršav i plavkos. Košu-
lja na njemu bijaše mu preuska, a
hlače prevelike. Na nogama je imao
teške cokule. Na vunenu prsluku
nedostajao je jedan džep. Oko bo-
kova visio mu je opasač sa starim,
ali ušćuvanim mornaričkim koltom
u koricama, koji se činio preteškim
za dječakovu ruku. No Nick se već
bio uvjerio da mladać njime odlič-
no rukuje.

I Willow je istodobno promatrao
svog novog gazdu. Podrugljivo se
nasmiješio njegovu gradskom, po-
malo gizdavom odijelu.

Nick se nakášljao da pročisti gr-
lo.

– Kako ti je samo uspjelo da me
onako nećujno zaskočiš? Gdje si se
skrivao?

– Čuo sam vas kad ste dojahali
u gaj. Bučili ste da biste i mrtvaca
probudili.

– A ja sam mislio da se krećem
nećujno.

– Za ulice u Denveru, možda. Ov-
dje, u prirodi čovjek mora biti op-
rezniji – poučio ga je Willow pa
pokazao rukom vatru.

– Skuhat ću vam kavu. Topla će
vas kava smiriti. Morate biti vrlo
smireni na prvom sastanku sa svo-
jom razbojničkom družinom.

Nick je kimnuo potvrdno glavom,
premda nije shvatio što Willow ti-
me misli reći.

Srknuo je prvi gutljaj tople kave
kad je Willow podigao ruku, ustao
i začas nestao u mračnom kutu sta-
je. Vrata su zaškrupala i odškrinula
se. Onaj tko ih je otvorio pričekao
je trenutak prije nego što je ušao.

Na pragu su stajala dva muškar-
ca: jedan krupan – prava ljudina,
a drugi onizak i proćelav.

– Ti si Howard? – upitala ga lju-
dina.

– Da, a onaj mladać što vas drži

na nišanu iz tame jest Willow, naš konjušar – odgovorio mu je Nick što je mirnije mogao premda mu je srce palo u gaće od straha.

Dječak im je potrčao u susret, očito sretan što ih vidi.

– Auggie, stari moj, drago mi je što si i ti u družini! A tko je tvoj prijatelj? – upitao je dječak ljudinu.

Auggie je bio vrlo snažan, pravi gorostas. I premda mu je odjeća bila iznošena i pokrpana, ostavljao je dojam čista i uredna čovjeka. Kao većina krupnih i snažnih ljudi, bio je dobra srca, čak pomalo naivan. Revolver gotovo da nije pristajao uz tako dobrohotno lice.

Poput velikog medvjeda zagrlio je srdračno dječaka.

– Willowe, mali moj, sada sam siguran da se ne moram brinuti za konje – rekao je Auggie i pošto je pustio dječaka iz zagrljaja, okrenuo se prema Nicku i ljubazno mu se nasmiješio. Nick je opazio da Auggieju manjkaju dva prednja zuba.

Stisak ruke bijaše čvrst. Auggie nije ispuštao Nickovu ruku iz svoje dok su razgovarali.

– Ja sam Auggie West ili August West. Moj je otac svojoj djeci davao imena mjeseci u kojima bijahu rođeni. Tako je barem znao kada je tko od moje braće ili sestara bio rođen. Bili smo siromašni. Po zimi, moj stari i stara zagrijavali su se praveći djecu – rekao je i prasnuo u grohotan smijeh kao da je ispričao neku najduhovitiju pošalicu, pa zatim dodao: – Znam ja da to vas ne zanima! Pata sam susreo na cesti, zato smo i došli zajedno. Zapravo, trebalo je da dođemo odvojeno. Tako je bilo dogovoreno.

– Nema veze, Auggie – odgovorio mu je Nick, kojemu je jedva uspjelo da oslobodi ruku iz Auggiejeve šape.

– Vi ste zacijelo Pat Sutter? – upitao je Nick oniska i pročelava došljaka koji mu je mlohavo stisnuo ruku, kao da se boji da će mu je Nick slomiti.

– Pogodili ste, gospodine Howarde – tiho mu je odgovorio oniski došljak, koji je bio odjeven u tamno odijelo, prašnjavo od duga putovanja kroz preriju. Čizme su mu, međutim, bile ulaštene a šešir nov novcat. Da Nick nije znao da je Pat Sutter plaćeni ubojica, pomislio bi da je blagajnik neke ugledne banke. Taj je dojam ipak narušavao revolver što mu je visio onisko na boku.

Čučnuli su oko vatre. Nick im je natočio kavu u lončice da se ugriju.

Pat Sutter dugo je promatrao Nicka Howarda prije nego što je prozborio:

– Čuo sam da nas osim pljačke novca iz banke čeka još neki poslić, zar ne?

Nick je samo potvrdno kimnuo glavom.

– Ako nam sve pode za rukom kako smo zamislili, a nema razloga da ne pode, onda nas čeka još jedan zadatak. Nadam se da će vam se svidjeti.

– Vi možda mislite da se ja bojim, pa vas stoga to i pitam? – upitao ga hladnim glasom Pat Sutter a oči su mu se zamaglile.

– Nije gospodin Howard to tako mislio, Pate! Što si se odmah nakostrušio? – upao je Auggie.

– Nick, nemojte nikada ni pomisliti da se ja bojim smrti! – upozorio je Pat Sutter Nicka Howarda.

Nick opazi da mu se ruke tresu od straha. Odmah je spustio lončić s kavom na koljeno.

– Dakako, Pate! Pogrešno si me razumio. Nisam to mislio! – ispričavao se Nick.

Oniski ćelavac prolije ostatak kave na vatru.

– Vjerojatno niste. No čuo sam da nas u družini mora biti petorica. Tko je peti?

– Gil Maine – odgovorio mu je tihim glasom Nick.

Auggie se uspravio kad je to čuo.

– Taj mi baš nije po volji! Ja s njim ne volim raditi!

– Jamčim vam za njega – umirivao ih je Nick.

– Ja ne bih ni za koga jamčio da sam na vašem mjestu!

Svi su skočili na noge kad su začuli promukli glas s vrata staje. Willow se otkotrljao u tamu među konje. Auggie je ustao i stajao ukipljen okrenut licem prema vratima. Nick se ukočio. Samo je Pat Sutter ostao čučati pokraj vrata kao da se ništa nije dogodilo.

– Ti uvijek ljudima prilaziš s leđa, Maine – predbacio mu je Pat Sutter.

– Predugo sam čekao na priliku da i tebi pridem s leđa, Patrick! Trebalo bi da te ustrijelim prije nego što ustaneš i okreneš se.

– Ti bi ga i ustrijelio da te ja ne držim na nišanu – javio se Willow iz tame.

– Gle, gle, to je onaj momčić Willow! Mislio sam da si već negdje zaglavio, konjušaru, ali čini mi se da bog čuva budalastu dječurliju. Kad već govorimo o tome, ponovi što si ono rekao za mene, Auggie!

Nick se zabrinuto osvrnuo po staji. Dolazak Mainea ozlojedio je i gotovo uplašio ostale članove njegove družine.

– Rekao sam da s tobom ne volim raditi. Ti sve uvijek zabrljaš i upropastiš – odgovorio mu je Auggie, koji se ni najmanje nije uplašio Gila.

Gil Maine se podmuklo zahihotao.

– Dobrodušni moj dive – počeo je Gil – obećavam ti da ću se po-

praviti – pa se okrenuo prema Nicku i dodao: – Vi ste zacijelo Howard, zar ne? Ja sam Gil Maine glavom. Došao sam da pazim na zlosretnike i držim kretene na uzdi. A ti – zapovjedio je Willowu – dotjeraj konje u staju! Nabrojao sam četiri konja u gaju.

Nick je nijemo kimnuo glavom Willowu. Natočio je sebi još jednu šalicu kave i sjeo na odloženo sedlo. Iz iz Gilovih je usta bazdio težak zadah ustajala viskija.

– Pijan si – predbacio mu je Nick ljutito.

– Rijetko kada nisam. U Hardingu ima nekoliko odličnih saluna s dobrim djevojkama.

– Napio si se u Hardingu!? – zaprepastio se Nick.

– A zašto ne? Ja volim piti u veselu društvu. Za dan i po koliko sam bio tamo, nije se moglo dogoditi ništa presudno.

– A da su te uhapsili? Zatvorili? Pokvario bi cijeli naš plan! – Nick se nije mogao svladati a da mu ne predbaci.

Gil ga je pogledao sa sprdnjom u očima.

– Nemoj pretjerivati! Tu sam, zar nisam? Dosta mi je tvojih prekoravanja, odoh ja spavati! Glava me je zaboljela od tvog naklapanja!

Otvorila su se velika stajska vrata. Willow je uveo četiri konja. Rasjedlao ih je i počeo timariti. Nick je nastojao da se svlada i ne svađa s Gilom. Ovaj mu je mogao upropastiti cijeli plan. Tada je shvatio zašto Auggie nije volio raditi s Gilom.

Gil Maine bijaše čovjek tridesetih godina i predebeo za svoje godine. Njegov raskalašeni i razuzdani život ostavio je na njemu svoj pečat. Lice mu je bilo podbuhlo od neprospavanih noći i pića, a pod nemirnim očima objesile su se kesice. Odijevao se kao običan kauboj, ali

mного skuplje, no, svejedno, ostavljao je dojam neuredna i prijava čovjeka. Ispod pazuha lijeve ruke nosio je malen revolver. No mora da je vrijedio svoje novce! Uspjelo mu je da upadne u staju a da njegove korake nije čulo čak ni oštro Willowo uho. I odmah je opazio da se u gaju kriju četiri konja.

Nick je odlučio da se neće dati izazvati od Gila.

– A sada ćemo ponoviti sve od početka da utvrdimo jesmo li sve upamtili. Pate, ti si prvi! – rekao je Nick.

– Kao što ste napisali u vašem pismu, škola i crkva stoje kao na dlanu, malo iznad grada, na vrhu brežuljka. Mill Street ide ravno prema njima, a tada zakreće u središte grada i dalje prema domu za neudate djevojke.

– To je grad po mojem ukusu! Čovjek u njemu može naći sve neudate djevojke na jednome mjestu – cerekao se pakosno Gil.

– Ti idi spavati! Moraš se otrijezniti. Sutra nas čeka naporno putovanje – savjetovao mu je Nick.

– Na vašu zapovijed, gazda! – dobacio mu je podrugljivo Gil i u šali salutirao. Auggie je na to samo zabrinuto zatresao glavom.

– A kada da postavim eksploziv? – upitao je Pat Nicka čim je Gil zamuknuo.

– Ujutro, kad počne nastava. Svi će tada biti zauzeti svojim poslom i nitko neće obraćati pažnju što se oko njih zbiva.

– A kako ćemo se otarasiti šerifa?

– To prepustite meni! Ja ću otići u šerifov ured i praviti ću se kao da tražim neko mjesto na zemljopisnoj karti okruga što visi na zidu.

– Jesi li čuo da je šerif ranjen?

– Čuo sam.

– Ranjen je u nogu. Ne može ja-

hati, ali skakuće naokolo na štakama. Drži se uglavnom svog ureda i banke.

– To nam baš i odgovara! – zadovoljno će Nick pa se obrati Gilu: – Osim što si se klatio po javnim kućama, jesi li ustanovio gdje stanuje gradonačelnik?

– Odmah iza ugla Mill Streeta i Maple Streeta. Lako bi je našao i ograničeni gizdelin kao što si ti. Velika drvena kućerina sva obrasla u bršljan.

– To je sve što sam htio od tebe čuti. A sada sve još jedanput od početka. Dobro zapamtite što vam je raditi. Držite se mojih uputa pa će sve ići kao po loju!

I dok im je izlagao svoj plan, Nickove su oči plamsale žarom mržnje koju je nosio u srcu otkako ga je šerif John Black onako sramno ponizio. Pogled mu je klizio od lica do lica uokolo vatre. Svi su sjedili nijemi i ukipljeni, gledajući ga u oči kao da su začarani. Čak se i Gil primirio.

VIII

Probudile su ih prve zlaćane zrake sunca sutradan u jutro. Prvi je ustao Nick Howard. Odbacio je gunj sa sebe. Leda su ga boljela od neudobne i tvrde postelje na slami. Gil je još hrkao u uglu staje. Sporedna stajska vrata bila su širom otvorena. Willow je ušao u staju. U naramku je donio suha granja i drva.

– Gdje su Pat i Auggie? – upitao ga je Nick zijevajući.

– Otišli su na potok da napoje konje dok ja priredim doručak.

– Zar ti znaš kuhati?

– Znam, u nuždi.

– Idem i ja na potok da se umijem. Priredi nam dobar doručak. Tko zna kada ćemo opet imati pri-

liku da se najedemo! – rekao mu je Nick i zagledao se u Gila.

– Nemoj ga buditi! Pusti ga da se ispava. Sinoć je bio pijan kao svi-
nja. I ne moraš se žuriti s doru-
čkom. Nećemo krenuti prije devet
– rekao mu je Nick, uzeo svoje
stvari i pošao prema potoku.

Auggie i Pat čuvali su konje na
paši. Veselo su ga pozdravili čim su
ga ugledali. Kad se Nick umio i
obrijao, otišao je u guštik gdje je
vježbao gadati iz revolvera gotovo
pola sata. Približavao se čas osvete
i morao se dobro pripremiti.

* * *

Još su jednom prije odlaska po-
novili cijeli plan dok ga nisu dobro
upamtili. Nick je na kraju upitao
Willowa:

– Što ćeš odgovoriti ako te tko
upita kamo vodiš šest osedlanih ko-
nja i dvije tovarne mazge niz Mill
Street?

– Reći ću da radim za turističku
agenciju i da sam doveo konje za
turiste koji su otišli u posjet Zelje-
zari.

– Odlično! Ako nema više pita-
nja, možemo krenuti – rekao je
Nick.

Bio je vrlo uzbuđen. Poravnao je
opasač s revolverom. Osvrnuo se
da vidi nije li tko opazio kako mu
ruke dršću.

Razdvojili su se čim su stigli na-
domak grada. Willow je odvezao
konje do kovača da im pregleda
potkove. Auggie je otišao naprijed
u poslovni dio grada. Čekat će ih na
trijemu Harding Housea odakle pu-
ca dobar vidik niz ulicu.

Nick, Pat i Gil pošli su niz Mill
Street. Čim su krenuli niz ulicu, za-
stali su i oprezno se ogledali. Crkva
i škola uzdizale su se na brežuljku
s njihove desne strane, zatim se uli-

ca spuštala prema središtu grada.
Zaputili su se prema školi.

– Gil, pazi da se djeci što ne do-
godi! Znaš kakvi su ljudi kad im
netko dirne u djecu! – opomenuo
je Nick Howard Gila kad su stigli
do ugla Maple Streeta i, ne osvr-
nuvši se, pošao prema središtu gra-
da.

Gil se zabuljio za njim.

– Jesi li ga čuo? Pazi da se djeci
što ne dogodi! Što on misli tko sam
ja? – progundao je uvrijeđeno Gil.

– Zna on vrlo dobro tko si ti i što
si ti, i ne zaboravi što ti je rekao!
– upozorio ga je Pat i hladno ga
pogledao.

– Prijetiš li se ti to meni, Pate?
Pazi da ti to ne prisjedne! –
promrmljao je tiho Gil.

Pat je samo slegnuo ramenima.

– Prestani se napuhavati! Poteg-
neš li revolver, znaš što te čeka. Br-
ži sam od tebe – prekorio ga je Pat,
prebacio platnenu torbu s eksplozi-
vom preko ramena i krenuo uz bre-
žuljak prema školi.

Školsko dvorište bijaše pusto. Br-
zim ga je koracima gotovo pretrčao
i stigao do malena kućerka gdje je
bila svlačionica za djevojke. Za ne-
koliko je minuta ponovo izišao na
dvorište. Vukao je za sobom duga-
čak fitilj sve do ulaska u školsku
zgradu gdje ga je čekao Gil.

– Brzo zapaljiv fitilj. Kućerak će
odletjeti u zrak u tren oka. Priredit
ćemo im pravi vatromet.

– Idemo unutra – naredio mu je
Gil.

Na zidovima školskog hodnika
visili su kaputi učenika i učenica.
Dvoja vrata vodila su u učionice.
Iza vrata čuo se žamor glasova. Pat
je iz svoje platnene torbe izvukao
saćmaricu dvocijevku otpiljenih ci-
jevi. Napunio ju je i postavio se po-
kraj vrata u prvu učionicu.

Gil je naglo otvorio vrata učionice. Gurnuo ih je nogom i ušao u učionicu s uperenim revolverom.

Nagnut nad klupu, učitelj je nešto objašnjavao nekom učeniku. Jedna je djevojka naglo podigla glavu i vrisnula. Svi su odjednom zanijemili i zagledali se u vrata. Dok se učitelj snašao, Gil se već ustobočio ispred razreda s revolverom u ruci, a Pat je čuvao vrata s napetom sačmaricom.

– Što hoćete? – upitao ga je učitelj mirnim glasom.

Gil mu se ljubazno nasmiješio.

– Pazi što radiš te što i kako govoriš, učo! Ja osobno nemam ništa protiv učitelja jer nikada nisam ni išao u školu, ali onaj moj prijatelj sa sačmaricom, koji stoji na vratima, ima ružne uspomene iz škole i nikada čovjek ne zna što mu može pasti na pamet ako se izdereš na njega.

Učitelj pažljivo pogleda Pata pa ponovo upita Gila:

– Što tražite ovdje?

– Kako se zoveš, učo?

– Ted Mason.

– Slušaj, Tede Masone, ovu ćemo djecu zadržati kao taoce, a u zamjenu tražimo ljubazan doček u gradu. Razumiješ? Sada ćeš ih odvesti u onu drugu učionicu, tako da ih sve možemo imati na oku. Budete li poslušni, nikome ni vlas neće pasti s glave. No pokušate li nam zagorčiti život, bacit ćemo školu i sve vas u zrak.

– Ubit ćete djecu? – zaprepastio se Ted Mason.

– Mi uvijek najprije mislimo na svoju kožu, učo! A sada – svi u drugu učionicu! – zapovjedio im je strogo Gil.

Mason je trenutak oklijevao, ali samo trenutak, jer kad je vidio da s tim ljudima nema šale, obratio se djeci:

– Nitko da nije izustio ni riječi kad izidemo oдавде. Ovi nam ljudi prijete da će nas sve ubiti ne bude-mo li ih pokorno slušali. Stoga, molim vas, djeco, nikakvih gluposti! Ustanite!

Svi su ustali i stali u red.

– Izlazite jedan po jedan i ravno u razred gospodice Pieston. Kažite joj da ću joj ja sve objasniti.

Ted Mason čekao je dok nije izišao i posljednji dak, a zatim je i on pošao u drugu učionicu. Gil ga je slijedio u stopu.

Kad je Pat otvorio vrata druge učionice, postarija žena ljutita lica stajala je iza katedre na podiju ispred razreda.

– Što to znači, gospodine Masone? – upitala je ljutito.

– Ovi ljudi drže djecu kao taoce, gospodice Pieston. Oni će vam to sami objasniti.

Učiteljica se srdito okrenula prema Gilu. Kad je Pat ušao u razred s uperenom sačmaricom i zatvorio za sobom vrata, gospodica Pieston počela je žestoko prosvjedovati.

Gil ju je odmah ušutkao:

– Postavili smo eksploziv ispod svlačionice za djevojke i ispod školske zgrade. Ne budete li postupali po našim naredenjima, bacit ćemo u zrak i školu i djecu! Svlačionicu ćemo svakako razoriti da pokažemo gradu da se ne šalimo, a školsku ćemo zgradu dići u zrak samo ako netko pokuša da nas onemogući u našim namjerama. A to vrijedi i za stare učiteljice – usidjelice!

Gospodica Pieston nakostriješila se kao stara mačka.

– Kako to sa mnom razgovarate, mladiću. Ja vam ne dopuštam da u moj razred ulazite naoružani! – prosiktala je bijesno.

Gil prisloni revolversku cijev na sljepoočicu djevojčice što je sjedila u prvoj klupi. Djevojčica je odmah

briznula u plač. Očima je zaklinjala svoju učiteljicu da joj pomogne.

– Opominjem vas još jednom, stara ženo, ne budete li nas slušali, ustrijelit ću ovo dijete!

– Nećete se usuditi!

Gil napne kokot revolvera. Škljocaj odjekne sablasno učionicom.

– Pustite je, molim vas! – zavalila je učiteljica i skljkala se u stolac iza katedre sva u suzama.

– Dobro, gospodice – posprdno je izustio Gil, spremio revolver u korice i blago pogladio predstavljenu i blijedu djevojčicu po kosi.

Svi su odahnuli. Gil se popeo na katedru.

– Onaj gospodin – počeo je Gil – koji stoji s napetom sačmaricom na vratima ostat će ovdje s vama. Ja moram u grad. Iza škole još je jedan stražar. Mi smo vrlo okrutni ljudi i ubit ćemo svakoga tko nam se pokuša suprotstaviti.

Djeca su zabezeknuta buljila u Gila, ukočena od straha.

– Došli smo da opljačkamo banku, i budete li mirni i poslušni taoci, mi vas nećemo ni pipnuti. Ja ću povesti sa sobom u grad dvije djevojke da građani vide kako s nama nema šale. Neka se javi Beth Wells!

Vitka, crnokosa djevojka istupila je hrabro iz klupe.

– Ja sam Beth Wells.

– Janice Stalker – prozvao je Gil drugu djevojku.

Janice je bez riječi ustala i stala pored Beth Wells, svoje prijateljice. Pogledom punim mržnje ošinula je Gila.

Gil se još jednom osvrnuo po razredu.

– Sada sjedite i strpljivo čekajte dok ne odemo iz grada. I pazite što radite! Nemojte nas svojim nesmotrenim vladanjem natjerati u krvavo nasilje! – upozorio ih je Gil pa se zatim obratio učitelju:

– Masone, vi odgovarate za ovu djecu! Pazite na njih! Jedan pucanj iz sačmarice učinit će od vaše škole krvavu klaonicu! A vas dvije – upozorio je Beth i Janice – ne budete li poslušne, imat ćete na duši smrt svojih prijateljica!

Gil je poveo Janice i Beth sa sobom. Zastao je još jednom na vratima.

– Sjednite i nemojte se napraviti u gaće od straha kad dignemo u zrak svlačionicu za djevojke – dobacio im je Nick i izišao s djevojkama u hodnik ostavivši vrata učionice otvorena kako bi ih Pat mogao držati na oku.

* * *

Dok je išao niz Maple Street, Nick se bojao da se Gil ne prenagli i ne učini neku nesmotrenost koja bi pokvarila njegov cijeli plan. Bio je uvjeren da ga taj revolveraš prezire i ne drži do njega koliko je crno ispod nokta.

Bankarevu je kuću, obraslu u bršljan, ugledao već izdaleka. Otvorio je vrata na plotu ispred kuće i ušao u dvorište. Sporim se koracima uputio prema trijemu.

Pozvonio je. Za koji trenutak vrata mu je otvorila ružna žena u izbljedjeloj kućnoj haljini. U ruci je držala perušku za brisanje prašine. Kosu je zavezala u crven rubac, a pregača joj je bila prljava.

– Gospoda Wells? – upitao ju je Nick i podigao šesir.

– Da – tiho mu je odgovorila i odmjerila ga od glave do pete značajnim pogledom.

– Ja sam Howard – predstavio joj se Nick uz srdačan osmijeh pa dodao: – Poslao me vaš muž da vas štitim dok se ne obavi isplata u zlatu. Zabrinuo se za vas budući da je šerif ranjen a John Black daleko. Otpratit ću vas do banke.

Žena se odmah opustila i nasmi-
ješila Nicku.

– Baš mi je drago što se napo-
kon i on odlučio da nešto poduzme.
Ta ga isplata u zlatu mori već cijeli
tjedan. Niti jede, niti spava! Izvolite,
udite! – pozvala ga je i širom otvo-
rila vrata.

– Oprostite – nastavila je – ni-
sam baš uređena za posjet. Upravo
pospremam kuću, kako vidite. Že-
ljezara izdimi užasnu pašinu na
grad, ali da nje nema, ne bi bilo ni
grada, zar ne?

– Svakako, gospodo Wells – po-
tvrdio joj je Nick okrećući nervoz-
no šesir u rukama.

– Ja sam – nastavio je Nick –
došao jer se čuju glasine da vas
razbojnici žele ugrabiti za taoca
kako bi im vaš muž predao zlato
kao otkupninu.

Žena se grohotom nasmijala kad
je to čula.

– E, to im ne bi mnogo pomoglo!
George više voli svoj novac negoli
mene – priznala mu je iskreno.

– Kako vi kažete gospodo! Vi ga
bolje poznajete od mene – krotko
je izustio Nick.

– Pričekajte me trenutak dok se
malo dotjeram. Georgeu ne bi bilo
odveć drago da ovakva izidem na
ulicu pa da cijeli grad sazna kako
njegova žena mora sama pospre-
mati kuću. To bi okrnjilo njegov
ugled. Želite li nešto popiti dok me
budete čekali?

– Ne, hvala! Moramo požuriti,
gospodo! – podsjetio ju je Nick.

– Neću ja dugo, mladiću – utje-
šila ga gospoda Wells i potapšala
po ruci.

I poslije, dok su išli prema banci
njezina muža, uhvatila ga je ispod
ruke.

– Već odavno nisam šetala po
gradu s nekim pristalim mladićem,
a ni s mojim mužem! Cijeli sam dan

kod kuće i samo služim Georgea i
Elizabethu, ali to vas zacijelo ne za-
nima, mladiću!

– A tko je Elizabetha?

– Naša kći. Zovemo je još skra-
ćeno Beth. Navršila je već trinaest
godina. Više ne znam ni sama kako
da s njom razgovaram. Vremena su
se promijenila. Mladež više nije ono
što je bila dok sam ja bila mlada.
Mladi su danas neovisniji o svojim
roditeljima nego što su bili prije ra-
ta.

Zakrenuli su u Mill Sreet i pošli
nizbrdice ulicom prema središtu
grada.

* * *

Gil je izišao s djevojkama na tri-
jem škole.

– Idite polagano ulicom prema
banci. Ja ću vas slijediti u stopu.
Pravite se kao da vas ne slijedim –
zapovjedio im je, a djevojke su ga
pokorno poslušale.

– Nije li ono tvoja majka, Beth?
Tko je onaj čovjek s njom? – upi-
tala je Janice svoju prijateljicu kad
su izašle na ulicu.

Beth je rukom zasjenila oči.

– Ne poznam ga! Majka mi je re-
kla da će danas napraviti dobar ru-
čak čim pospremi kuću. Ne znam
zašto se predomislila.

– Ili je i to možda dio vašeg pla-
na? – dobacila je Beth preko ra-
mena Gilu.

Gil je samo kimnuo glavom i na-
stavio šutke hodati iza djevojaka.
Pokraj njih prošao je mršav mladić.
Vodio je za sobom osam konja. Kad
je došao do trijema škole, zavezao
je konje i strpljivo sjeo na stube.

Veselo čavrljajući, gospoda Wells
i Nick prošli su pokraj zatvora i še-
rifova ureda. Krupan čovjek prešao
je tog trenutka preko ulice i ušao
u šerifov ured.

Gil je s djevojkama stigao do še-

rifova ureda u isti čas kad je Nick s gospodom Wells stigao u banku. Janice je u tren oka skočila u stranu i utrčala u šerifov ured prije nego što ju je Gil mogao zaustaviti.

– Opljačkat će banku! Dignut će školu u zrak! – vrisnula je Janice čim je otvorila vrata šerifova ureda.

Dixon je iznenađeno podigao pogled sa stola.

– Što to govoriš, Janice? Zašto nisi u školi?

– Opljačkat će banku! Zar si gluh? John Black ne bi ostao sjediti s glupim izrazom na licu kad bi to čuo. On bi im se suprotstavio. Zauštavio bi ih! – predbacila mu je ljutito Janice derući se iz sveg grla.

Gil je u međuvremenu ušao u ured i nacerio se zlobno iza Janice.

– Rekla vam je istinu, šerife! Opljačkat ćemo banku! Izidite na ulicu da vidite kako ćemo i školu dignuti u zrak, ako zatreba. – dodao je Gil držeći ispred sebe Beth i štiteći se njezinim tijelom.

– Ne miči se, stari! – zagrmio je dubok glas iz dna prostorije. Krupan čovjek stajao je ispred zemljopisne karte s uperenim revolverom u Andyja, pomoćnika šerifa, koji je bio posegnuo za puškom na polici uza zid.

– Izlazi na ulicu s ostalima, stari!

– zapovjedio je Gil Andyju strogim glasom.

* * *

Nick je pričekao trenutak na vratima banke dok nije vidio ostale kako izlaze iz šerifova ureda. Zatim je ušao u banku i pošao za gospodom Wells u ured njezina muža, vlasnika i direktora banke.

Bankar je bio očito smeten i neugodno iznenađen kad ga je ugledao na pragu svoje sobe.

– Moj se muž grdno iznenadio

kad me vidio. Kaže da on nije unajmio nikakva stražara da me doprati ovamo i da ništa nije čuo o nekakvoj otmici – ogorčeno se gospoda Wells okomila na Nicka čim je ušao u sobu.

– Ako nije čuo, sada će čuti! – odgovorio joj je Nick uz smiješak i povukao revolver koji je držao skriven ispod kaputića.

– I pamet u glavu! Držimo vašu kćer i Janice Stalker kao taoce. K tome, ispod školske zgrade postavili smo eksploziv koji ćemo potpaliti ne budete li razumni. A sada izidite na ulicu i pridružite se šerifu i ostalima!

Čim su izišli na ulicu, Wells kao da je zaboravio na Nicka, odmah je potrčao prema Dixonu.

– Vi ste za sve krivi, Dixone! Dok je John Black bio naš šerif, nitko se nije usudio ni prismrdjeti u grad! – predbacio mu je vlasnik banke.

Dixon ga je mirno pogledao.

– Koliko se sjećam, vi ste na sastanku gradskog vijeća glasali protiv mog prijedloga da dobijem još jednog pomoćnika – odvratio mu je Dixon oslanjajući se na štake.

– Jesi li poslao po gradonačelnika? – upitao je Nick Auggieja.

– Da. Poslao sam oñog starog pomoćnika šerifa. Eno ih, čini mi se da dolaze.

Ljutit kao ris i zadihan, Simon Stalker se gotovo zatrčao među njih. Za njim je kaskao stari Andy.

– Što je sad? Što se dogodilo? Zašto ste se svi skupili ovdje, nasred ulice? – obasipao ih je pitanjima, a tada mu se pogled zaustavio na njegovoj kćeri Janice.

– Što ti radiš ovdje? Zašto nisi u školi?

Nick mu je u nekoliko riječi objasnio zašto njegova kći nije u školi.

– I zapamtite dobro, mi vas ne obmanjujemo, pa ćemo vam to sada

i dokazati! Pogledajte gore, prema djevojačkoj svlačionici između škole i crkve!

Auggie je mahnuo crvenim rupcem koji je izvukao iz džepa. Koji trenutak nakon toga niski je kućerak nestao u crnom oblaku dima i vatre. Eksplozija je nad njihovim glavama odjeknula kao prasak грома.

Uplašeni građani istrčali su na ulicu buljeći prema brežuljku. Nekoliko najznatijelnijih potrčalo je prema školi i crkvi.

Nick je opalio dva hica u zrak. Ljudi su zastali i okrenuli se, zaprepašteni neočekivanim hicima.

– Šerife – naredio je Nick Dixonu – kažite im da se vrate u kuće. Pokuša li itko da nam se suprotstavi, djeca gore u školi umrijet će strašnom smrću!

Andy i gradonačelnik potrčali su niz ulicu. Objašnjavali su ljudima u kakvoj su opasnosti djeca ako se odmah ne vrate kućama. Ulica je uskoro ponovo opustjela.

– A sada ćete vi, gradonačelniče, odjahati do škole i spriječiti svakoga tko pokuša da se približi školskoj zgradi, jer uvijek se nađe poneka budala koja se želi proslaviti kao junak. I zapamtite, nitko u blizini škole ako želite vidjeti svoju kćer živu i zdravu!

Kad je gradonačelnik odjahao na konju koji je bio privezan ispred susjedne kuće, Nick se obratio Dixonu:

– Šerife, vaša će Andy ostati vani na ulici i paziti da nitko ne učini neku glupost, a mi ostali idemo u banku. Auggie, ti ćeš čuvati djevojke!

Ušli su u banku. Bankovni činovnici i štedište koji su se tu zatekli morali su polijegati potrbuške na pod uza zid. Kad je Auggie uveo dje-

vojke u banku, pazio je da svi leže nepomično.

– Upravo u trenutku kad sam ulazio u banku, Willow se s konjima pojavio iza ugla ulice – obavijestio je krupni Auggie Nicka Howarda.

Nick je ponovo istrčao na ulicu čim je Willow zaustavio konje ispred banke. Uzeo je pet bisaga i unio ih u banku.

– Uzet ćemo sve do posljednjeg centa, gospodine Wellse, i teško vam ako nas pokušate prevariti! Bila bi to smrtna osuda za vašu kćer! – opomenuo ga je Nick.

Vlasnik banke stajao je neodlučno i zagledao se u svoju ženu.

– Nemojte, molim vas, nikome učiniti ništa nažao, gospodine Howarda! Sav taj novac nije vrijedan ni jednog jedinog ljudskog života – oglasila se gospođa Wells i gurnula svoga muža prema velikoj željeznoj blagajni.

– Ženo, ja im ne mogu dati taj novac. Propao sam čovjek ako ih dam! Uprava Željezare mene će okriviti. Radnici će pobjesnjeti ako ne dobiju plaću – zavapio je bankar.

– Budemo li prisiljeni da odemo iz grada bez novca, povest ćemo sa sobom vašu kćer i ubiti je. A prije toga malo ćemo se s njom i zabaviti. Barem ja hoću. Već je dovoljno sazrela da razveseli odrasla muškarca i utaži mu strast. Ja ću zaci-jelo u njoj uživati. Obožavam kad su djevojčice mlade i nježne – zaprijetio mu je Gil Maine pakosno se cereći, pa su svi odmah povjerovali u ono što im je rekao.

Bankar je otvorio blagajnu. Nick je držao bisage a Wells ih punio. Kako bi koju napunio, Nick ju je dodavao Gilu koji ih je iznosio i tovario na konje.

Kad su i posljednje bisage bila zavezane na konja, Nick je dao ru-

kom znak i Auggie je poveo djevojke na ulicu.

– Vi ćete, djevojke, s nama jedan dio puta, dok ne budemo sigurni da nas nitko ne slijedi!

Kad je to čula, gospoda se Wells obratila Dixonu:

– Učinite nešto, čovječe!

– Oni drže sve karte u svojim rukama, gospodo – odgovorio je Dixon bankarevoj ženi, pa se obratio djevojkama:

– Slušajte sve što vam naredi. Čim vas puste, javite mi gdje ste. Doći ćemo odmah po vas.

Gospoda Wells je najprije na rastanku загрлила i izљubila svoju kćer, a zatim i Janice.

– Misliла sam da ste čestit i dobro odgoјen mladić kad sam vas ugledala pred svojim vratima. Mogu li vјerovati barem vašoj riječi da mi nećete zlostavljati kćer? – upitala je Nicka.

– Neće on, ali ja hoću! Ja obožavam mlade djevojke – dobacio joj je Gil uz pohotno cerekanje.

Auggie ga je ošamario preko nosa. Gil se izvalio na leđa koliko je dug i širok. Zapiљio se u krupnog Auggieja razrogačenim očima.

– Zašto si me udario?

– Pogana ti je jezičina! – odvratio mu je Auggie – pa pogledao rasplakanu ženu.

– Ne brinite, gospodo, ja ću na njih paziti dok budu pored mene. Dajem vam svoju riječ! Meni Gil nije baš odveć drag, a ne volim ni djeću odvoditi kao taoce.

– Ali samo dok budu pored tebe – ponovio je Gil uz pakosno cerekanje.

– Dosta vas dvojica! Van i na konje! Svi! A ti si želio da ih paziš i stoga ćeš se za njih i brinuti – izderao se Nick na njih, a posebno na Auggieja, dok su mu oči sijevale od srdžbe. Ogledao se zatim bijesno

oko sebe pa povikao da su ga svi mogli čuti, iako mu je mržnja stezala grlo:

– Poručite Johnu Blacku da sam ja, Nick Howard, opljačkao banku u njegovu gradu i odveo sa sobom dvije djevojke kao taoce. Ali to još nije sve što sam spremio za njega i što ga još čeka!

Auggie je pomogao djevojkama da se popnu u sedla, a onda je jahao pored njih.

– Vi, djevojke, držite se uza me! Klonite se napasnog Gila, jer on bi rado učinio ono što je rekao. Nick je jahao na čelu povorke. Poveo ih je niz ulicu prema staroj cesti poštanskih kočija. Nije se žurio jer se nije morao bojati potjere.

IX

Još prije nego što je posljednji jahač Nickove bande nestao iza ugla Mill Streeta, Dixon je odskakutao na štakama na ulicu uzvikujući iz svega glasa naloge svom pomoćniku:

– Otidi odmah u brda do Cala Robertsa i kaži mu što se dogodilo. Kaži mu također da odmah pođe za njihovim tragovima zajedno sa svojim sinom. Prijeđu li željezničku prugu, neka označi mjesto gdje su je prešli i javi mi to prvom prilikom!

Potegao je zatim uzde konja privezanog ispred banke i zajahao ga prebacivši ranjenu nogu preko sedla.

Henry Wells istrčao je za njim iz banke. Dixon se zagledao u bankarevo blijedo lice.

– Izračunajte koliko su vam odnijeli! Odmah se vraćam – rekao mu je Dixon.

Bankar pograbi grčevito konja za žvale.

– Kamo ćete čovječe? Opljačkali su mi banku, a odlazite!?

– Pustite me, gospodine Wellse! Idem samo do škole. Moram vidjeti da li su nam lagali kad su rekli da su ispred škole postavili eksploziv

– odvratio mu je ozlojeđeno Dixon i odgalopirao uzbrdo u oblaku prašine. te gotovo naletio na neke građane koji su ponovo izmiljeli iz kuća tjerani znatiželjom.

Učenike je našao šćućurene u najudaljenijem kutu igrališta pod nadzorom učiteljice Pieston. Jedan stariji dječak kleknuo je da bolje vidi što radi njegov učitelj ispod trijema škole.

Gradonačelnik je stajao pokraj trijema i također promatrao Teda Masona. Okrenuo se kad je čuo topot kopita i zagledao se u Dixona.

Pritrčao je konju i pomogao ranjenom Dixonu da sjaši.

– Ted Mason traži eksploziv. Još ništa nismo našli. Gdje su Janice i Beth?

– Odveli su ih razbojnici sa sobom kao taoce. Obećali su da će ih pustiti čim utvrde da ih ne slijedi potjera. Banku su opljačkali do posljednjeg centa.

– Wells se sigurno pjeni od bijesa?

Učitelj Ted Mason ispuzao je ispod trijema. Otresao je prašinu s ruku i s odijela čim se uspravio.

– Ništa nisam našao. Prevarili su nas, premda sam im povjerovao u prvi čas, moram priznati! Dake ću pustiti kućama. Odviše su uzbuđeni da bi danas nešto mogli naučiti.

Dixon se skljkao na stube trijema i pogledao u ranjenu nogu. Rana mu je ponovo prokrvarila. Krv je probijala kroz sukno nogavice hlaća. Naporno jahanje opet mu je otvorilo ranu.

Objasnio je gradonačelniku što je

naumio učiniti da uhvati razbojнике.

– Poslao sam Cala Robertsa s dječakom za njima. Samo ih oni mogu slijediti neopazice. Vrsni su lovci i poznaju ove krajeve kao svoj dlan. Čim se vratim u grad, brzojaviti ću Johnu da dođe. Mora se vratiti da nam ih pomogne uhvatiti.

Rasparao je nogavicu hlaća po šavu, skinuo rubac s vrata i zavio čvrsto ranu ne bi li zaustavio krvarenje.

– Ja ne mogu jahati za njima. Rana mi opet krvari. John je najbolji čojek kojeg možemo naći za taj posao, a poznaje dobro i djevojke. Poslat ćemo s njim još dvojicu-trojicu. Previše bi mu ljudi samo smetalo, i njemu i Calu Robertsu! Uz put može pokupiti još nekoga ako mu zatreba pomoć.

– Ja ću poći s njim – javio se Ted Mason.

Dixon je gradonačelnik začuđeno su se zagledali u učitelja.

– Ja sam sposoban za potjeru. Odrastao sam na ranču i pucao sam iz revolvera i puške. A ti su razbojnici došli u moj razred i ugrabili dvije moje učenice. Što mislite kako se ja sada osjećam? – gorljivo će Ted Mason.

Simon ga je promatrao očima punim razumijevanja.

– Otprilike isto kao i ja! Jedna je vaša učenica moja kći. I ja ću poći s njima Dixone! Netko od njihovih roditelja mora biti prisutan kad ih oslobodimo iz njihovih ruku – objašnjavao mu je gradonačelnik Simon Stalker.

Bol u nozi i osjećaj nemoći toliko su izjedali Dixona da je krenuo i bezobzirno odgovorio svom tastu:

– Pogledajte se u zrcalo, Simone! Pobogu, pa vi više niste za sedlo, a kamoli za dugo i naporno jahanje! Jedva izdržite i vožnju u kočiji.

John će imati odviše briga i bez vas!

Gradonačelnik je odlučno potresao glavom.

— Ja moram ići s njima! John više nije gradski šerif i s njim mora poći netko tko je zakonski predstavnik gradske uprave. Ne zaboravi! Samo ja mogu preuzeti odgovornost za sve što će John učiniti. Ti si ranjen i ne možeš, stoga ja moram poći s njim — odbrusio mu je odrješito Simon Stalker, a očima ga je preklinjao da popusti.

U tom je trenutku Andy stigao s gradonačelnikovom kočijom u školsko dvorište. Zaustavio ju je pod trijemom.

— Cal je pošao u potragu sa svojim sinom. Dovezao sam gradonačelnikovu kočiju. Kad sam te vidio kako galopiraš uzbrdo, znao sam da ćeš ponovo povrijediti ranjenu nogu, pa nećeš više moći ni hodati, a kamoli jahati — rekao je Andy Dixonu s kiselim izrazom na licu.

— Hvala ti, Andy! Dobro si učinio! Ne smijem više jahati dok mi noga ne ozdravi. Odvezi me najprije do telegrafskog ureda, molim te! — kazao mu je Dixon i ustao s bolnim grčem na licu.

— Pozvat ćeš Johna? Nismo ga smjeli ni pustiti da ode. John je bio najbolji šerif kojega je ovaj grad ikada imao i boljega više nikada nećemo naći — progundao je gradonačelnik.

Dixon se odjednom glasno nasmiјао. Svi su se začuđeno zagledali u nj.

— Slušajte, Simone, to ste isto govorili Johnu za njegova prethodnika. Što vas je natjeralo da promijenite mišljenje?

Andy je šutke spokojno sjedio na kozliču čekajući da se Dixon popne na sjedalo.

— Svi su oni dobri — nastavio je

Dixon prekoravati gradonačelnika, odnosno svog tasta, kad jednom odu, i prestanite me poučavati što mi je raditi!

* * *

John je podizao novu ogradu oko koralu iza kuće. Uz pomoć dvojice nadničara radio je dan i noć dok nije popravio staru kuću koju je kupio zajedno sa zemljom. Htio je da kuću završi i uredi prije nego što stigne glasovir koji je Amandi kupio za vjenčani dar.

Ranč je prvotno pripadao obitelji koja ga je kupila od nekog stočara čija su stada pasla u ovom kraju u vrijeme kad još nije bilo međa među posjedima. John je ranču pridodao još poveći komad zemlje koju je kupio od željezničkog poduzeća „Burlington Railroad“. Malena plodna dolina i rijeka koja je kroz nju vijugala osigurat će mu ispašu i krmu za stoku te zaklonište za njegovo stado.

Osim kuće ranč je imao i gospodarske zgrade. Staja je bila još u dobrom stanju. Iza kuće bila je lijepa ljetna kuhinja i spavaonica za služinčad i kauboje. Imao je već kravu, psa čuvara i pet konja. Kočiju je kupio u susjednom gradu.

Morao je samo podići nov koral. Stara je ograda bila trula i preslabila za poludivlje konje. Ujesen, kad zahladni i padne prvi snijeg, odlučio je da popravi i dotjera ostale gospodarske zgrade, pa će se tako u proljeće moći posvetiti samo uzgoju stoke.

Radio je polagano i pažljivo dok je slušao kako Amanda svira na svom novom glasoviru. Upoznao je već mnogo lijepih skladbi poznatih evropskih skladatelja, za koje nikada prije nije ni čuo. Ali srce bi mu ipak življe zakucalo kad bi Amanda zasvirala neku narodnu pjesmu, na koju mu je uho bilo naviknuto.

Čuo je topot konjskih kopita iz daljine. Zagledao se prema cesti koja se spuštala u dolinu sa sjevera. Jahaču se dobrano žurilo. S mjesta na kojem je popravljao ogradu korala, nije mogao dobro vidjeti cestu, pa je pošao prema ulazu u dvorište ispred kuće.

I Amanda je čula jahača. Izišla je na trijem. Zaklonila je oči rukom i zagledala se preko doline.

– Vidiš li ga? – upitao ju je povikom.

Potresla je glavom.

– Konj mi se čini nekako poznat. Slič mi na onoga što si ga ti unajmio kad smo prvi put stigli u grad.

Amanda je imala oštro oko. Čim je prepoznala konja, John se dosjetio tko bi mogao biti jahač.

– To je konjušar Jessa Cassa. Kakve li nam samo vijesti donosi?

– Čut ćemo za koji tren!

Momčić je žurno ujahao u dvorište preplašivši kokoši koje su se pred njim razbježale mašući krilima i kokodakajući kao da ih netko kolje. Mahnuo je omotnicom Johnu.

– Gospodine Black, brzojav za vas! Gospodin Cass mi je rekao da je vrlo hitno!

John je uzeo omotnicu i otišao ha sunce da pročita poruku. Amanda je pozvala momčića u kuću na mlijeko i kolače, ali prije nego što je momčić sjahao, John mu je doviknuo:

– Na kolače ćeš doći drugom zgodom, Willy! Odmah moraš na trag! Odnijet ćeš poruku za gospodina Cassa. Kaži mu da zadrži vlak dok ja ne stignem. Ja ću poći odmah za tobom, da se spremim!

– Što se dogodilo, Johnne! – zabrinuto će Amanda.

– Razbojnici su opljačkali banku u Hardingu i oteli Janice Stalker i Beth Wells kao taoce. Dixon je ranjen i poziva me da se vratim i vo-

dim potjeru za razbojnicima. Vođa razbojnika javno je izjavio da je opljačkao banku da bi mi se osvetio. Jess Cass je obećao da će zadržati vlak što ide u Harding dok ja ne stignem.

Naglo je zašutio i zagrlio Amandu.

– Obećao sam ti da se time više neću baviti kad se vjenčamo. Kaži mi da ne želiš da idem i ja ću ostati kod kuće s tobom, a njima ću javiti da im ne mogu pomoći.

Amanda je podigla glavu, zagledala mu se u oči i blago mu se nasmiješila.

– Moraš poći, Johnne! Pomisli samo na one jadne djevojke! Osedlaj konja dok ti ja priredim sve za put – odgovorila mu je mirnim glasom jer je znala da bi John bio nesretan kad bi ga na silu zadržala.

Amanda je za njim dugo gledala. Učinio joj se višim i uspravnijim u sedlu negoli inače. Znala je da sve manje misli na nju, a sve više na lov na razbojnike. Kad je nestao iz vida, ušla je u kuću, pregačom obrišala suze i sjela za glasovir.

Njezinu je medenom mjesecu nenadano i naglo došao tužan kraj.

Zasvirala je strastveno najbučniju Beethovenu simfoniju koju je znala napamet.

X

– Mislim da je vrijeme da vam otkrijem i drugi dio svog plana. Ovdje ćemo se zaustaviti i u miru pričati.

Nick je zakrenuo u gaj uz potok, oko milju od mjesta na kojem su prešli prugu između Denvera i Rio Grande.

– Drugi dio kojeg plana? Svatko će uzeti svoj dio plijena i kuda koji, mili moji! Djevojke ćemo pustiti da se pješice vrate kući. Netko će ih

već naći, prije ili poslije, i pokupiti – nabusito mu je odbrusio Pat.

Nick je sjahao, a ostali su ga nevoljko slijedili. Beth je tiho jecala od umora i iscrpljenosti. Janice ju je povelu u stranu i tješila.

– Willowe, naloži vatru i skuhaj nam nešto za večeru! Došlo je vrijeme da čujete što nas još čeka. Bit će nam ugodnije razgovarati uz toplo jelo.

– Zar si poludio, Nick! Potjera nam je za petama! Zar misliš da će građani Hardinga ostati sjediti prekrštenih ruku, a mi smo im opljačkali banku i oteći dvije djevojke? Uskoro će nas napasti podivjela svjetina budemo li sjedili oko vatre i pričali – ponovo mu se suprotstavio Pat.

– Varaš se – odsijekao je mirno Nick.

Djevojke su pomogle Willowu da skupi suha granja i graničica za vatru, a ostali su se okupili oko Nicka. Gil se prezrivo i zlobno smijuckao dok je slušao što im Nick govori.

– Sigurno se sjećate da sam vam rekao – nastavio je Nick – kad smo se prvi put sastali, da ćemo poslije pljačke banke morati obaviti još jedan mali posao. Zbog tog posla morali smo najprije opljačkati banku u Hardingu, jer ja imam neke osobne račune s Johnom Blackom. Moram ga slomiti i dobiti u šake. Zašto, to za vas nije važno, ali vi ćete mi pomoći da ga smrvim.

– Ali Black više nema nikakve vaze s Hardingom! Čuo sam da se sada bavi stočarstvom na svom ranču.

– Black je otišao iz Hardinga, to je istina! Zato smo i mogli uspješno izvršiti prvi dio plana, odnosno opljačkati banku. Zar mislite da bi nam to uspjelo da je on još gradski šerif? Prozreo bi našu prijevaru s eksplozivom pod školom! Njegov

najbolji prijatelj i pomoćnik šepa ranjen po gradu. Taj čak ne može na štakama ni poći u potjeru za nama, a u tom gradu nema nikoga tko bi to mogao učiniti od straha da ne ugrozi živote djevojaka. Stoga će on pozvati Blecka da se vrati s ranča.

– A zašto bi se vratio? Njemu je tamo dobro, čini mi se!

– Zbog djevojaka! Janice je šur-jakinja njegova najboljeg prijatelja i nekadašnjeg pomoćnika, a sada ranjenog gradskog šerifa Dixona. Blacku je k tome Janice vrlo prirasla srcu. Doći će, siguran sam! A i ja sam mu ostavio poruku!

– Kakvu poruku?

– Da sam opljačkao banku da mu se osvetim za sve što mi je učinio. Vratit će se, jamčim vam!

– I ti si siguran da nas ovoga časa nitko ne slijedi?

Ako nas ne slijedi, zašto se onda ne bismo lijepo razišli, svatko na svoju stranu, a ti sam s njim izravnaj te svoje račune. Jer to je tvoj problem, koji se nas baš ništa ne tiče!

Nick nervozno pročeprka prutom žeravicu vatre. Willow ga potihom opomene da mu ne baca pepeo u zagrijanu tavu.

– Svi ste vi došli ovamo da se obogatite – nastavio je Nick pogledavajući jednog po jednog u oči – i proslavite, i to uz malu opasnost po život!

– Ne budali! Hoćeš da se borim s Johnom Blackom i to nazivaš malom opasnosti po život. Tebi zacijelo u glavi nije sve u redu. Taj je čovjek led ledeni. Ustrijelit će me kao šugava psa! – preplašeno će Pat.

– A što ako se s njim ogledaš pošto ga najprije netko dobro isprebija i šake mu budu povrijeđene? Hoćeš li se tada usuditi da ga izazoveš na dvoboj? – upitao ga je Nick po-

višenim glasom i pogledao uzdignutih obrva.

– Pa, usudio bih se. Nije on baš mnogo brži od mene! Nezgodno je samo kad se on zapilji u čovjeka onim svojim očima. Onda si gotov! Ali ako ga prije toga netko dobro prodrma, možda bih mu se usudio suprotstaviti – zaključio je Pat gotovo preko volje.

– Onda dogovoreno! Zato sam tebe i izabrao u družinu. Da bih mu se mogao osvetiti, on mora izgubiti taj dvoboj s tobom, mora izgubiti svoje samopouzdanje i ponos prije nego što se susretne oči u oči sa mnom. Ja ću sve srediti da ti pobijediš, Pate! Ali ti ga ne smiješ dokrajčiti. Ja samo želim da mu pokažem kako nije nepobjediv.

Pat Sutter se duboko zamislio.

– Jamčiš li mi da ćeš sve srediti da ja pobijedim? To bi mi podiglo ugled, jer ja još nikada nisam pobijedio nekog revolveraša koji bi bio tako slavan kao John Black. Ako je tako, onda pristajem!

No njegovo je oduševljenje splasnulo naglo kao što je buknilo.

– A kako ćeš ga natjerati da radi ono što ti želiš? – upitao ga je Pat sumnjičavo.

– Već imamo dvije djevojke kao taoce. Ako želi da se one vrate kući žive i zdrave, mora raditi što mu ja naredim, to jest boriti se za njih – odgovorio je Nick i slavodobitno se zagledao u Pata.

– A i vi imate dobar razlog – ponovo se Nick ostalima obratio svečanim glasom – da idete sa mnom dokraja! Ja samo želim da se osvetim Blacku i da ponovo osvijetlam svoj obraz, a vi ćete zato među sobom podijeliti moj dio plijena iz banke.

– Pristajem, ako mi daš riječ da nitko neće dirati djevojke. To sam

obećao Bethinoj majci – javio se krupni Auggie.

Nick je nehajno slegnuo ramenima.

– Ne brini se za njih, Auggie! Djevojkama ne smije pasti ni vlas s glave, inače su za nas bezvrijedne.

Kad je to čuo, Gil se drsko nacerio Nicku u brk.

– Zar doista od nas očekuješ da ćemo mi vaditi kestenje iz vatre umjesto tebe? Kakav si ti to čovjek? Kad bih ja nekoga toliko mrzio kao što ti mrziš Johna Blacka, ja bih njemu i cijelom svijetu pokazao da sam sposoban da mu se sam osvetim, a ne bih za to unajmljivao revolveraše i koljače.

Nick se zajapurio. Obrazi su mu se zažarili. Očito se osjećao vrlo neugodno.

– Ja ću ga dovršiti. Vi ćete ga pripremiti za mene – promrmljao je zagledavši se u vatru.

– Hoćeš reći da ga mi moramo izmrcvariti kako bi ga ti mogao bez straha ubiti? Baš si mi ti neka junačina! – nacerio mu se Gil u lice.

– Prestani! – izderao se Nick, ustao i stao sučelice Gilu a oči su mu planule srdžbom. – Meni ne treba tvoja pomoć da ubijem Blacka! Ja samo hoću ...

– Što ti, zapravo, hoćeš? – upitao ga je tihim ali zajedljivim glasom Gil.

Nick je zašutio. Jedva se svladao da ponovo ne plane. Sjeo je. Glava mu je klonula na prsa.

– Hoću da pati koliko sam i ja patio kad me je posramio i osramotio – priznao je ispod glasa Nick. Polagano je podigao glavu i duboko uzdahnio. – Učinit ću što sam naumio, pa makar i bez tebe! – dobacio je Gilu odlučnim glasom, a oči su mu ponovo zasjale divljačkim sjajem.

Svi su neko vrijeme šutjeli. Čulo

se samo pucketanje suha granja u vatri.

— A što ja moram učiniti da bih dobio tvoj dio plijena? — upitao ga Gil poslije odulje šutnje.

— Tvoja je specijalnost nož. Čuo sam da ti u tome nitko nije ravan. John Black se u New Orleansu naučio boriti nožem. Imat ćeš protivnika koji ti je dorastao.

— Ako se okomim na njega s nožem u ruci, ja ću ga zaklati. Koja ti korist od toga?

— Morate obojica ostati živi. Raniti ga možeš, ali ne i ubiti! Želim da ostane živ, jer ga još čeka revolvertaški dvoboj s Patom.

— U borbi s nožem to je nemoguće!

— Poznajem jedan stari indijanski trik. Indijanci su se njime služili kad su htjeli da se zarobljenik bori nekoliko puta zaredom prije nego što ga ubiju. Ja ću ti ga pokazati kad za to dođe vrijeme.

— A tko će ga dotući, ti ili Auggie?

— Auggie neće sudjelovati u borbama. Tebe progoni loš glas da voliš iskorištavati mlade djevojke — počeo je Nick gledajući Gila u oči — pa će Auggie ostati da čuva djevojke. Ja svoj plan ne mogu izvesti bez talaca, ali i ti si mi potreban! Stoga sam zahtijevao da i Auggie dođe u družinu, a ne samo ti. On mi jamči da nećeš napastovati djevojke.

Gil je prasnuo u glasan smijeh, i svi su okolo vatre odahnuli.

— Pametan si ti, Nick, nema šta! Znači, budući da je Willow premlad za Blacka, ti ćeš ga dotući!

— Pogodio si! Pošto ga ti i Pat pobijedite u dvobojima, bit će spreman za mene, jer ga ja osobno želim ubiti. Želim ga vidjeti kako umire od moje ruke. Vi ćete tome prisustovati, tako da ga pred vama po-

sramim prije smrti. — zadovoljno će Nick, ponesen strašću svoje osvete.

Nijemi, svi su buljili u razigrani plamen vatre, još pod dojmom Nickovih riječi.

Tišinu je prekinuo djevojački glas:

— Nikada vi nećete ubiti Johna Blacka! On će vas svu trojicu sravniti sa zemljom!

Nick se trgnuo iz snatrenja i pogledao djevojku, a posprdan mu je smiješak zaigrao oko usana.

— Nisam li vam rekao da ga s njom veže duboko prijateljstvo?

Večerali su u tišini. Poslije večere, dok su djevojke pomagale Willowu da opere sude, Auggie je otišao na razgovor s Nickom.

— Djevojkama moramo nabaviti jahaću odjeću. Ne mogu poći na dalek put u suknjicama. Ako se razbole, pokvarit će ti sve planove — rekao je Auggie.

— Imaš pravo, Auggie! Willowe, dvije milje odavde je dućan. Izmjeri djevojke i kupi im jahaću odjeću. Požuri, za jedan sat polazimo!

— A kamo idemo? Blacka možemo udesiti i ovdje, zar ne? — upitao je Gil Nicka.

— Za to moramo naći pogodnije mjesto, a kako se John Black mora boriti u tri borbe, svaki put za jednog taoca, jer inače neće pristati da se s nama ogleda, moramo otići i po trećeg taoca!

— A tko je taj treći talac zbog kojega bi se on s nama borio?

— Njegova lijepa i mlada žena — odgovorio mu je Nick i pakosno se nacerio od zadovoljstva.

XI

— Vidim ih!

John je provirio kroz prozor putničkog vagona i zagledao se u tamu upravo u trenutku kad je strojovo-

da počeo kočiti i naglo zaustavio lokomotivu zavivši u bijelu paru ljude što su stajali na peronu.

Plećati čovjek visoka rasta u ovčjem kožuhu nosio je pušku u kožnatim koricama. Krznenu trapersku šubaru nabio je do očiju koje su svjetlucale kroz tamu. Duga bijela brada spuštala mu se do prsiju.

Podigao je ruku na pozdrav kad je John iskočio iz vagona.

— Drago mi je što te opet vidim, John! Tvoj nasljednik i ljudi koje je odabrao za potjeru ne vrijeđe ni pišljiva boba!

— I meni je drago što te vidim živa i zdrava, Cale, ali nemoj tako. Ne kudi Dixona! Nije ni on za sve kriv. Da nije ranjen, već bi on njima pokazao — odvratio mu je John i srdačno se nasmijeo Dixonu koji je šepao na štakama prema svom starom prijatelju.

— Tko su ti ljudi koji Calu nisu po volji?

— Onaj debeli gradonačelnik i nekakav ušljivi ućo! Do vruga i oni! — progundao je s gnjušanjem gorštak Cal prije nego što je Dixon mogao prozboriti i riječ.

— Cal se šali, zar ne? Meni trebaju iskusni ljudi — obratio se John Dixonu.

— Na žalost u Hardingu više nema takvih ljudi! Ti to znaš vrlo dobro. Gradonačelnik je navalio da pode zbog kćeri i kao zakonski predstavnik grada. Učitelj, pak, zna što je puška, a zna i jahati. Žao mi je, John, ali boljih ljudi nemam!

— Zar onaj Ted Mason?

— Hajde, molim te, nemoj sada o tome! Bilo, pa prošlo — rekao je Dixon pa mu ispričao sve što se dogodilo u Hardingu prilikom pljačke u banci. Kad su se popeli u teretni vagon gdje su bili utovareni konji i oprema, na vratima su ih dočekali Simon Stalker i Ted Mason. John je

bio zadovoljan kad je vidio da je Mason odjeven u jahaću odjeću. Stalker je nestrpljivo tapkao oko njih.

— Kada ćemo već jednom krenuti? Moramo požuriti! Djevojke su s onim pokvarenim razbojnicima!

— Još su žive i zdrave. Prije nego što sam krenuo po vas, poslali su bili onog momčića konjušara da kupi odjeću i obuću za djevojke. Spremaju se, čini mi se, na dugo putovanje — obavijestio ih je Cal i ispljunuo grudnu sažvakana duhana.

— Što znači da ih ne namjeravaju uskoro pustiti! — zaključio je Dixon.

— Ali dobro se prema njima odnose. Čuva ih onaj krupni razbojnik — utješno je rekao Cal.

— Ako ste im prišli tako blizu da ste sve to vidjeli, onda su sigurno i oni vas opazili — dodao je Ted Mason.

— Ja i moj sin nismo odrasli u gradu, učitelju! Mi smo lovci, a životinje nisu glupe kao ljudi — objasnio mu je pomalo uvrijeđeno Cal.

— Što se odmah ljutiš, Cale? Učitelj nije odavde. Došao je sa sjevera, iz Wyominga. Njegovi se tamo bave stočarstvom — pomirljivo će Dixon.

— Što onda tražite u Hardingu? Kod kuće ima dovoljno posla za vas! — obratio se Cal Tedu.

— Moj je otac napoličar i moji teško vežu kraj s krajem, a ja volim raditi s djecom. Nemojte se plašiti sa mnom nećete imati neugodnosti!

— odgovorio mu je prkosno Ted Mason.

— Prestanite se prepirati, molim vas! Radije se dogovorimo kako da spasimo djevojke — prekorio ih je Simon.

— Zasad im ne možemo pomoći. Slijedit ćemo ih i čekati na povoljnu priliku — rekao je Cal.

— Ali...

– Smirite se, Simone! – rekao je John i obuhvatio gradonačelnika rukom oko ramena. – Cal ima pravo. Ne smijemo ih napasti jer bi i djevojke mogle nastradati u pucnjavi.

– Moj ih sin drži na oku. Pridružit ćemo mu se. Čovjek nikada ne zna što tim gradskim ljudima može pasti na pamet – rekao je Cal.

Natovarili su konje i odjahali u noć. Dixon se prvim vlakom vratio natrag u Harding.

Kad su stigli u malu uvalu prekrivenu šumarkom u podnožju malena brežuljka, Simone se već jedva držao u sedlu.

– Vas dvojica – obratio se John Tedu Masonu i gradonačelniku – ostanite ovdje i čuvajte nam konje. Cal i ja idemo pogledati što rade razbojnici. Moramo biti vrlo tihi da ne otkriju da smo im za petama, jer inače nikada nećemo izbaviti djevojke iz njihovih ruku.

Cal je poveo Johna stazicom oko brežuljka i uza strminu. Na vrhu, u guduri, čekao ih je Calov sin. Pod njima u dolini plasmala je vatra u malom gaju pokraj potoka.

John je odmah opazio djevojke. Sjedile s zgrbljene i utučene pored vatre. Pokraj njih bio je onaj krupni razbojnik.

– Spremaju se za odlazak. Djevojke su se presvukle u jahaću odjeću. Ona krupna ljudina čuva ih kao kvočka piliće – obavijestio ih je ukratko John.

– Dobro, to će nam olakšati posao – rekao je Cal i naglo se trgnuo.

– Netko dolazi!

Sklonili su se nećujno u tamni guštik. Opazili su čovjeka kako se vere uza strminu prema vrhu brežuljka lomeći granje i kotrljajući kamenje nizbrdo.

– Do vraga, pa to je gradonačel-

nik! Zar je šenuo pameću? – zaprepastio se John.

– Moramo ga zaustaviti. Ti nas pričekaj ovdje, sine, i pazi što rade razbojnici – rekao je Cal, spustio se brže-bolje niz padinu i zaskočio gradonačelnika s leđa.

Simon je kriknuo od straha. John mu je rukom začepio usta, a ovaj ga je snažno ugrizao.

– Simone, zaboga, povrijedili ste mi ruku kojom izvlačim revolver! – prosiktao mu je John u uho.

Simonovi su zubi napokon pustili Johnovu ruku.

– Što tražite ovdje? Sigurno su vas razbojnici čuli. Bučili ste kao slon – predbacio mu je John držeći povrijeđene prste u šaci druge ruke.

– Pazio sam da hodam što tiše! Nemojte pretjerivati! Htio sam vidjeti Janice, svoju kćer!

Calov je sin dopuzao nećujno do njih s vrha brežuljka.

– Čuli su Simona. Uzjahali su i odgalopirali obalom potoka. Da podemo za njima, John? – upitao je Cal.

– A djevojke? – zapitao je Simon.

– Čuva ih ona ljudina. Toliko su se žurili da ni vatru nisu ugasili. Moramo požuriti, inače će planuti cijeli gaj.

– Neka tvoj sin pođe za njima. Mi ćemo sići u gaj i skuhati kavu na njihovoj vatri, a moramo ozbiljno porazgovarati i sa Simonom – rekao je John Calu.

Momak je nestao u mraku. Cal je podigao Simona na noge.

Što čekamo? Podimo odmah za njima! – zadihano će Simon.

– Oni sada znaju da ih slijedimo zahvaljujući vašoj glupoj nesmotrenosti! Ja ne želim da upadnem u zasjedu i izgubim glavu zbog vaše lakomislenosti. Moj će nam sin javiti

kamo je družina pošla – odbrusio mu je ozlojeđenim glasom Cal.

– Idem po konje i Teda Masona, a vas dvojica nemojte se, molim vas, potući dok se ja ne vratim – dobio im je John.

– Platit će mi on to! Ubit ću ga čim se vratimo kući! – odgovorio je u šali Cal.

Simon se zaprepašteno zagledao u starog gorštaka, ne znajući da li se Cal šali ili govori ozbiljno.

John se požurio po konje i Teda Masona ližući povrijeđenu ruku i gušeci u sebi srdžbu zbog postupka starog Simona.

XII

Svi su bili zadihani od panična galopiranja. Kada su se napokon zaustavili da odahnu, Nick se obratio Gilu:

– Tko je to mogao biti, Gile? Nisam se nadao da će nas tako brzo doći. Barem dok im se ne pridruži Black. A on živi negdje u Nebraska.

Gil je potegnuo dobar gutljaj iz ploske.

– Sumnjam da bi nas netko slijedio s toliko buke. Najvjerojatnije je neka divlja zvijer silazila na vodu.

– Zašto si nas onda natjerao da bježimo? I ne zaboravi, ja želim da nas oni slijede! – opomenuo ga je Nick.

Gil mu se posprdno nasmijao u lice.

– Ja? Ja sam vas natjerao?! Svi ste se napravili u gaće od straha i strugnuli! Uostalom, prema tvom planu, mi ih moramo namamiti do mjesta koje želiš a da nas oni pri tome ne uhvate. Previše je novca u pitanju da bismo im ga olako vratili!

Gil je zaškiljio i pogledom preletio krajinu pred sobom.

– Podite naprijed! Povedite i mog konja! Nemojte se zaustavljati kad ja sjašem. Ja ću malo zaostati i provjeriti da li nas doista netko slijedi.

Kad su ostali zamaknuli za brdom, Gil je sjahao i sakrio se iza kamenite stijene.

Nije dugo čekao.

Osamljeni jahač, zgrbljen u sedlu jer je proučavao tragove u polutama na mjesecini, dojahao je do mjesta podno stijene iza koje je Gil čučao.

Gil se bacio na njega sa stijene svom svojom težinom.

Mladić se hrabro otimao, ali ostavši bez daha, pritisnut težinom Gilova tijela, smirio se. Gil mu je uperio cijev revolvera u sljepoočicu i razoružao ga.

– Tko si? – upitao ga je strogo.

Mladić je samo potresao glavom. Gil ga udari revolverom po glavi.

– Govori! Tko si i koliko vas ima?

Mladić je ponovo potresao bespomoćno glavom. Gil ga je šćepao za ovratnik podigao na noge i dobro stresao.

– Govori, bogati! Ubit ću te a da i ne trepnem, budeš li šutio! Reci mi samo jedan razlog da ti ne zavrnem šiju! Kaži, tko te je poslao za nama?

Mladić je ponovo odmahnuo glavom i pokazao mu rukom na usta.

– Misliš da ću te pustiti jer si još mlad? Pokazat ću ja tebi koga ti vučeš za nos! – zaurao je Gil.

Odgurnuo je mladića od sebe i izvukao iz čizme britki nož. Oštrica je zarezala vrat mladića. Krv je šiknula iz rane. Mladić je zakrkljao iz dubine grla i razrogačio oči.

– Govori, ili ću te ubiti! Čuo si što sam te pitao! – izderao se Gil i privukao mladića k sebi.

Mladićeva su se usta razjapila hvatajući zrak. Oči su mu zamutile

suze, crte lica izobličile se od smrtna straha. Njegovo se tijelo počelo grčevito trzati u Gilovim šakama.

– Govori, boga ti balavog!

Mladić se još jednom trgnuo, zakoluto očima i mlohavo klonuo. Kad ga je Gil ispustio iz ruku, skljkao se na zemlju.

Bio je mrtav!

Gil načas nije mogao vjerovati svojim očima da je mladić izdahnuo. Kad se pribrao, uhvatio je mladićeve konja, oprao se vodom iz mladićeve ploske pa odjahao za ostalima na mladićevu konju.

– Tko nas je slijedio? – upitao je Nick pokazujući prstom konja na kojem je dojahao Gil.

– Neki mladac. Budala! Uzeo sam mu konja i poslao ga pješice natrag – odgovorio mu je mirno Gil.

– Što si mu učinio? – upitao ga je ispod glasa Nick kad je Gil dojahao do njega.

– Ništa. Uzeo sam mu revolver i nož. I malo sam ga stresao da ga naučim pameti. Priznao mi je da nas slijedi još od Hardinga jer je zaljubljen u bankarevu kćer.

– Kako se zove? – upitao ga je Nick i pogledao ispod oka.

– Ne znam. Uplašio se kao zec. Od straha nije mogao ni govoriti. Pobjegao je što ga brže noge nose.

Nick je začas zaboravio mladića. Njega su morile druge brige.

– Što ćemo učiniti ako nitko ne pode za nama? Sve će nam biti uzalud!

– Tebi će sve biti uzalud, a ne nama! Mi imamo svoj dio plijena i više nam ne treba – odgovorio mu je Gil spokojno.

XIII

– Gospodine! Kakav užas! Pogledajte što su mu učinili!

Četiri muškarca, zaprepašteni, stajali su u krugu oko mrtva Calova sina. John ga je prvi ugledao slijedeći tragove konja razbojničke družine. Bilo je već prekasno da zadrži Cala da ne vidi taj jezoviti prizor.

Cal je kleknuo pored mrtvog mladića. Cijelo mu je tijelo drhtalo u nijemim jecajima tuge i bola. Ustao je i pokušao rastrganom odjećom pokriti mladićeve rane. Zatim je otišao do svog konja i na nj naslonio čelo.

Tijelo su zamotali u gunj i zavezali lasom.

– Iskopat ću mu grob, Cale. Toliko vremena imamo – ponudio se John.

Cal je odlučno odmahnuo glavom.

– Ne, John! Zavezat ću ga na grane stabla pokraj potoka. Kad se budemo vraćali, odnijet ću ga kući i tamo pokopati – rekao je Cal, pa podigao mladićevo tijelo u naručje i zavezao ga iza sedla svoga konja. Uzjahao je i polagano otkasao natrag prema potuku putem kojim su i došli.

John je zapalio vatru i na nju postavio lonac za kavu.

– Sada znaju sve o nama – izustio je tiho Ted Mason i duboko izdahnuo.

– Ništa im on nije rekao!

– Kako znaš?

John se zagledao u Teda Masona prije nego što mu je odgovorio.

– Mladić je bio nijem

– Zato ga nisam nikada vidio u školi – promućao je Ted osjećajući se vrlo neugodno.

– Cal ga je naučio govoriti prstima, indijanskim znakovima. Mladić nikada nije dolazio u grad, jer su mu se druga djeca rugala. Zato mu je Cal poklonio svu svoju ljubav i pažnju. Zapravo, mladić i nije govorio. Našao ga je na nekoj farmi

koju su spalili pljačkaši. Calu je on bio sve u životu, zamjena za obitelj koju nikad nije imao. Nije mu čak ni dao ime – objasnio im je John i natočio kavu u lončice.

– Zašto će ga zavezati za grane na drvetu? – zanimalo je Teda.

– Tamo će biti na sigurnom i izvan dohvata divljih zvijeri i grabežljivaca dok se Cal ne vrati po njegovo tijelo. Nije htio da ga pokopa ovdje u preriji u neoznačeni grob.

Svi su neko vrijeme šutjeli i pili toplu kavu čučajući okolo vatre.

– Plašim se onoga što bi Cal sada mogao učiniti – napokon je progovorio John.

– A zašto, John? – upitao ga je stari Simon.

– Do sada je radio za grad, a od sada će tražiti krvnu osvetu. Nekada, dok su u ovim krajevima živjeli samo traperi i Indijanci, ako je netko ubio nekog člana vaše obitelji, vi ste sve osvetili tako da biste ubili nekog od njegovih. Tako se onda živjelo. Cal se još drži tog nepisanog zakona divljine.

– Hoćeš li ga moći nekako obuzdati?

– Moram, barem dok ne oslobodimo djevojke! Posumnja li samo jedan trenutak da mi ne namjeravamo ubiti razbojнике, on će ih pokušati ubiti sam, a onda djevojkama nema više pomoći.

Svi su još sjedili uokolo vatre kad se Cal vratio. Sjahao je, natočio šalicu kave i čučnuo uz njih pokraj vatre.

John je prvi prekinuo napetu i neugodnu tišinu.

– Morali bismo poći ako ih želimo stići. Ja ću jahati prvi.

Cal je ustao i zasuo vatru piješkom.

– Ne, John, ja ću vas voditi! Ja sam cijeli svoj život proveo u lovu na divlje zvijeri. Pokušaju li i mene

dočekati u zasjedi kao mog dječaka, neugodno će se iznenaditi. Kad bi barem pokušali!

– Pazi što radiš, Cale, da ne nau-de djevojkama zbog neke tvoje nepromišljenosti. Nemoj se prenatragiti, molim te! Njihovi ih roditelji vole kao što si i ti volio svog dječaka.

Cal ga je šutke pogledao, a zatim je kimnuo glavom.

– Imaš pravo, John, ali ja im se moram osvetiti!

– Ščepat ćemo mi njih, Cale! Dajem ti svoju časnu riječ! Ti podi naprijed, a mi ćemo te slijediti – pristao je John.

– Držim te za riječ, John! – rekao je ispod glasa Cal, popeo se na konja i odjahao stazom naprijed. Hladnoća u njegovu glasu i odsjaj smrti u njegovim očima izazvali su u Johnovu tijelu neugodne trnce.

XIV

Razbojници su se zaustavili na sljemenu brda što je dijelilo dolinu u kojoj je bio Blackov ranč od prerije koja se pružala prema jugu. Kuća na ranču, svježe obijeljena, bjelāsala se na predvećernjem suncu. Staja u dvorištu ranča, popravljena s nekoliko sirovih dasaka, dizala se zapadno od kuće pokraj korala s napola podignutom ogradom. Ostale gospodarske zgrade bijahu iza staje, u stražnjem dijelu dvorišta što se prostiralo sve do potoka koji je vijugao dolinom.

Tanka nit dima dizala se iz dimnjaka na kući. Dvorištem je lunjao pas, a nekoliko kokoši i pilića čeprkalo je po buništu. Bijahu to jedini znaci života na ranču Johna Blacka.

– Lijepo je uredio onaj zapušteni ranč – kazao je Auggie.

– Otišao je iz Hardinga s lijepom uštedevinom pa ga je imao čime

platiti – mrzovoljno je promrmlijao Nick.

Što su se više približavali Blackovu ranču, Nick je bivao sve zlovoljniji. Mržnja prema Johnu Blacku potisnula je sva ostala njegova čuvstva. Ostali su članovi družine stoga pazili da ga odviše ne razdražu.

Stajali su na sljemenu brda i strpljivo čekali dok Nick nije pogledom pregledao cijeli kraj i ranč.

– Bit će to odlično mjesto za Blackovu smrt! – izjavio je Nick nakon duže šutnje.

– Pucat ćete mu u leđa, zar ne? – usudila se Janice da ga ubode u najosjetljivije mjesto.

Nick se trgnuo i ošinuo je gnjevnim pogledom.

– Što to trabunjaš? Da se nisi nikada više usudila tako drsko razgovarati sa mnom! Ja Johna Blacka mogu sravniti sa zemljom kad se god sjetim – otresao se Nick na Janice.

Auggie se odmah postavio između Nicka i djevojaka.

– Smiri se, Nick, molim te! Janice je još dijete! Ne obraćaj pažnje na njezine riječi!

No Janice se nije uopće uplašila, nego je nastavila:

– On misli da je veliki junak zato što je opljačkao banku i oteo dvije djevojčice. Sada će se još poslužiti i Blackovom ženom da Johna namami u svoju stupicu. Meni se čini da taj uopće nema hrabrosti da se suoči s Johnom Blackom kao čovjek sa čovjekom!

Nickovo zažareno lice postupno je dobivalo svoju prirodnu boju, čim se uspio svladati.

– Mala, bolje ti je da držiš palce da tvoj junak pobijedi! I jezik za zubima! Budeš li neposlušna, dopustit ću Gilu da se zabavlja s tobom i tvojom prijateljicom. Čini mi se da on

to jedva čeka jer mu se jako sviđa te. Ako to želite, kažite, nemojte se stidjeti! Gil je naočito momak i zna kako valja postupati s djevojkama – zagrozio joj se Nick, okrenuo konja i poveo ih niz padinu brda prema kući na ranču.

– Nemoj ga više izazivati, dušo! Jednoga će mu dana pasti mrak na oči, i onda teško tebi i tvojoj prijateljici! Neće se on mnogo obazirati na to što ste vi još, zapravo, djeca. Njemu nisu sve daske u glavi – savjetovao je Auggie djevojke i upozorio ih na Nickovu prgavu čud dok su jahali u dolinu.

– On je bolji i brži revolveraš od mene. Doduše, morat će me ubiti bude li htio da na vas stavi svoje prljave šape, a vi sigurno ne želite da me on ubije zbog nekih vaših prikosnih i nepromišljenih izazova, zar ne? – zaključio je Auggie.

Sa sjenom brige na licu, Auggie je propustio djevojke naprijed da jašu pred njim. Zabrinjavalo ga je to što još nije uspio dokučiti što Nick zapravo namjerava učiniti s djevojkama. Bio je razapet između odanosti svojoj družini i obećanja kojé je dao Bethinoj majci. Iznevjeri li svog poslodavca koji ga je unajmio Nicku za ovaj pothvat, ostat će bez posla. Nije znao što da radi...

Ujahali su u dvorište ranča i poplašili kokoši i piliće. Pas je počeo uplašeno lajati. Čim je čula buku u dvorištu, Amanda je istrčala na trijem kuće. Nasmiješila se kad su Nick i Gil dojahali pred trijem, a zatim se ukipila i uozbiljila kad je vidjela djevojke u njihovu društvu. Odmah joj je sinulo tko su ti ljudi.

– Što hoćete? – upitala ih je hladnim i osornim glasom.

– Bar malo gostoljubivosti, gospodo Black! Zar nas nećete pozvati u kuću? – nacerio joj se pohotno Gil.

– Ne, neću, premda mi se čini da mi je to uzalud!

– I jest, gospodo Black! Pogodili ste!

Gil se pomamnim očima zagledao u Amandu. Nick mu nikada ni jednom riječi nije dao naslutiti da je Amanda prava ljepotica. Black, bogamu, ima dobar ukus, zaključio je Gil ne skidajući očiju s Amande. Ona je za nj bila sočniji zalogaj od ovih kržljivih i suhonjavih djevojčica. Lijepo ću se provesti u toj kući s tom ženom! Bila bi prava šteta da svoj boravak na ranču ne zasladim čarima te prelijepe žene, pomislio je Gil.

Amanda se pravila da ne opaža njegove pohotne poglede. Pritrčala je da djevojkama pomogne sići s konja.

– Kako ste, djevojke? Jesu li vas zlostavljali ovi ogavni ljudi? – upitala ih je zabrinutim glasom.

– Do sada nisu, gospodo Black. Čini mi se da im vrijedimo samo kao netaknuta roba – odgovorila joj je Janice uz blijedi osmijeh dok je umorno silazila s konja.

Auggie je zavezao konje za ogradu trijema i pošao da pomogne djevojkama. Amanda se srdito okrenula kad je vidjela da im prilazi.

– On je naš anđeo čuvar, gospodo Black. Ne dopušta ostalima da nam pridu – objasnila joj je Janice.

– Hvala vam, dobri čovječe! Uđite u kuću i odmorite se. Sigurno ste umorni i gladni – pozvala ga je zahvalnim glasom Amanda.

– Jesam, gospodo – odgovorio joj je iskreno Auggie dok je pomagao Beth da side s konja.

– Gospodo – nastavio je Auggie – molim vas, pazite da ne izazovete Nicka Howarda! Posve je poludio zbog vašeg muža. Budite mu na usluzi koliko možete.

Amanda je uvela djevojke u kuću

i spremila im krevet u svojoj sobi da se odmore, a potom je, po Nickovu nalogu, počela u kuhinji pripremati topli obrok za družinu. Pati i Willow otjerali su konje u staju. Kad se Willow vratio u kuhinju, Nick ga je poslao u obližnji gradić po namirnice. Ostali su se okupili u kuhinji i pili kavu iz velikog lonca što je stajao na užarenoj ploči štednjaka.

Poslije večere Nick je ostao sam s Amandom u kuhinji. Sjela mu je sučelice za kuhinjski stol.

– Što vi, zapravo, tražite ovdje?

– upitala ga je odrješito Amanda.

Pogledao ju je zakrvavljenim očima. Lice mu je bilo upalo od umora.

– Došao sam da izravnam neke stare račune s vašim mužem.

– Koje račune?

– Ponizio me je i učinio budalu od mene u Hardingu. Osramotio me pred mojim prijateljima. Želim mu vratiti milo za drago. Kad dođe kući, plesat će kako ću mu ja svirati – rekao joj je i odvratio se nacerio.

– A zašto mislite da će on plesati kako vi svirate?

– Jer ja držim u rukama tri taloca. Ako želi da ih pustim žive i zdrave, morat će raditi ono što mu ja naredim.

– A novac?

– S djevojkama ću ga namamiti ovamo. Novcem ću isplatiti družinu. Meni osobno novac ne treba. I zapamtite, vaš me muž ne slijedi zbog novca koji smo opljačkali u banci – rekao joj je Nick, ispružio ruku preko stola i stisnuo je snažno za zapešće ruke.

– Vi ste moj najdragocjeniji talac. Ležao sam u zatvoru u Hardingu i slušao ga kako govori o vama. On će rado umrijeti samo da vas spasi. Ja ću mu pružiti tu priliku.

Naglo je istrгла ruku iz njegove.

– A što ako ja na to ne pristajem? Mogu pokušati pobjeći odatle. A ako mi prigusti, mogu se i ubiti!

Nasmijao joj se u lice.

– Ne, gospodo Black, nećete pobjeći, niti ćete se ubiti, i to zbog dva razloga. Prvi, vi mislite da ja nisam dorastao protivnik vašem mužu, a drugi, vidjeli ste kako Gil guta očima djevojke. Nećete, valjda, ostaviti te dvije djevojčice na milost i nemilost Gilu?

Kad je to čula, Amanda se kiselo osmjehnula. Bila je posve mirna.

– Samo u jednome imate pravo, gospodine Howarde!

– A to je?

– Vi niste dorastao protivnik mome mužu. Niste dostojni ni da mu očistite čizme!

XV .

– Šerife! Moramo stati da se odmorimo. Gradonačelniku nije dobro – upozorio je Ted Johna, koji je jahao pored gradonačelnika i pridržavao ga.

– Još koju milju pa smo u gradu.

– Ali on ne može dalje, smalak-sao je.

– Ako ne može dalje, ostavit ćemo ga ovdje. Dobro je znao što ga čeka kad se tvrdoglavo nametnuo da pode s nama.

– Radije se sada odmorimo, pa ćemo sutra u jutro ranije krenuti.

– Slušajte Masone, prestanite gnjaviti! Razbojnici su krenuli prema dolini gdje je moj ranč. Ja bih htio da noćas spavam kod kuće, u svom krevetu sa svojom ženom, jer se bojim za Amandu. Vi to morate razumjeti! I vi ste se udvarali Amandi – razjareno će John Black.

– Nemate razloga da takvo što tvrdite. Amanda i ja bili smo samo prijatelji. Pjevali smo u duetu – branio se Ted Mason.

– Prestanite vas dvojica! Gori ste od pubertetlija – prekorio ih je strogo Cal.

Pao je prvi sumrak. Vidljivost je bila slaba. Dolina se pružila ravna kao dlan.

– Ja sada idem naprijed. Dobro poznajem put. Ravnica završava oštrom strminom. Morat ćemo se niz nju spustiti do obale rijeke u klanu. Odande ima još nekoliko milja do grada – rekao je John poslije duže šutnje.

Spustili su se niz strminu u klanac, a kad su izbili obalom rijeke iz klanca, ugledali su grad u daljini. Svjetiljke su žmirkale razasute prema istoku uz obalu rijeke. Kolodvor je bio u podnožju brda, na sjevernom kraju uvale. Cesta kojom su jahali vodila je preko drvena mosta prema hotelu.

Kad su stigli pred hotel, prvi je sjahao John i protegao ukočene noge.

– Masone, pomognite Simonu! Najbolje bi bilo da vas dvojica prespavate ovdje, u hotelu.

John se sagnuo i ušao kroz niska vrata u salun. Čovjek za šankom srdačno ga je pozdravio.

– Čuo sam da si se vratio, John! Jesi li uspio pohvatati razbojnike?

– Nisam još, Frank. Njihov trag vodi ovamo, u grad. A tko ti je rekao da sam se vratio? Tek smo stigli! Nikoga nismo sreli putom – začuđeno ga je upitao John.

– Jess Cass je bio malo prije ovdje. Rekao mi je da je vidio ridana kojeg si od njega kupio ispred Tinkerovala dućana.

John se okrenuo kao zvrk prema Calu, koji je zadovoljno pio svoj viski.

– Brzo, Cale, moramo vidjeti tko je dojahao u grad na mom ridanu!

– Misliš li da su na tvom ranču?

– Toga sam se i bojao čim sam

vidio da su skrenuli u dolinu. Moja im je kuća odlično sklonište, a uhvatit će još jednog taoca.

– Tvoju ženu?

John je samo kimnuo glavom i izišao s Calom iz saluna.

Ridan je još bio vezan ispred Tinkerovala dućana. Cal je čekao na prednjim vratima, a John je otišao iza kuće, na stražnja. Tinker je imao stan iza dućana i Millie, Tinkerovala žena, pustila je Johna u kuću.

– Tko je s Oliverom u dućanu?

– upitao ju je šapatom John.

– Neki momčić. Kupuje namirnice, čitavo brdo! Zato Oliver još nije zatvorio dućan. A zašto me to pitaš?

– Taj je momčić dojahao na mom konju.

Provirio je iza zavjese u dućan. Momčić, koji je prema Dixonovu opisu sličio na konjušara što je razbojnicima doveo konje pred banku u Hardingu, razgledavao je lasa. John zakorači u dućan s revolverom u ruci. Oliver Tinker trgne se na šum zavjese, a momčić pogleda Johna i učini kretnju kao da će pobjeći.

– Pred vratima te čeka zasjeda. Stoj mirno! – zapovjedio je John, prišao mu, razoružao ga, pograbio za ovratnik i izbacio na ulicu, ravno u ruke Calu.

Kad je Tinker otvorio usta da prosvjeduje, John se vratio u dućan i objasnio mu kratko:

– Ne miješaj se, Oliver! Momak je član razbojničke družine koja je opljačkala banku u Hardingu i umorila Calova dječaka. Millie, hvala što si me pustila u kuću i laku noć!

John je zatim napustio dućan i zatekao Calu i momčića u predvorju hotela. Cal se nije mnogo obazi-

rao na prosvjede vlasnika hotela zbog gruba postupka s momkom.

– Mali, nemoj da te moram predugo moliti da mi kažeš tko je zaklao mog dječaka! – siktao je Cal!

– Ja ne znam ništa o tome, gospodine! Mi nikoga nismo ubili – prestrašeno mu je odgovorio momčić. Rukavom je obrisao krv što mu je kapala iz nosa koji je povrijedio kad je pao pošto ga je John izbacio iz dućana.

– Kako se zoveš?

Cal se naglo okrenuo kad je začuo Johnov glas iza sebe.

– Pusti ga meni, John! Meni su zaklali dječaka, a ne tebi!

– Ali oni drže Simonovu kćer, Beth Wells i moju ženu. Mi smo također pogodeni, a ne samo ti. Momak će nam sve reći, i to bez grubosti, jer jamčano ne želi da ga objese zbog umorstva.

– Umorstva? Što je vama, gospodine? Rekao sam vam, mi nikoga nismo ubili! – zaprepašteno će Willow, a oči je izbećio kao da će mu iskočiti iz duplji.

– Calov je dječak slijedio vaše tragove. Našli smo ga mrtvog. Netko ga je sasjekao i zaklao – objasnio je John momčiću mirnim i staloženim glasom.

Willow odjednom zakima glavom, kao da se sjetio nečega vrlo važnog.

– Tako dakle! A Gil nam je rekao da je samo uzeo njegova konja, a njega poslao pješice kući. Tako je rekao, bogami! Morate mi vjerovati! Ja s time nemam nikakve veze! Moja su briga konji – branio se momčić.

Cal je dugo buljio u Willowa smrknutim pogledom.

– Vjerujem ti – izustio je napokon Cal pa dodao: – Žao mi je što sam bio grub s tobom. Kaži mi kako se zove taj čovjek koji je dojahao k

vama na konju mog dječaka? – upitao ga je Cal.

– Gil Maine. On je vrlo pokvaren, a ponosi se tom svojom vještinom. Kažu da mu nema ravna u borbi nožem.

– To je onaj što nosi čizme s potkovicama?

– Da. A kako znate?

– Vidio sam tragove oko tijela mog dječaka – odgovorio je Cal tužnim glasom, pa se zatim obratio Johnu: – A sada ga ti pitaj što te zanima!

– Kako se zoveš? – obratio mu se John.

– Willov.

– Samo Willow? – začudio se John i pružio mu ručnik da obriše tragove krvi s nosa i lica.

– Nije mi više važno prezime otako je moj otac pobjegao od kuće, a mati otišla živjeti s nekim drugim čovjekom. Zovem se zato samo Willow.

– Dobro, Willowe, sada mi lijepo ispričaj što se događa na mom ranču. Jesu li zarobili i moju ženu?

– Da, gospodine. Nick vam sprema gadnu poparu. Nama, doduše, nije sve otkrio kako vam misli nauditi, ali želi vam se osvetiti zbog nečega što ste vi njemu učinili.

– Nick?

– Nick Howard. Odijeva se kao gizdelin.

– Sjećam ga se. Izbacio sam ga iz saluna u Hardingu jer je poslije zalaska sunca nosio skriven revolver ispod pazuha. A kako su djevojke?

– Nick dobro pazi na njih. Kaže, ako im se što dogodi, vi nećete htjeti doći i boriti se za njih. Najviše mu glavobolje zadaje Gil. Ovaj se sada pomamio za vašom ženom jer se uvjerio da ga Nick ne pušta blizu djevojaka. Nadam se da nećete stići prekasno. Djevojke su sa mnom bi-

le vrlo ljubazne. Njima se, za sada, ništa neće dogoditi.

– A mogu li ih nekako odande izbaviti?

– Mislim da ne možete. Auggie pazi na njih kao na zjenicu oka svojga, jer se boji da im se Gil ne prikrade.

– Auggie?

– Onaj najkrupniji! Izvrstan je rvač i šakač. On se u to upleo jer je bio bez posla, kao i ja. Zamjera Nicku što je oteo djevojke. Već se nekoliko puta zbog njih zakvačio s Nickom i Gilom.

– Znači ništa mi drugo ne preostaje nego da odjašem tamo i čujem što taj Nick želi od mene?

– Mislim da će to biti najbolje, gospodine!

John se okrenuo, prišao prozoru i zagledao se načas van. Tada je pogledao Cala.

– Možeš li nas dovesti u blizinu kuće a da nas oni ne opaze?

– Ništa lakše od toga! Ti gradski štakori ne poznaju prirodne noćne zvukove i glasove. Jesi li nešto smislio kad me to pitaš?

– Moram vidjeti svojim očima što se zbiva na mom ranču i mogu li odande izvući djevojke i svoj svoju ženu. Najvažnije mi je da vidim što radi Amanda.

– Krenimo onda odmah! Lakše se šuljati noću negoli danju.

XVI

Nick je zatekao Gila u salonu. Djevojke su pomagale Amandi da pospremi kuhinju i sude. Ostali su otišli na sjenik da se naspavaju.

– Ne znam zašto se Willow još nije vratio. Otišao je prije dva sata – kazao je zabrinuto Gil je nehaljno slegnuo ramenima.

– Nisi ga smio pustiti u grad na Blackovu konju. Gradić je malen.

Svi će odmah prepoznati Blackova konja čim ga vide.

— Naši su konji iscrpljeni, a namirnice će nam dobro doći budemo li morali bježati odavde navratnanos.

— Neće nam ni to pomoći — promrlijao je Gil i natočio sebi još jednu čašu viskija.

— Ti misliš da nas je Black sustigao, zar ne? — upitao ga je Nick sa strahom.

— Ne govorim ja samo o Blacku! Kad smo danas projahali kroz grad, sigurno su nas svi prepoznali. Do vruga, kakve smo mi sreće, ranč je, možda već opkoljen!

Nick skoči i pogleda kroz prozor.

— Zato se ni Willow nije vratio. Najvjerojatnije imaš pravo — priznao je Nick pa se okrenuo i zagledao u Gila.

— Gile, mi bismo morali ozbiljno porazgovarati.

— O čemu? — upitao ga je tobože začudeno Gil.

— O Blackovoj ženi. Bilo bi dobro da je ne diraš!

— Ali molim te! Zapamti, ništa joj se neće dogoditi što joj se već nije dogodilo. Jasno? Preživjet će, ne boj se, a možda joj se ja i sviđam. Djevojke nisam ni pipnuo, ali nemam namjere pustiti da mi promakne takav zalogaj. Amanda je kao stvorena za one stvari.

— Razmisli dobro što radiš. Čak ako je i svladaš, ne zaboravi na Blacka. On je vrlo ponosan čovjek i zaljubljen je do ušiju u svoju ženu. Zar ga hoćeš sebi natrpati na vrat za cijeli život?

— Prepusti ti to meni! Uostalom, zašto da se brinem? Zar se nisi hvalio da ćeš ga ubiti? Pa zato smo i došli ovamo, zaboga! A sada, podi spavati, Nick, i reci Amandi da mi donese kave. Laku noć! — odvratio

mu je Gil mirnim i pomalo zajedljivim glasom.

Nick malodušno slegne ramenima i ode u kuhinju. Amanda je upravo završila prati sude, a djevojke su ga još brisale.

— Gil želi da mu donesete kavu u salon, gospodo Black.

Amanda ga je pogledala s gnjušanjem.

— Neću zaboraviti čije je ovo maslo, gospodine Howarde! A, bogami, neće ni John!

— Ne blebećite, ženska glavo! Nosite mu tu kavu prije nego što poželi koju djevojku.

— Gade! — odbrusila mu je Amanda i pošla u salon s loncem vrele kave.

Amanda je stala sučelice Gilu kad je ušla u salon.

— Gospodin Howard mi je rekao da vam donesem kavu — rekla mu je Amanda i stavila šalicu na stol. Natočila je u nju kavu. Gil je uzeo šalicu i srknuo iz nje gutljaj.

— Noćas ćemo se ti i ja lijepo zabaviti, ljepotice. Kladim se da ćeš naučiti još mnogo toga što ne znaš — rekao je Gil gledajući je preko ruba šalice. Stavio ju je natrag na stol i pokazao joj rukom sofu da sjedne.

— Sjedni. Ja ću te svući — naredio joj je Gil i počeo otkopčavati košulju dok joj je prilazio.

Zaobišla ga je sporim korakom i došla do sofe držeći neprestano u ruci lonac s vrelom kavom. Kad je Gil raskopčao košulju, izvukao ju je iz hlača i otkopčao opasač.

Stojeći pokraj sofe, Amanda je mirno čekala da joj se Gil približi. Samo joj je u očima sijevala odvratnost pri pogledu na tog nasilnog čovjeka.

— Noćas ćeš se, bogami, dobro provesti. Kao nikada u životu! — nacerio se zadovoljno Gil.

Kad je ispružio ruke za njom, Amanda je odskočila u stranu i zalila mu prsa vrelom kavom. Vrisnuo je od boli kad mu je vrela kava opržila prsa, trbuh, a zatim natopila donje rublje i tekla sve niže i niže. Sagnuo se i svinuo u pasu.

Čim su čule vrisak, Janice i Beth dotrčale su u salon. Zastale su na pragu u čudu, razjapljenih usta i razrogačenih očiju.

I Nick je čuo vrisak, ali je ostao mirno sjediti za kuhinjskim stolom.

Od straha da ga Amanda ponovo ne zalije vrlom kavom, Gil je posegnuo objema rukama za loncem. Užareni metal opržio mu je prste. Zauriao je kao ranjena divlja zvijer.

Nick je dotrčao u sobu, odgurnuo djevojke s praga i ugledao Gila kako se savija od boli na podu.

– Što ste mu to učinili?

– Dala sam mu kavu kako ste mi vi naredili. Pomozite mu, ako možete. Čovjek strašno pati – odgovorila mu je Amanda i otišla natrag u kuhinju tjerajući djevojke pred sobom.

Nick se sagnuo nad Gila i podigao ga na sofu uz pomoć Auggieja, koji je dotrčao u kuću kad je čuo Gilovo zapostavljanje.

– Pokaži mi prste, Gile!

– Ubij je, Nick! Osveti me, molim te! Upropastila mi je ruke. Ja sam bogalj – naricao je Gil.

Nick je na silu otvorio Gilove šake i pregledao ih. Potresao je zabrinuto glavom. Gil se neće moći boriti nožem protiv Johna Blacka sutra u jutro. Morat će naći zamjenu za Gila.

– Ne, Gile, nije mi ni nakraj pameti da je ubijem! Ja sam te opomenuo da joj ne prilaziš, sjećaš li se? Ta se žena lako ne predaje, a ja bez nje ne mogu namamiti njezina muža u svoju stupicu. Odmaraj se!

Naći ću neku mast za te tvoje opekotine – odvratio mu je Nick.

– Nick, nemoj me razočarati! Auggie, molim te, osveti me ti kad on neće! Što će ostali misliti kad čuju kako me je udesila? – zaklinjao ih je Gil.

– Dobio si što si i zaslužio. Zavidat ću ti rane, nadem li neku mast u kući.

– Ja ću mu previti rane, gospodine Howarde. Ostanite, pomoći ćete mi da ga prenesemo odavde, bude li trebalo – javila se Amanda s praga salona.

Okrenuli su se kao gromom ošnuti. Amanda je ušla u salon. Donijela je ljekovitu mast i zavoje.

Amanda je pregledala Gilove opržene prste.

– Posluži li vas sreća, moći ćete njima zakopčati košulju, ali nikada više nećete moći otkopčavati ženske haljine. Lezite i budite mirni! – strogo mu je rekla Amanda.

Gil ju je krotko poslušao kao maleno, uplašeno dijete, svladavajući u sebi divljački bijes. Trgnuo se od bola kad mu je rastrgala košulju, koja se prilijepila uz kožu, da mu namaže opekotine na prsima.

– Zašto ste mi zavidali rane kad me mrzite? – upitao ju je Gil kad je završila.

– Jer se ja dajem kome ja hoću, gospodine Maine, a ne svakome tko je veći i jači od mene. Ja pripadam Johnu Blacku jer sam ga ja po svojoj slobodnoj volji izabrala za svog muža, i nikome više! Zapamtite to, gospodine Maine!

XVII

Kad je idućeg jutra sunce izišlo Pat se iznenadio, i to vrlo neugodno, kad je ugledao Johna i Calu u sedlu na sljemenu brežuljka, na puškomet od ceste u dolini.

Nick im je poslao Amandu u susret. Čim ju je John opazio, potrčao je prema njoj niz strminu brežuljka. Poljubili su se kao da se nisu vidjeli godinu dana.

– Jesu li te zlostavljali, Amanda?

– upitao ju je John čim je došao do zraka.

– Odmahnula je glavom bez riječi.

– Uхватili smo Willowa – nastavio je John – i sve nam je priznao.

– Nick želi da se s tobom sastane na mostu. Sidi pješice sa mnom, ali nenaoružan – prošaptala mu je Amanda.

Ted Mason i Simon Stalker dojahali su za Johnom i Calom u cik zore. Sa sobom su doveli i Willowa na Blackovu ridanu.

– Kako je Janice, Amanda? – bilo je prvo što je upitao Simon kad ju je ugledao.

– Ne brinite, Simone, živa je i zdrava. Neće im ništa učiniti. One su samo bile mamac za Johna da dode ovamo – odgovorila mu je Amanda pa se zagledala u učitelja Teda Masona.

– Iznenadena sam što vas vidim ovdje, Tede!

– Oteli su dvije djevojke iz moje škole – odvratio joj je Ted Mason i zarumenio se kao zrela jabuka.

– Dakako, to vam nalaže dužnost – dodala je brzo Amanda kad je vidjela da je Tedu neugodno.

John je dao svoj opasač s revolverom Calu u ruke.

– Idem na sastanak s Howardom dolje na mostu. Držite ga na nišanu. Ustrijelite ga ako me napadne. Ja ću pokušati da se dočepam revolvera koji smo sinoć sakrili pod mostom – rekao je John.

Sišao je niz brežuljak držeći Amandu za ruku. Kad su stigli na most, prišao im je Nick Howard. John je pustio Amandinu ruku.

– Willow nam je sve rekao. Kažite, možete li obuzdati Gila? – bilo je prvo što ga je John upitao.

– Budite bez brige! Vaša ga je žena sinoć ofurila kavom. Otada je potišten i ne luduje više na ženama.

Dok su Nick i John razgovarali, Amanda je ušla u dvorište ranča i popela se na trijem kuće.

– Šerife, vremena su se promijenila! Sada vi morate raditi što vam ja naredim – pohvalio se Nick kad je Amanda ušla u kuću.

– Stoga sam i došao da čujem što želite od mene – odvratio mu je John mirnim glasom.

– Ako želite da se djevojke i vaša žena vrate kući žive i zdrave, morate se boriti za njihovu slobodu. Za svaku – jedan dvoboj!

– Objasnite mi! Ja vas ne razumijem!

– Morate se boriti u tri dvoboja. Svaki dvoboj za jednog taoca. Pobjedite li u sva tri dvoboja, tada možete pokušati da nam preotmete i novac koji smo opljačkali iz banke u Hardingu. Uspije li vam da pobjedite, bit ćete sretan i bogat, ne uspije li vam – bit ćete mrtav čovjek!

– Čemu sve to? Vi znate da ne možete umaknuti pravdi i zakonu.

– Ponos me na to tjera! Uvrijedili ste me i ja vas moram poniziti kao što ste vi mene.

John ga je dugo začuđeno promatrao.

– Prvi je dvoboj – nastavio je Nick – goloruko šakanje. Pobjedite li, Beth Wells je slobodna.

– A drugi?

– Dvoboj revolverima s Patom Sutterom.

– Za Janice Stalker?

– Da, ali dvojim da ćete pobjediti, šerife! I zapamtite, ja osobno ne bih želio da izgubite taj dvoboj, jer se onda ja neću moći s vama obračunati, čemu se posebno radujem.

– Zašto me odmah ne ustrijelite? Ja nemam oružja!

– Ne, ja to nisam tako mislio. Morate se najprije boriti za djevojke. Inače ću ih zadržati za sebe i svoje momke.

John Black se jedva svladao da odmah ne nasrne na Nicka Howarda.

– A moja žena? – upitao je kad se svladao.

– Za nju ćete se boriti sa mnom na život ili smrt!

– A tako! Prve dvije borbe moraju iscrpiti sve moje snage, da biste se vi svjež i odmoran mogli sa mnom ogledati! Vi me se uistinu gadno plašite! Ali ja vas se svejedno ne bojim. Sve ću vas srediti malim prstom – odgovorio mu je John i nasmijao se.

– To ćemo još vidjeti tko će koga srediti, gospodine naduvenko! Previše vi sebi utvarate! Slomit ću ja taj vaš oholi ponos i poniziti vas kao što ste vi mene! – prosiktao je Nick.

– A vi se nadajte da ja ne izgubim niti jedan dvoboj, jer će inače Cal Roberts zapaliti ranč i vas zajedno s njim! On jedva čeka krvnu osvetu, jer ste mu ubili njegova dječaka.

– Zapali li Cal ranč, prva će umrijeti vaša žena!

– Ali ja ću tada već biti mrtav, a Amanda nije Calova žena – podsjetio ga je John.

– Cal je sam, a nas smo trojica!

– A tko mi jamči da ćete pustiti djevojku za koju ću se boriti ako pobijedim? – upitao ga John kao da nije čuo Nickov odgovor.

– Ako je ne pustim, ne morate se više boriti. Uostalom, djevojka za koju ćete se boriti promatrati će borbu zajedno sa mnom. Vi možete sa sobom povesti svoga čovjeka koji će vas čuvati s leđa.

– Kada će početi borbe?

– Čim se vratim u kuću, dopustit ću djevojkama da s vama razgovaraju u dvorištu, iza staje.

– Dobro, sastat ćemo se za dva sata u podnožju brda na sjevernom kraju doline, na prostranu proplan-ku.

– Sretno, Black! Što prije i brže izберите slobodu za djevojke, to ćemo se prije nas dvojica ogledati – dobacio mu je Nick i kiselo se nasmiješio.

John mu se zagledao u oči.

– Moram vam još nešto priznati, Nick. Vi ćete biti prvi čovjek u mom životu kojega ću ubiti s užitkom – izustio je John Black gotovo svečano.

XVIII

– Pošli su.

John je prišao Calu i zajedno su promatrali kratku povorku koja je izlazila iz dvorišta ranča. Djevojke su išle odmah iza Nicka držeći se za ruke. Na začelju su bili Pat Sutter i Auggie West koji se nevoljko vukao za ostalima, kao da baš nije odveć oduševljen borbom sa Johnom Blackom.

– Vi ostanite ovdje na straži i držite kuću na oku. Amanda je ostala u kući. I Cale, molim te, nemoj učiniti neku nesmotrenost i ugroziti njen život – upozorio ga je John gotovo šaptom.

– Johnne, moj dječak neće počivati u miru dok ga ne osvetim – promrmljao je Cal.

– Cale, pazi što radiš! Nastrada li mi žena zbog tvoje nagle čudi, i ja ću se tebi krvavo osvetiti!

– Žrtvovat ću ja i život da mi dječak počiva u miru, ali ne boj se, Johnne, neću prenaaglit, jer znam da ti voliš svoju ženu kao što sam ja volio svog dječaka.

– Hvala ti, Cale – odgovorio mu je John pa se obratio Willowu: – Ti ćeš ostati ovdje s Calom. Javit ćeš mi ako se što nepredviđeno dogodi. Nadam se da ti mogu vjerovati.

– Možeš, John! Willow je dobar momak! – potvrdio mu je Cal.

– Sve ću učiniti da vam pomognem osloboditi djevojke iz Nickovih ruku – javio se i Willow.

– Dosta ste pričali! Idemo i mi! – požurivao ih je Simon koji je želio da što prije bude uza svoju kćer.

John je pogledao Teda Masona.

– Masone, hoćete li mi čuvati leđa?

– Nikada još nisam pucao u čovjeka, šerife! Nisam mogao. Možda sam zato i otišao u učitelje.

– Slušajte, Masone! Ja ću se boriti s onim krupnim Auggiejem. Sutter i Howard bit će naoružani. Potegnu li oružje na mene, vi me morate zaštititi. Simon je za to prestar!

– Dobro, šerife! Ako je tako, možete se u mene pouzdati – odvratio mu je Ted, premda John u to nije bio previše siguran.

Čim su stigli na proplanak u podnožju brda, Simon je pritrčao k Janice i zagrlio je. Nasmiješio se Beth i više se nije odvajao od djevojaka.

Nick je stajao s Auggiejem na sredini proplanaka. Davao mu je posljednje upute. John je otkopčao opasač s revolverom i predao ga Tedu Masonu.

– Pazi što ću ti reći, Auggie! Nemoj se izvlačiti ako ne želiš da djevojke nastradaju. Ja želim da dobro izmlatiš Blacka prije nego što se suoči sa Sutterom. Razumiješ? – upućivao je Nick Auggieja.

– Dobro, Nick, ali taj mi čovjek nije ništa našao učinio. Nikada mi se nije zamjerio – izvlačio se Auggie.

– Nije tebi, ali je meni! I ne zabo-

ravi da se boriš za djevojke! Dobro ga premlati.

– Premlatit ću ga, ali ću i tebe ako se nešto dogodi djevojkama – upozorio je Auggie Nicka.

John im je prišao sporim korakom.

– Jeste li spremni za borbu, Black? – upitao ga je Nick.

– Što prije to završim, tim bolje! – odgovorio mu je mirno John.

– To i meni odgovara. I zapamti-te – nema pravila! Pobjednik je onaj tko se najduže održi na nogama. A pobjednik za nagradu dobiva Beth Wells. Možete početi! – rekao im je Nick pa se povukao s proplanaka do mjesta gdje su stajale djevojke sa Simonom.

John i Auggie stisnuli su šake i oprezno se odmjeravali.

– Šerife – kazao je Auggie tiho – ja sam u duši protiv ove borbe. Nick kaže da će se inače osvetiti na djevojkama, ako vas ne premlatim, pa se moramo pretvarati. Budete li pametni, pobijedit ćete!

– Trudit ću se, Auggie – prošaptao je John i kiselo se nasmiješio krupnom čovjeku pa ga udario snažno desnicom u prsa ispod srca.

Auggie je od udarca posrnuo korak unatrag. Johnu je bilo jasno da borba neće biti kratka i laka, jer je njegov najjači udarac tek malo uzdrmao Auggieja.

John ga je tada udario ljevicom dva puta zaredom. Auggie se izmaknuo udesno i zamahnuo ljevicom. Šaka je očešala Johnovo čelo. John je znao da će pasti dohvati li ga Auggie tako snažnim udarcem. Kad je Auggie zakoračio prema njemu i ponovo zamahnuo desnom rukom, John se sagnuo i zadao Auggieju tri snažna udarca u prsnu kost prije nego što ga je snažna ruka tog krupnog čovjeka stegnula u

čelični zagrljaj, ovivši mu se oko vrata, i zarobila ga.

Auggie ga je tada počeo udarati ljevicom, ali ni jedan udarac nije bio prejak. John na to udari Auggieja šakom u bubrege i otme mu se iz zagrljaja.

Počeo je poskakivati oko krupnog protivnika. Tu i tamo zadao bi mu pokoji udarac. Odjednom osjeti kako su mu ruke otežale, dok je Auggie bio prejak da bi ga takva borba izmorila.

Tada su začuli Willove povike. Obojica su zastala i spustila ruke niz bokove. Momčić je dotrčao sav izbezumljen na proplanak.

— Odveo ju je! Gil je oteo gospodu Black! Odvezao ju je kolima, a Cal je odjurio za njima.

Nick je pograbio momčića za ovratnik i počeo ga ludački tresti.

— Lažeš! To je neka smicalica! Gil me neće izdati i ostaviti u presudnom trenutku! Ne smije! Blackova je žena moj talac! Meni je potrebna da mu se osvetim! — urlao je Nick i odgurnuo Willowa od sebe tako snažno da je momčić pao na zemlju.

John je pogledao svog krupnog protivnika. Auggie je slegnuo ramenima i rekao:

— Radite što mislite da vam je dužnost, gospodine Black! Meni je svega toga već navrh glave!

— Masone, dodajte mi moj opasač! — povikao je John učitelju, a Ted Mason nepomično je buljio u Pata Suttera koji im se približavao. John brže-bolje pograbi pušku iz ruku skamenjenog Teda Masona i ubaci metak u cijev. Kad je podigao pogled, Sutter je stajao s rukama uz bokove i čekao.

— Došlo je vrijeme da vidimo tko je bolji revolveraš od nas dvojice, šerife! Opašite svoj opasač s revolverom! — rekao je Sutter.

John se osvrne oko sebe. Nicka više nije bilo na proplanku. Auggie se povukao u stranu do Simona i djevojaka. Samo je Pat Sutter ostao pred Johnom kao posljednja prepreka.

Vratio je pušku ukipljenom Masonu i uzeo svoj opasač. Opasao ga je bez žurbe i zavezao uzicu oko bedra. Podigao je glavu i zagledao se u revolveraša.

Stisnuo je šaku i ispružio prste desne ruke nekoliko puta a zatim je spustio uz tijelo pored drška revolvera.

— Jesi li spreman, Suttere? — upitao je revolveraša da su ga svi mogli čuti.

John je svu svoju pažnju usredotočio na Suttera ispred sebe. Samo je njega jasno vidio. Sve je ostalo oko njega nestalo u neprozirnoj magli.

Pošao je prema Sutteru. Potegao je i podigao revolver u tren oka. Vidio je kako su se Sutterove oči razrogačile od smrtnog straha.

Prvi je metak pogodio revolveraša u džep na košulji. I drugi ga je pogodio u isto mjesto. I treći također.

Sutterova ruka klone. Njegov je revolver opalio u prašinu ispred njegovih nogu. Revolveraš se najprije previo u pasu a zatim skvrčen izvalio na zemlju čvrsto stišćući revolver u desnoj ruci.

John se polako uspravio. Izbacio je prazne čahure iz bubnja revolvera.

— Kamo je otišao Howard? — upitao je dok je punio revolver.

— Prema kući — javio se Willow.

John pogleda Simona. Janice je plakala na očevim grudima a Beth Wells piljila u Johna otvorenih usta.

— Simone, pazite na djevojke! Siguran sam da je Gil pokupio sa so-

bom i novac opljačkan iz banke. Otidite na ranč i čekajte me u kući dok se ne vratim!

Simon je kimnuo glavom, a John je prišao Auggieju.

— Vi ste dobar čovjek, Weste! Ako mi uspije da vas izbavim od zatvora, hoćete li raditi za mene na mom ranču? — upitao ga je John Black.

— A pljačka banke i otmica djevojaka?

— Simon vas sigurno neće tužiti, ni vas, ni Willowa! Pazili ste na djevojke kao na oči u glavi, a to će vam sud uzeti kao olakotnu okolnost. Kad mu vratimo opljačkani novac, Wellsa ćemo već nekako obraditi i razmekšati. Meni su potrebni poštene i radini ljudi da bih uspio kao rančer, ljudi u koje se mogu pouzdati. Bilo bi mi drago da vi i Willow ostanete sa mnom.

Auggie je potvrdno kimnuo glavom i blago mu se nasmijesho.

— Čekat ću vas na ranču, šerife! Čuvat ću vam kuću dok se ne vratite.

Kad je John došao u dvorište ranča, vidio je Nicka kako jezdi preko prvog brežuljka cestom prema jugu.

XIX

— Sjeci zavoje uz rub ceste! — zapovjedio je Gil Amandi sjedeći na kozliču kola i pijuckajući viski iz boce. Amanda je upravljala zapregom.

Gornji tok rijeke Republican tekao je prema istoku vijugajući kroz duboku dolinu. Na sjeveru ju je okruživalo valovito pješčano zemljište, a na jugu obrubljivala strma obala od raspucanih stijena i zemlje koju su od osipanja očuvala žile zelene trave i grmovitih kaktusa. Duboki klaneci vodili su prema strmoj obali. Iz nekih nije bilo izlaza,

a iz nekih je put vodio na zaravan što se pružala dalje prema jugu.

Seoska cesta koja je sjekla dolinu prolazila je kroz grad. Gil se bojao da će ih u gradu prepoznati i zaustaviti, pa da će mu Amanda pobjeći. Stoga je odlučio da skrene stazom prema uzvisini koja je vodila do ulaza u klanec. Morao je pronaći prohodan klanec jer mu je John Black bio za petama, i to što prije. Pogriješi li, naći će se ispred visoka kamenita zida, uhvaćen kao miš u mišolovci.

Kad se cesta spustila do rijeke, naišli su na nekog farmera koji im je pokazao klanec što je bio prohodan.

Klanec je postajao sve uži, a cesta vijugala sve više i dublje usječena u strmu padinu ispranu proljetnim bujicama otopljenog snijega.

Izbili su gotovo na vrh klanca poslije oštrog zavoja. Tu je klanec bio obrastao gustim grmljem koje je gotovo prekrilo i cestu. Gilu je u tom trenutku sinula spasonosna misao.

Naredio je Amandi da zaustavi kola, nasiječe i sakupi nekoliko naramaka granja, te da ih nabaca na cestu iza zavoja. Kad je prepreka bila podignuta, Amanda se, zadihan i umorna, naslonila na kola ližući ogrebotine što ih je zadobila skupljajući i noseći granje trnovita grmlja. Trnje joj je rasparalo i haljinu na nekoliko mjesta, pa je to pokušavala sakriti prije nego što se ponovo popela na kozlič i sjela pored Gila.

Gil nije silazio sa svoga mjesta na kozliču i neprestano je naginjao viski iz boce ne bi li alkoholom smanjio boli od opekotina. Pušku je držao položenu na koljenima.

— Brže, gospodo Black! Vrijeme odmiče. Moramo naći izlaz iz klan-

ca prije nego što nas sustigne potjera.

– Zar vi uistinu mislite da će ih grmlje zaustaviti?

– Ne, neće ih zaustaviti, ali će ih zadržati neko vrijeme, a mi ćemo im dotle umaknuti. Onaj stari Cal slijedi nas, tako reći, uzastopce. Zapravo, ne znam zašto nam nije spriječio bijeg s ranča?

– Možda hoće da vas ubije ovdje, u divljini – kazala je tiho Amanda, slegnula ramenima i dodala glasno:

– A odakle da ja znam što je naučio?! Ja ga, zapravo, i ne poznajem premda je Johnov prijatelj!

Ova iznenadna situacija potpuno je zbunila Amandu. Bila je uvjerena da je Gil toliko opržen da se neće moći dignuti iz kreveta nekoliko dana. No, kad je Simon otišao na proplanak da bude uz djevojke i promatra borbe Johna s krupnim Auggiejem i podmuklim Sutterom, vratila se u sobu i na svoje veliko razočaranje našla Gila na nogama! Stajala je ispred cijevi Gilova revolvera.

Gil je skinuo zavoje s ruku i oprženim, svim u plikovima prstima stiskao držak i obarač revolvera pakosno se cereći.

Nadala se da će Cal, kojega je John ostavio na straži da je čuva, shvatiti što se zbiva čim je vidi kako zapreže konje u kola, ali on je ostao na mjestu, nepomičan kao kip, i pozorno promatrao svaku njihovu kretnju i svaki njihov korak. I u tom ju je času obuzeo užasan strah. Gotovo nije bila toga svjesna, a već su Gil i ona pojurili cestom prema jugu.

Amanda se nadala da će John uskoro dojahati za njima, i ta je nada bilo sve što joj je preostalo. Strah joj je sve jače stezao srce, strah da je Nick možda od slijepe srdžbe i mržnje ustrijelio Johna s leđa kad

je čuo da ga je Gil izdao i pobjegao s njom s ranča. S njom i s novcem!

Odmahnula je glavom. Odlučila je da se vlada kao da ne očekuje Johnovu pomoć. Morala je pričekati dok Gil zadrijeva. Kako je stalno pio viski iz boce, znala je da na to neće morati dugo čekati.

Cal se laganim kasom penjao stazom u klanac slijedeći tragove zaprege do mjesta gdje je Amanda po Gilovoj zapovijedi podigla prepreku. Oprezno je dojahao do zavoja držeći neprekidno na oku rub klanca. Sačmarica podrezane cijevi bijaše odveć opasno i smrtonosno oružje u tom strogo omeđenom prostoru, a on je morao paziti da slučajno ne povrijedi i Amandu.

Kad je zakrenuo iza zavoja, mogao je preko trnovite prepreke jasno vidjeti kraj klanca. Jedini znak da su tom cestom prošla kola bijaše tragovi što su vodili u pješčano dno klanca i zamicali preko njegova ruba.

Cal je sjahao. Ne obazirući se mnogo na trnovito granje, legao je i priljepio se potrbuške uza stijenu klanca. Razgrnuo je granje. Pozvao je konja i konj je preskočio prepreke. Laganim je kasom pojahao prema kraju klanca.

Pošto je izjahao iz klanca, okrenuo je konja i vratio se natrag, ali ne više cestom, nego uz rub klanca. Jahao je sporim korakom dok nije našao ono što je tražio. S pomoću debele palice i svojih snažnih mišića, uspjelo mu je da pomakne golemi kamen s njegova ležišta na kojem je stoljećima počivao.

Dok je kamena gromada padala niz strminu kotrljajući se, poskakivala je i rušila pred sobom kamenje i lomila grmlje. Nizbrdo je pojurila gomila kamenja i zemlje u tolikoj

količini da se činilo kad se survala na cestu da je odande nitko više neće moći ukloniti. Tako je sebi ograđio odstupnicu i prilaz vrhu klisure.

Cal je zadovoljan sporim korakom otkasao za tragovima kola znajući da se ne smije žuriti kako ih ne bi pretekao i da će ih morati slijediti preko uzvisina i dolina. Kola su se kotrljala područjima koja su još bila previše blizu naseljenih mjesta za ono što je Cal naumio učiniti. Ako je dobro prozreo Gilove nakane, valjalo mu je još projahati kilometre i kilometre preko prerije prije nego što stigne do pruge željezničkog poduzeća „Kansas-Pacific“. Uskoro će se i Cal moći krvavo osvetiti Gilu zbog okrutne smrti svog dječaka.

Nick više nije bio potpuno svjestan onoga što radi. Preokret koji mu je poremetio planove kad je Gil pobjegao s njegovim najdragocjenijim taocem, pomutio mu je razum i doveo ga u takvo duševno stanje u kojem mu je samo jedna misao bila kristalno jasna: Gila mora kazniti zbog izdaje i ponovo uhvatiti Amandu jer je samo pomoću nje mogao držati Johna u svojoj vlasti i osvetiti mu se onako kako je to zamislio.

U staji na ranču bio je još jedan odmoren konj. Nenadani i drski izazov Pata Suttera zadržao je Johna Blacka i dao Nicku dovoljno vremena da umakne Johnovoj potjeri. Kad je stigao do obale rijeke, naišao je i on na onog istog farmera koji je Gilu i Amandi pokazao put u prohodan klanac.

Prašina se već bila slegnula iza Calova konja kad je Nick našao ulaz u klanac što mu ga je opisao

farmer i zatim ujahao u nj u galopu.

Toliko mu se žurilo da uhvati Gila da mu nije bilo ni na kraj pameti da se obazire na tragove oko sebe. U srcu mu je bila samo jedna želja: stići kola što prije. Da bi brže napredovao, neprekidno je krvnički podbadao konja ostrugama i šibao ga bičem, sve dok konj ne bi pojurio kao strijela, pomahnitao od boli.

Uletio je u oštar zavoj. Konj se umalo otklizao niz strminu. Posrnuo je na sipkom pijesku staze i udarivši kopitima propeo se. Prepreka od zemlje i trnovita granja koja je pred njim iskrsnula, uplašila ga je i iznenadila.

Nick je izgubio ravnotežu na sedlu još kad je konj uletio u oštar zavoj, a kad se konj iznenada propeo našavši se pred preprekom, Nickova je desna noga ispala iz streme na.

Uplašena je životinja osjetila da se težina jahačeva tijela objesila na lijevu stranu, pa se i ona zabacila ulijevo kako bi se što brže oslobodila neugodna i teška tereta. Pri padu s konja Nick se zaustavio kad je udario svom snagom o kameniti zid klanca. Snaga udarca odbacila ga je unatrag i pao je naglavce u gusto grmlje što je raslo niz strminu podno ceste.

Pad je bio težak. Nick je slomio granje grmlja i udario muklo o zemlju. Ostao je ležati zarobljen trnovitim grmljem.

Pri padu Nick je vrisnuo od bola i straha. Vrisak je još jače uplašio plahog konja i on se okrenuo i u galopu pojurio niz klanac prema kući.

Čuvši topot kopita, Nick se trgnuo. Valjao se s boka na bok u bjesomučnom pokušaju da se izvuče iz neugodna zagrljaja žbunja. Prošlo je nekoliko minuta prije ne-

go što se napokon prestao koprcati. Stisnuo je zube i pokušao razmisliti kako da se najlakše izvuče iz neugodna škripca u koji je nenadano upao. Boli koje su mu presijecale cijelo tijelo zbog stotinjak ogrebotina, jer mu je trnje proparalo njegovu kožu, i zbog udarca pri padu na zemlju, prisilile su ga da se smiri i pokuša razmisliti. Shvatio je da se iz grmlja ne može izvući bez pomoći ili polagana i pažljivo odmjerena napora.

Znao je da je sigurno i John pošao u potjeru za Gilom i Amandom. Ako se na vrijeme oslobodi iz te stupice u koju je upao, mogao bi se još osvetiti Johnu i tako također dočepati konja na kojem bi mogao poći za Gilom.

* * *

John je lako pronašao ulaz u klanac koji je tražio. Nickov je konj izjurio iz njega kao da ga svi vrazi gone. Životinja je prepoznala konja na kojem je jahao John, zastala i poslije kraćeg oklijevanja prišla im njišteći od zadovoljstva. John je sjahao i pregledao konju rane. Posljedice Nickova divljačkog galopiranja bile su više nego očite.

Pljuskanje vode pod kopitima konja koji je prelazio rijeku Johnu iza leđa, pobudilo je njegovu pozornost i kad se okrenuo, ugledao je Willowa na ridanu. John se potpuno pouzdavao u Willowa od one noći kad su ga Cal i on uhvatili u dućanu Olivera Tinkera i poslije onog razgovora u predvorju hotela. Predao je ozlijeđenog konja Willowu i poslao ga u grad s uputama da se što bolje za nj pobrine kako bi životinja što brže ozdravila. Dao mu je također poruku za Olivera Tinkera. Tražio je od trgovca da mu pošalje namirnice koje će mu trebati za po-

tjeru pa je upozorio Willowa da se požuri natrag pokazavši mu ulaz u klanac gdje će moći naći tragove.

Kad je ostao sam, John je vrlo oprezno dojahao do ulaza u klanac.

Negdje tamo, ispred njega, čekao ga je u zasjedi Nick Howard, bez konja i najvjerojatnije povrijeđen. Jer John je znao da će Nick učiniti sve da mu se osveti, a da se dočepa njegova konja.

Sjedio je na konju i dugo promatrao ulaz u klanac. Napokon je odlučio da će za njega biti najbolje ako odjaše naokolo i tako izbjegne Nickovu zasjedu koja bi ga spriječila da uhvati Gila i oslobodi Amandu.

XX

Munja je bljesnula poput blještava vodopada proparavši nebo na zapadu, a grmljavina odjeknula za njom u gromoglasnom pozdravu oluji što je nadolazila.

Cal je nepomično ležao blizu vrha zaobljena i izbočena hrpta na istočnom kraju klanca. Njegova tamna odjeća štitila ga je od pogleda dvoje putnika u kolima koja su se primicala obali potoka dolje u procijepu doline.

Arickaree, rukavač rijeke Republican, tekao je prema istoku kroz sredinu doline oplakujući obje obale uskog riječnog otoka koji se na svom najvišem mjestu uzdizao samo metar iznad razine vode. Put prema jugu vodio je preko tog riječnog otoka.

Kola kojima je upravljala Amanda u tom su trenutku sišla u plićak poplavljene nizine Sve jači i jači zapusi vjetrova sjevernjaka nosili su na svojim krilima vlažne kapljice kao opomenu da se sprema strašna jesenja oluja koju su najavili tamni oblaci što su plovili nebom cijelo poslijepodne.

Putovanje nije bilo nimalo ugodno. Kola su nekoliko puta morali voziti dugim zaobilaznicama na-trag prema zapadu, oko neprolaz-nih kukova goleti i padina brda s istoka, koje su se zabadale duboko u dolinu.

Gila je malo-pomalo sve više svladavao viski koji je neprekidno ispijao iz boce, ali još je mogao dr-žati oči otvorene i budno paziti da ga Amanda ne prevari i da mu ne pobjegne.

Snažan vjetar sve je jače puhao, a tamni oblaci što su se skupljali cijelog poslijepodneva zamračili su nebo, pa je zanočilo neopazice i iz-nenada. Točno se vrijeme moglo odrediti samo po satu, a nikako ne i po vidljivosti.

Kad su se kola približila rječici, bljesnula je ponovo munja i osvijet-tila cijeli zapadni nebeski svod. S njom su prokapale i prve, krupne kapi kiše. Divljački naleti vjetra ši-bali su kapljicama kiše preko doli-ne u kratkim valovima.

Stegnula je i studen.

Još jedan udar vjetra, najjači do tada, zanjihao je kola, a uzastopno sijevanje munja osvijetljavalo je tamnu zemlju. Grmljavina je zaglu-šivala huk vjetra. Uplašeni konji okretali su glave da se zaštite od hladna vjetra i studene kiše. Aman-da se s njima borila, premda je bila na izmaku snaga, i jedva ih je uspi-jevala obuzdati.

– Ne možemo ovako dalje. Mora-mo naći neki zaklon – povikala je Gilu između dva udara vjetra.

Gil se skutrio u kutku sjedala tr-peći boli koje su ga mučile usprkos velikoj količini viskija, koju je do tada popio. Drndanje kola povrije-dilo je plikove od opekotina na nje-govu tijelu i otvorilo ih. Smrdljiv is-cjedak iz rana posve ga je dotukao.

Vjetar ga je njihao i teško je sjedio i držao Amandu na nišanu.

Čim je vjetar odnio njezin glas, snažan nalet pomeo je dolinu uda-rivši u njih nesmiljeno. Za njim se spustio gusti pljusak. Morao je pri-čekati da prode kako bi mogao progovoriti:

– Goni ih preko rijeke! Ne želim da me stjeraju u škripac uz obalu nakon što voda nabuja!

Kratko zatišje vjetra dopustilo im je da se spuste na pješčano dno rje-čice. Konji su načas zastali, a zatim potegnuli kola preko prudova i ko-rita rječice prema suprotnoj obali. Kroz kišnu zavjesu razabrali su plitku udubinu u stijeni iznad oba-le, koja bi im mogla poslužiti kao privremeni zaklon.

Amanda je potjerala konje u tom smjeru. Oni su poslušno odvukli ko-la u udubinu, presretni što će se za-štititi od oluje.

Zaklon nije bio vrijedan ni spo-mena, ali i to je bilo bolje nego osta-ti na otvorenom izložen punoj snazi oluje.

Još je jedan snažan nalet vjetra prohujao preko doline dok su se oni šćućurili u udubini pod stije-nom. Konji su se priljubili jedan uz drugoga da im bude toplije.

Čim je olujni zapuh prošao, na zapadu, na početku doline, vidjeli su novi, koji se spuštao prema nji-ma valjajući pred sobom travu i tr-gajući žbunje uz obalu.

Amanda je skočila s kozlića na zemlju, prišla stražnjem dijelu kola i stala prekapati po stvarima. Tra-žila je nepromočivu ceradu i kolči-će koje su ona i John koristili kao šator za vrijeme izleta u prirodu prošloga tjedna. Upravo kad je ras-prostrla ceradu i jedan njezin kraj zavezala za ogradu kola, udario je još jedan zapuh vjetra.

Teška cerada zavijorila se na vje-

tru, istrгла joj se iz ruku i podvila se pod kola. Boreći se protiv zahuktala pljuska, Amanda ju je pokušala odande izvući kako bi je zakolčila u zemlju.

Za vrijeme idućeg zatišja vjetra, povukla je iz petnih žila, iznenadena i sama, snagom koju je posjedovala a da toga do tada nije ni bila svjesna te izvukla ceradu ispod kola, zavezala je za kolčiće koje je zatim zabila u zemlju i tako napravila kakav-takav zaklon.

Teška cerada izdržala je ponovni nalet vihora, a Amanda je nastavila zabijati kolčiće u zemlju i vezati za njih krajeve cerade. Kad je završila, unijela je u zaklon zalihe namirnica i opremu iz kola. Bila je prokislila do kože i drhtala je od studeni kao prut na vodi.

Gil ju je cijelo vrijeme pozorno promatrao. Nije ni prstom pomaknuo da joj pomogne. Tek kada je cerada bila razapeta i zaklon podignut, uhvatio se objema rukama za ogradu kozlića i spustio oprezno na zemlju. Iskrivivši lice od boli, sagnuo se pa upuzao pod ceradu. Šćurio se uz zadnji kotač kola promatrajući zažarenim očima Amanda dok se zamatala u suhi gunj.

– Ima li još koji gunj u kolima?

– upitao ju je tiho.

Pokazala mu je svježanj podno njezinih nogu. Gil je iz njega izvukao jedan gunj i pažljivo ga omotao oko sebe, dršćući svaki put kad bi slučajno dotaknuo opekotine na tijelu. Napokon se malo utoplio i počeo ugodnije osjećati.

Kiša je rominjala po napetoj ceradi nad njihovim glavama dok nije napokon, nakon nekog vremena, popustila i još škropila kao sitna rosulja.

– Pogledajte kako su konji! Sutra nas čeka dugo putovanje – zapovjedio joj je strogim glasom.

Presjekla ga je ledenim pogledom punim mržnje a zatim među opremom potražila Johnov dugi jahaći kišni ogrtač žute boje. Amandi je bio predugačak i visio joj je preko gležanja, pa su joj se skutovi vukli po blatnoj zemlji unatoč nekoliko njezinih pokušaja da jedan dio ogrtača zatakne za pojas.

Gilov pijani mozak nije opazio srdžbu u njezinim očima dok se Amanda izvlačila ispod cerade na kišu i vjetrometinu. Čuo ju je kako se u mraku muči s konjskom opremom mrmljajući u bradu kletve koje se inače nikada ne bi usudila izustiti.

A zatim je zavladao muk, ništa se više nije čulo osim fijuka vjetra i rominjanja kiše.

Poslije nestrppljiva čekanja, Gil je dopuzao do ruba zaklona i provirio ispod cerade. Morao je pričekati dok nije bljesnula munja.

Nigdje ni traga Amandi ni konjima!

Uz bujicu psovki, ispuzao je iz zaklona na kišu i posrćući počeo slijediti trag koji su skutovi njezina predugačkog ogrtača ostavili u blatu.

Tragovi su se topili u blatu. Kiša ih je sve više i više ispirala.

Stao je pijano se njišući na kiši. Polagano se osvrnuo oko sebe ne bi li negdje ugledao neki njezin trag ili znak. U iznenadnoj panici zbog njezina bijega, pošao je natrag prema dolini. A tada, pod gustim pljuškom kiše više nije mogao naći udubinu u stijeni gdje su ostavili kola.

U očaju i ne znajući što da radi, nasumce je odabrao smjer kojim je pretpostavljao da je Amanda pobjegla. Morao ju je pronaći i uhvatiti, jer bez konja nije mogao pobjeći Johnu i potjeri.

John je sjedio na konju na prijelazu rječice Arickaree i promatrao pjenu koju je podizao vihor na uzburkanoj površini nabujalih brzaka vode. Želi li prijeći rječicu, mora to što prije učiniti.

Znao je da je dno korita muljevito i mekano, pa je razmišljao koliko je prijelaz preko rječice siguran. Kiselost se nasmiješio i potjerao konja u vodu. Konj je načas oklijevao, zagačio u vodu i borio se sa snagom bujice, a zatim se pomirio s neizbježnom sudbinom i zaplivaio niz struju.

Struja bujice guste, prljave vode odmah ih je ponijela sa sobom nizvodno. Poslije kratka, brza putovanja vodom, struja se razbila o hrid i konj se kopitima dohvatio tvrda tla pri vrhu malena rječna otočića.

John je skliznuo s konja i pustio ga da sam ispliva iz nabujale vode. Kad su se uspenrali na obalu, John je pozorno pregledao rukavac koji je odvajao otok od obale s druge strane. Nije mu se činio ništa gorim od onog koji su netom preplivali. Poveo je konja ponovo u vodu i obojica su zaplivala prema suprotnoj obali. John je uskoro uhvatio neko granje crnog žbunja što je raslo uz obalu i izvukao sebe a zatim i konja na obalu.

Jak vjetar gurao ga je prema istoku, ali John se zgrbio i opirao mu se svom snagom. Znao je da dolina obiluje gudurama s obje strane pa se nadao da će uskoro naći neki zaklon. U tom trenutku više ništa nije mogao učiniti da pomogne Amandi. Morao je svakako pričekati dok ne prestane oluja. U tom se času mogao samo nadati da je našla neki zaklon pred nevremenom koje se spustilo u dolinu.

Konj je naglo i snažno trgnuo glavom i povukao uzde, a John se spotaknuo. Kad je podigao glavu, kroz gustu je kišu razabrao obris

kola u udubini pod stijenom, sa zaklonom pod napetom ceradom.

Izvukao je revolver iz korica i oprezno prišao kolima koristeći se bljeskanjem munja da vidi tko se krije pod ceradom u zaklonu.

Nikoga nije našao.

Zavezao je konja za kola i upuzao u zaklon ispod cerade. Oprema i namirnice bile su razbacane po zemlji. Pojeo je nekoliko sendviča koje je Amanda ponijela u košarici sa sobom i razmišljao o situaciji u kojoj se nenadano našao.

Amanda i Gil kao da su u zemlju propali, a i zaprega, no John je znao iz iskustva da po tom nevremenu nisu mogli daleko stići, odnosno da se kriju negdje u blizini.

Odlučio je da se popne na najvišu uzvisinu s koje će pucati dobar pogled preko cijele doline kad prestane oluja, odakle će moći vidjeti svako gibanje u dolini i potom poduzeti odgovarajuće korake.

Nadao se da Cal nije učinio neku brzopletu nesmotrenost iz mržnje prema Gilu, koja je mogla nauditi i Amandi.

Uzeo je šatorsko krilo kojim su bile pokrivene zalihe namirnica i oprema, složio ga i stavio ispod pazuha, pa ispuzao iz zaklona. Odlučio je da pode pješice u potragu za Gilom i Amandom. Ostavio je konja u udubini stijene, zavezana za kola, gdje je bio u kakvu-takvu zaklonu.

Sa sobom je uzeo i vinčesterku i bisage s hranom, pa se zaputio u oluju grabeći uzbrdo, prema vrhu klanca, jer se nadao da će tamo naći dobar vidikovac.

Cal je pošao niz južnu obalu rukavca dok nije naišao na mjesto gdje su kola s Gilom i Amandom prešla rječicu. Dok je s uzvisine

promatrao dolinu, vidio ih je kad su skrenuli prema jugoistoku u potrazi za zaklonom koji su našli u plitkoj udubini stijene. Pojahao je za njima probijajući se kroz gustu kišu i olujni vjetar. Zapamtio je dobro obličje tla i potpuno se pouzdao u svoj osjećaj snalaženja, koji mu je izoštrio dugogodišnji život u preriji.

Kad se popeo na prvi uspon ispred udubine u stijeni, zastao je i kleknuo da pregleda okoliš. Naleti vjetra njihali su ga lijevo-desno. Kad su udari prohujali, kiša se prorijedila i Cal je mogao vidjeti kola u udubini stijene, razapetu ceradu u zavjetrini iza kola i Johnova konja.

Budući da nije bilo odviše siguran hoće li se John veseliti što ga vidi, polagano i bez žurbe prilazio je prilijepljen uza stijenu prema udubini. Provirio je pod ceradu. Bljesak munje obasjao je unutrašnjost zaklona i Cal je u njem ugledao samo razbacane gunjeve i namirnice.

Uz pomoć slijedeće munje pretazio je ostatak udubine.

Nigdje nikoga.

Razmišljao je trenutak što da učini i kako je kiša ponovo ojačala. Zavukao se u zaklon pod ceradu i složio razbacane stvari. U košarici je našao još nekoliko Amandinih sendviča pa je utažio glad.

Ispružio se na gunj na vlažnoj zemlji a drugim se zamotao. Odlučio je da se malo odmori dok ne prestane oluja. Čim svane, poći će u potragu za Gilom, još prije nego što se razbojnik snade gdje se nalazi poslije olujne noći provedene u besciljnom lutanju.

Nadao se da se Amanda spasila iz Gilova zatočeništva. Cal je samo žudio da časno osveti okrutnu smrt svoga dječaka. A kome je Cal bio neprijatelj, taj nije dugo živio!

Pazio je da ga ne svlada dubok san. Svakog bi se trenutka John mogao vratiti. John, ili njegova žena. Pa čak i Gil! On je već bio u zaklonu te večeri i Cal je znao da će lako naći put natrag ako zaželi.

Tiho se nacerio.

Po svoj prilici svi će provesti neugodnu noć vani u oluji, a on će se odmoriti i bit će svjež sutradan u zoru.

XXI

Dolina bijaše tiha i bistra pod ravnim jutarnjim suncem. Oprane kišom, vlati trave svjetlucale su se kapljicama. Divlja bujica vode razdrla je pješčane prudove i tanki potočići žuborili su kroz pješčano tlo priobalja.

Johnov se pogled zaustavio na udubini podno stijene. Tada je opazio da tamo nema više njegova konja kojeg je ostavio privezana za kola. Cerada se uleknula nad zaklonom iza kola.

Počeo je pozorno pregledavati dolinu od istoka prema zapadu, polagano, pazeći da mu ništa ne promakne oku. Nigdje nikoga nije opazio.

Cupkao je nogama na mjestu da iz njih otjera trnce. Složio je šatorsko krilo kojim se bio zagrnio prošle noći za oluje. Lice mu se smrknulo od briga koje mu nisu dopuštale da trezveno misli. Jedno jedino pitanje nije mu dalo da sklopi oči cijelu noć: gdje je Amanda?

Pregledao je oružje koje je bilo suho jer ga je držao ispod šatorskog krila. Smotao je krilo u bisage i prebacio ih preko ramena, pa s puškom u ruci pošao nizbrdice, prema obali rječice.

Brijeg na kojem je bio proveo noć nalazio se u jugozapadnom dijelu doline. Samo je jedna staza vodila iz njega. Zagazio je u široku napla-

vinu plićaka. Voda mu je sezala do gležanja. Provirio je iza plečke sjevernog brijega da pregleda klanac s dolinom.

Nešto se pomaklo u daljini. Uzeo je pušku u obje ruke i oprezno krenuo naprijed. Kad se klanac pred njim otvorio, ugledao je tri konja kako pasu povaljanu travu. Prepoznao je svoju zapregu i Calova mustanga.

Mustang ga je prvi opazio. Podigao je glavu i pogledao ga. Konji zaprege prepoznali su svoga gospodara. Mustang je bio osedlan i istimaren.

Njegov žuti kišni ogrtač bio je prostrt preko golemog kamena na ulazu u pokrajnu guduru, nedaleko od konja, da se osuši. Spustio je bisage na zemlju i polagano se počeo šuljati prema kamenu. Mustang je nagoniski pošao za njim. Kopitom je udario o kamenjar.

Amanda je objema rukama pograbila revolver i iskočila iza kamena. Uperila je revolver u Johna. John se preplašio da ga Amanda ne ustrijeli.

Odahnuo je s olakšanjem kad je na njezinu licu opazio da ga je prepoznala. Bacila mu se oko vrata i zajecala od sreće.

John ju je čvrsto zagrlio pa prstima podigao bradu i nježno je poljubio. Kad su se napokon odvojili iz zagrljaja, Amanda mu je ispričala sve što joj se dogodilo otkad je pobjela od Gila.

Kako po noći i oluji više nije znala gdje je, uvukla se u zaklon iza kamena na ulazu u guduru. Toga je jutra najprije istimarila konje, kako ju je John bio poučio, pa se oprala i osušila odjeću. Ništa nije jela od jučerašnjeg dana. Upravo se spremala da zapali vatru kad je mustang udario nogom o kamenjar.

Postavio ju je na mjesto odakle je

mogla nadzirati konje i ulaz u guduru. Zapalio je vatru i priredio im doručak. Pošto su se najeli pržene slanine i dvopeka, koje je John imao u bisagama, krenuli su u dolinu prema kolima.

Kola su stajala gdje su ih i ostavili. Johnov je konj nestao, a cerada je bila odvezana od stražnjeg dijela kola.

John je ostavio Amandu da čuva konje, a on se oprezno prišuljao kolima s revolverom u ruci. Opazio je da su tragovi njegova konja vodili prema jugu, a po dubini otiska kopita da je na sebi nosio jahača.

Mahnulo je Amandi da mu pride. Uhvatio je jedan kraj cerade i snažno je povukao.

Pod ceradom, u lokvi vlastite krvi, ležao je Cal. Otvorio je oči i uplašeno pogledao Johna. Kad ga je prepoznao, otvorio je usta, ali osušeno grlo nije ispuštalo ni glasa.

John je kleknuo pokraj Cala i pregledao mu rane. Premda je bio uboden nekoliko puta nožem, rane nisu bile smrtonosne.

Amanda je brže-bože zavezala konje za kola i donijela plosku punu vode. John je podigao Calu glavu i prinio mu vode da se napije. Zatim mu je vlažnim rupcem oprao lice.

– Oprosti, Johnie ... nisam ... smio dopustiti ... da je odvede ... Htio sam ... osvetu – mucao je stari Cal čim je smogao snage da govori.

– Bilo, pa prošlo! Ne misli više na to! Nego, reci tko te ovako krvnički izbo!

– Gil. Uhvatio me na spavanju – priznao mu je Cal dok mu je John ispirao rane i vidao ih.

– Čuvaj ga se, Johnie! Nemoj mu prilaziti! Zaklat će te. Pucaj u njega čim ga vidiš – savjetovao ga je stari Cal.

– Ozdravit ćeš. Moramo te od-

mah prevesti na ranč. Amanda će te njegovati.

– A tko će osvetiti mog dječaka?

– Ja neću! Ti, Cale, radi što hoćeš kad ozdraviš! Djevojke su spašene, ja sam našao Amandu, a opljačkani je novac iz banke u kolima. Nemam više razloga da ga progonim.

– A Nick?

– Taj je također dao petama vjatra!

Položili su Cala na sijeno u stražnjem dijelu kola i zapregnuli konje. John ih je potjerao niz dolinu prema gazu na rječici.

Iza brda na suprotnoj obali pojavio se Johnov ridan s dva jahača na sebi.

– John, eno Nicka! Uhvatio je Willowa! – gotovo je vrisnula Amanda koja ih je prva opazila.

John je zaustavio kola na ledini uz rječicu, pograbio pušku i skočio s kola.

– Ti pazi na Cala i ne miči se s kola! – zapovijedio je John Amandi.

Nick se zaustavio uz plicak na suprotnoj obali.

– Sad ili nikad, John! – doviknuo je.

– Ne budali, Howarde! Ostavi nas na miru i idi kamo te noge nose. Gil je već otišao svojim putom.

– Gil te nije mrzio. On se samo bio polakomio za novcem i tvojom ženom. Ja pak želim da ti vratim šilo za ognjilo, i vratit ću ti ga!

– Nema više razloga da se borim s tobom.

– A Willow? Zar ćeš dopustiti da ga ubijem umjesto tebe? – zlobno mu je dobacio Howard.

John je načas pogledao Willowa, kao da oklijeva.

– Kako mu je uspjelo da te uhvati, Willowe? – upitao je napokon momčića.

– Kad sam se vraćao kroz kla-

nac s namirnicama po koje ste me poslali, bio sam nesmotren.

– I uletio je u stupicu koja je tamo za tebe bila postavljena! – postavio je s užitkom Nick Howard.

– Borit ćemo se, Howarde, ali tek kad pustiš Willowa da dode ovamo k Amandi! – naglo je odlučio John.

Nick je gurnuo Willowa s konja. Momčić je potrčao preko plicaka i popeo se na kozlić kola te sjeo pokraj Amande.

– Izaberi oružje, Howarde! – doviknuo mu je John.

– Revolveri, i kaži gdje hoćeš da te ubijem! Ti dobro poznaš ovaj kraj – osorno mu je odvratio Nick Howard.

– Na otoku, na čistini! Ti podi s donjeg kraja, a ja ću te ovdje čekati.

– Hajde! Jedva čekam da te ubijem! – nacerio se Howard i odjahao prema sjevernom dijelu otoka.

Nick je podbo konja i vratio se do kola. Predao je pušku Amandi i bez riječi odjahao na južni kraj rječnog otoka.

Sjahali su obojica, pregledali revolvere i sporim korakom pošli jedan prema drugome. Willow i Amanda promatrali su ih napetih živaca.

Kad su John i Nick prišli jedan drugome na kojih dvadesetak koraka. Nick je zastao i pakosno se nacerio. John mu se primaknuo još dva koraka, s desnom rukom položenom uz držak kolta. Zagledao se netremice u svog protivnika i ništa drugo nije vidio.

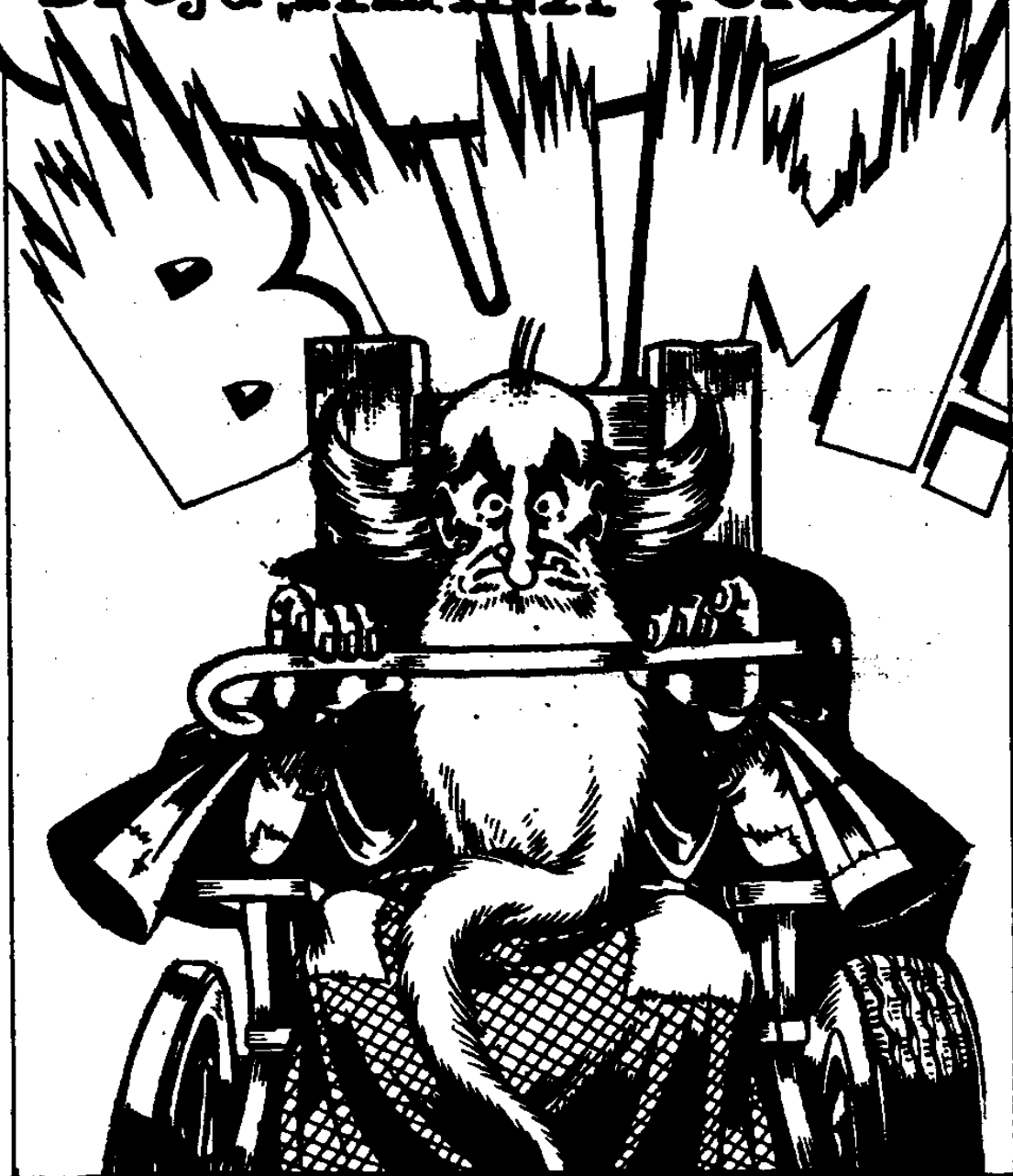
John je pozorno promatrao Nickovo desno rame. Čim mu se rame napelo i ruka poletjela prema revolveru, i John je potegao kolt.

U tom trenutku dolinom je odjeknuo pucanj iz puške. Dok je potezao obarač kolta, Johnove su misli bile uz Amandu. Drugi je pucanj iz puške posve zbunio Johna.

Moja grupa

TNT

pojavljuje se u svakom
broju „ALANA FORDA“

Prvi Nickov hitac pogodio je Johna u lijevo rame i kad je onaj potegao obarač kolta, promašio je Nicka. John je hitro zakoračio u stranu. Nickov drugi hitac zafijukao je tik uz Johnovo uho.

John se sagnuo i ponovo opalio. Pogodio je Nicka u koljeno. Drugi je hitac bio viši i pogodio je Nicka u prsa.

Nick je pokleknuo i ispustio revolver iz ruke. Pao je potrbuške i ispružio ruku za revolverom.

John još jednom nacišlja i opali. Pogodio je Nicka u glavu. Nick se trgnuo u smrtnom grču i ispružio.

Držeći se za ranjeno rame, John je potrčao prema kolima. Willow je stajao na kolima i pokazivao mu prstom u guštik pored obale.

— Gil! Gospoda Amanda otrčala je za njim. Poručila vam je da se ne miješate — zadihano mu je rekao momčić.

John je pošao uzvodno u smjeru koji mu je pokazao Willow. Izbacio je prazne čahure iz revolvera i ponovo ga napunio.

Gil je bio naišao na kola prije nego što su ga Willow i Amanda primijetili jer su svu svoju pažnju usredotočili na Nicka i Johna. Amanda ga je opazila tek kada je opalio prvi hitac na njih iz niska žbunja. Poslije drugog hica, skrio se u guštik pored obale.

Amanda je skočila s kola i potrčala za njim pošto je zapovjedila Willowu da ostane s Calom i da kaže Johnu da ne ide za njom.

Žbunje je bilo vrlo gusto uz hrbat uzvisine. Amanda je oprezno slijedila Gilove tragove naciživši dobro uši. Nešto je sušnulo u guštiku. Uperila je pušku u tom smjeru. Opalila je hitac u guštik i otkotrljala se u stranu. Najprije je čula kako se lo-me grančice, a zatim jauk i stenjanje, pa snažan pljusak u vodu.

John je promatrao žbunje s uzvisine iznad obala kad mu je metak prozujao pokraj glave. I on je čuo pucketanje granja iz žbunja. Podigao je glavu da bolje vidi što se događa.

Povlačeći se pred Amandom, Gil je izgubio tlo pod nogama, okliznuo se i pljusnuo u vodu točno ispred Johna. Koprcao se u vodi da što brže stane na noge. John je skočio na njega. Gil ga je udario nogom i izbio mu kolj iz ruke.

John je pao ravno na njega. Porvali su se u prljavoj vodi. Gil je izvukao nož iz čizme, zamahnuo i ubo Johna u slabine. John ga je odmah odgurnuo od sebe. Gil se ustobočio u plicaku i podigao ruku da se nožem nabaci na Johna.

Amanda je dotrčala do obale, podigla pušku i kundakom udarila Gila po glavi. Stropoštao se kao klada u vodu. Willow je dotrčao za Amandom i pomogao joj da drži Gilovu glavu pod vodom. Zaslijepljena miranjom zbog svega što je propatila i misleći da joj je Gil zaklao muža, Amanda je sve dublje i dublje gurala Gilovu glavu pod vodu, pomahnitalo uživajući u njegovu smrtnom krkljanju, sve dok se Gil nije prestao otimati i lamatati rukama i nogama.

John joj je nešto dovikivao, ali ona ga nije čula. Dotrčao je do nje i grubo je odgurnuo u stranu.

— Izvuci ga iz vode! Nećeš ga, valjda, imati na duši cijeli život! — urlao je John i potegao Gila iz vode na obalu.

— Johnne, pa ti si živ!? — začudeno i oduševljeno povikala je Amanda razrogačivši oči.

Kad su Gila izvukli napokon na obalu, Amanda ga je s užitkom ošamarila nekoliko puta da ga privede k svijesti, a zatim okrenula potrbu-

ponedjeljkom

SPOR
VJESNIK

utorkom

● KULTURA ● VJESNIK ●

srijedom

delegatski
VJESNIK

četvrtkom

Hobi
VJESNIK
I
R
KRE
AGJA

petkom

VJESNIK
radar

subotom

 nedan dana

i

NEDJELJNI
VJESNIK

ške uz pomoć Willowa da povрати vodu koju je progutao.

Kad je Gil počeo ponovo manje - više normalno disati, John je dao kolt Willowu u ruku.

– Drži ga na nišanu!

Amanda i John popeli su se na obalu i sjeli. Amanda mu je pregledala rane i zavila ih rastrgavši mu košulju u zavoje.

– Oprosti mi. Zaslijepila me mržnja. Gotovo sam ga ubila.

– Stitila si me, to je sve! Nisam želio da njegovu smrt nosiš na savjesti cijeli život – odgovorio joj je John i zagrlio je.

John je sjedio na kozliču kola i tjerao zapregu. Rame mu je bilo u

zavojima, a rana od noža u slabinama pekla ga je kao žeravica. Amanda je sjedila pored njega i zatvorenih očiju pjevušila svoj omiljeni napjev.

Cal je ležao u stražnjem dijelu kola na sijenu, a pored njega bdio je Willow koji je držao na oku i Gila, kojemu su zavezali noge i ruke.

Nebo se iznad njih razvedrilo. Oluja prošle noći isprala je dolinu i nebo, a i njihove živote od prljavštine prošlosti.

Pred njima je svitao lijep sunčani dan i sretan život na Johnovu ranču.

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
DIVLJI KLAN

U ODMORU **MAGAZIN,** LJETO
U **MAGAZIN-U ODMOR !** LJETO 144 stranice